

War and Revolution

Stephen Cho

Platform
The World Anti Imperialist Platform

War and Revolution

June 12, 2025

Stephen Cho
Стивен Джо

This paperback edition published by 21c people's books 2025
© Stephen Cho 2025

All rights reserved
The moral rights of the author have been asserted

21c people's books
202-ho, 581, Museongsan-ro, Useong-myeon, Gongju-si,
Chungcheongnam-do, Republic of Korea
21peoplebooks@gmail.com

ISBN : 979-11-987990-7-4

Contents

ENGLISH	4
FRANÇAIS	38
ESPAÑOL	76
РУССКИЙ	113
코리아어	154

English

War and Revolution

War is the eve of revolution. Historically, wars on a global scale have served as decisive triggers for revolutions on a global scale.

War is the situation; revolution is the strategy. The focal point of the current situation is World War 3, and the basic task of the revolutionary forces is anti-imperialist liberation. Scientific analysis of the current situation reveals the essence of World War 3, and the revolutionary study of strategy leads to the conclusion of anti-imperialism liberation.

The key to the scientific analysis of the situation lies in the imperialist camp's calculated move, and the key to establishing a revolutionary strategy lies in the anti-imperialist camp's strategic move. The strategic goal of the imperialist camp is to form a "New Cold War" system, while the strategic goal of the anti-imperialist camp is to achieve liberation.

In terms of justification, capacity, and operations, the anti-imperialist camp currently holds overwhelming superiority.

1. Imperialism is the main culprit of World War 3

The storm of World War 3, unleashed by imperialism, is sweeping from Eastern Europe through West Asia (the Middle East) to East Asia and the Western Pacific.

World War 1 was an inter-imperialist war. It resulted in the emergence of the world's first socialist state.

World War 2 was an anti-fascist war. It was transformed from an inter-

imperialist war into an anti-fascist war. The world anti-fascist front was formed under the leadership of the Soviet Union, leading to the victory of the anti-fascist camp. Socialist and national liberation camps emerged on a global scale, ushering in a historic upsurge.

World War 3 is an anti-imperialist war. In this war, the world anti-imperialist front has been formed, paving the way for victory for the anti-imperialist camp. If the anti-imperialist forces are victorious in this anti-imperialist war, the imperialist forces will be decisively defeated and a new great period of upsurge will begin, marked by the significant expansion of the socialist and national liberation forces.

Eastern Europe, West Asia (the Middle East), and East Asia constitute the three major theaters of World War 3.

Russia, China, and the Democratic People's Republic of Korea (DPRK) are nuclear and missile superpowers. Eastern Europe and East Asia are the strategic theaters where Russia confronts NATO, and the DPRK-China-Russia confronts the US, respectively. Among them, East Asia is the main theater of World War 3.

Meanwhile, West Asia is a tactical battleground between the "Axis of Resistance," including missile power Iran, and Israeli Zionist-imperialism.

The flashpoint in Eastern Europe is Ukraine; in West Asia, it is Palestine. The flashpoints in East Asia are the "Republic of Korea (ROK)" and Taiwan. The wars in Ukraine and West Asia are already underway, and the war in East Asia is imminent.

The war in Ukraine began with the 2014 "Maidan coup," intensified over the next eight years with the war in Donbass, and then entered full swing with Russia's Special Military Operation in 2022.

The war in Palestine in 2023 immediately escalated into a war in West Asia, with the "Axis of Resistance," including Hezbollah, Yemen, and Iran, joining.

In short, the war in Ukraine broke out in February 2022 and the war in West Asia began in October 2023.

From September to November 2024, the "ROK" carried out local war provocations against the DPRK. If not for the DPRK's "strategic patience," the local war would have erupted, rapidly escalating into an all-out war. On December 3, 2024, a military coup took place in the "ROK." Had it not been immediately overthrown by the people of the "ROK," the fascistization of the

“ROK” would have been completed, and followed by the war against DPRK. In short, the war in the “ROK” was decisively provoked by imperialism in September-November and December 2024. That period was when the war in the “ROK” was supposed to erupt according to imperialism’s World War 3 plan. Imperialism provoked the war in Ukraine in Eastern Europe in 2022, and the war in Palestine in West Asia in 2023. It carried out decisive provocations for war in the “ROK” in East Asia, but these were thwarted by the DPRK’s “strategic patience” and the heroic struggle of the people of the “ROK.”

In order to escape the worst political and economic crisis in its history, imperialism is trying to form a “New Cold War” by triggering World War 3 and denouncing the DPRK, China, Russia, and the “Axis of Resistance,” like Iran, as the “New Axis of Aggressors.” Imperialism is mobilizing all its military, political, and economic capabilities to achieve its goal of forming the “New Cold War” framework, pushing proxy wars across three major theaters.

In World War 2, Germany, Italy, and Japan formed the “Axis.” During the “Cold War,” the imperialist camp denounced the socialist camp as “Evil.” In 2003, US imperialism labeled Iraq, Iran, and the DPRK as the “Axis of Evil,” launched the Iraq War, and intensified its offensive against the DPRK. In 2024, imperialism labeled Russia, Iran, China, and the DPRK as the “New Axis of Aggressors.” When it became untenable to label the DPRK and China as “aggressors” because they did not respond to imperialist war provocations, imperialism lumped them with Russia and Iran and rebranded them as a “New Axis of Evil.” Whatever label is used, it is a vicious scheme to isolate and blockade the anti-imperialist camp and to construct a “New Cold War” framework.

The “Cold War” was a ploy devised to deflect the worst political and economic crisis of imperialism, brought about by the global emergence of the socialist and national liberation camps after World War 2 and the failure of the “New Deal policy.” The imperialist camp implemented a “blockade” policy against the socialist and national liberation camps to prevent the westward advance of the Soviet-led socialist forces through the Marshall Policy in Europe and the southward march of China and other socialist forces through the formation of ASEAN in Asia.

The 1950 Korean War, which claimed the lives of approximately 5 million people, realized the “Cold War” policy. During the “Cold War,” imperialism

focused on the blockade, regime competition, and arms race with the socialist camp, while waging “hot wars” against the national liberation countries.

The “New Cold War” is a ploy by imperialism to deflect the unprecedentedly worst political and economic crisis in history through World War 3.

Whereas the “Cold War,” which began after World War 2, ended with the collapse of the Soviet Union and Eastern Europe’s socialist bloc, the “New Cold War,” unfolding in parallel with World War 3, will end with the collapse of the imperialist camp.

During the “Cold War,” the imperialist camp waged a “Cold War” against socialist countries and “hot wars” against national liberation states. In the “New Cold War,” by contrast, the imperialist camp is either already waging or provoking “hot wars” even against socialist countries. However, these “hot wars” in the “New Cold War” era are being carried out in the form of limited warfare, such as proxy wars and local wars.

During the “Cold War” era, there were disputes over socialist principles between the Soviet Union and China—the two major powers in the socialist camp, but in the “New Cold War” era, there is no disagreement that the DPRK is the most thoroughly socialist country, and the alliance between China—a socialist country with its own characteristics—and Russia—a country with socialist heritage—remains firm.

Unlike the “Cold War” era, in the “New Cold War,” the DPRK, as the most thoroughly socialist and anti-imperialist country, has entered the ranks of the nuclear and missile superpowers, forming the three major anti-imperialist powers along with China and Russia. With the addition of the “Axis of Resistance,” including Iran, these form the four leading forces.

Both during the “Cold War” and the “New Cold War,” imperialism has been fundamentally doomed by its unsolvable and overlapping contradictions—between imperialist and socialist states, imperialist and national liberation states, imperialist states and peace-loving forces of the world, imperialist states and colonized peoples, monopoly capital and anti-monopoly working masses within imperialist states, and imperialist powers themselves. This is the common trait shared by both eras. However, unlike during the “Cold War era”, the “New Cold War era” is marked by a significant difference—although the socialist bloc has relatively weakened, the anti-imperialist camp remains broadly united. In contrast, within the imperialist camp, non-war-mongering

imperialist forces now hold considerable capacity, standing in opposition to the warmongering factions.

During the “Cold War era”, the economic crisis within imperialism deepened—from the overproduction crisis of 1929, through to the inflationary crisis of 1974. In contrast, the “New Cold War era” has witnessed crises of an entirely different magnitude: premised on the previous two crises, it has undergone the 2008 US-triggered global financial crisis and the 2019 pandemic-induced crisis. As a result, the economic turmoil within imperialism has reached an unprecedented level. In particular, the US national debt has reached \$36 trillion, and the hegemony of the US dollar has weakened to an unprecedented extent.

Whereas the “Cold War era” was marked by a bipolar structure centered on the US-Soviet confrontation, the “New Cold War era”—which began after the brief unipolar system of US hegemony that followed the end of the “Cold War”—has developed into a multipolar system involving multiple contending forces, including China and Russia apart from the US. Although a multipolar system is not the strategic objective of the anti-imperialist camp, it holds significant tactical value in weakening the imperialist camp. The “New Cold War era” is, in essence, a “new bipolar structure” between the anti-imperialist and the imperialist camps. In this sense, the “New Cold War” serves as a strategic expression, while “multipolarity” is a tactical one. From the perspective of dialectical negation, the sequence of “affirmation—negation—negation of the negation” is expressed as “bipolarity—unipolarity/multipolarity—new bipolarity.” The truly revolutionary concept, consistent with the dialectical principle of contradiction between the old and the new, and of the transformation from an old-dominated system to a new-dominated one, is not “multipolarity,” but rather the “New Cold War.”

The imperialist and anti-imperialist camps are confronting each other economically and diplomatically as G7 versus BRICS, and militarily as NATO versus the Shanghai Cooperation Organization (SCO). In the “New Cold War era,” as China and Russia have come to represent the position of the anti-imperialist camp, the United Nations Security Council has become effectively paralyzed. In response, the imperialist camp has sidelined the UN Security Council and instead advanced its imperialist agenda through the G7 and NATO, thereby escalating the drive toward a world war.

The “New Cold War” differs decisively from the “Cold War” in that it serves as the objective of a world war. The imperialist camp is actively pushing for the initiation of World War 3 in order to consolidate the “New Cold War” structure. The imperialist camp has neither the will nor the capacity to eliminate the existence of the DPRK, China and Russia. Rather, by labeling these countries as the “New Axis of Aggressors” and the “New Axis of Evil,” it is merely attempting to draw a line between the imperialist and anti-imperialist camps and to enforce a strategy of “new blockade.” The shift of this line can be expressed, in strategic terms, as a transition from the “Asia-Pacific Strategy” to the “Indo-Pacific Strategy,” and in geopolitical illustration, as a transformation from a “W-shaped” configuration that includes China to a “U-shaped” configuration that excludes China. In other words, the decisive difference between the two sides lies in China. After President Xi Jinping’s visit to the DPRK in 2019, China came to the decision to resolve the Hong Kong issue through police force, thereby affirming a policy shift from “keeping a low profile and biding time” (*taoguang yanghui*) to “peaceful rise” (*heping quji*). In the “Indo-Pacific Strategy”—a “new blockade” policy that draws a “U-shaped” line to encircle the anti-imperialist camp—war in East Asia is not optional, but inevitable. This is why the imperialist warmongering forces persistently provoke wars in the “ROK” and Taiwan for the war in East Asia.

If a capitalist society is like a car, the capitalists are the drivers. The former is the system; the latter is the controllers. As capitalism has evolved from monopoly capitalism into state monopoly capitalism, the controllers of this system have naturally evolved as well. Understanding the strategic objectives of the core forces of imperialism—the controlling forces within imperialism—is the most crucial premise for formulating the revolutionary strategy and tactics of the anti-imperialist camp.

In a scientific analysis of the current situation and the formulation of revolutionary strategies based on it, not only analyzing the system crisis, but also analyzing the strategies of its controllers who attempt to escape this crisis is one of the fundamental components.

It is necessary to distinguish between Jews in general and Zionists among them. The problem lies not with “Jewish capital” in general, but specifically with the “Zionist transnational capital,” including financial capital. Anti-Semitism is erroneous and is a fascist perspective, but anti-Zionism is not an

error as it is a revolutionary standpoint.

The national liberation of the Palestinian people fundamentally aims to end the occupation by Zionists, not oppose Jews in general. Historically, Palestinians have never been anti-Semitic, while Zionists have historically been anti-Palestinian. The essence of the Palestinian issue is not religion or ethnicity, but fascism. Chauvinism manifests as fascism in the political realm.

Trump is positive in that he is relatively non-warmonger; however, his essence is imperialist. His suppression of anti-Zionist movements in the US by labeling them anti-Semitic reveals his imperialist nature. It reflects his fascist nature, at least in this field. The anti-imperialist camp should tactically cooperate with Trump as a non-war mongering force within imperialism to deepen contradictions with imperialist warmonger forces, but must firmly oppose Trump's imperialist and fascist policies.

Regarding China, the Trump's first administration pursued a policy of "decoupling," while the Biden administration adopted a "de-risking" policy. Although the "de-risking" appears softer than the "decoupling" in terms of sanctions and attacks on China, it is actually the opposite. The "de-risking" conceals a scheme to wage war in Taiwan through Taiwan's separation provocations. The Trump administration declared that it would respond only with a 200% tariff increase even if China initiated the war in Taiwan. Such declaration, of course, poses no threat to the Chinese government, which is determined to accept any cost to achieve reunification.

The imperialist core powers, by shifting from the 1944 Bretton Woods system to the 2014 Fortaleza system, positioned themselves at the center of a political seesaw, with the International Bank for Reconstruction and Development (IBRD) and the World Bank (WB), the Asian Development Bank (ADB), the International Monetary Fund (IMF) on the right, and the New Development Bank (NDB), the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), and the Contingent Reserve Arrangement (CRA) on the left—in an attempt to continue manipulating the global economy through a calculated balance of checks and counterbalances.

To this end, China was incorporated into the global economic control system via the World Trade Organization (WTO) in 2001. As if to test this integration, when NATO bombed Belgrade in 1999, they destroyed the Chinese Embassy. Much like the historical anecdote of Han Xin passing between the legs of a

bandit, China endured this humiliation and, through its accession to the WTO, ascended to the position of a G2 power.

The core imperialist powers, under the framework of 1989 “Washington Consensus”, pursued “neoliberal policies.” Meanwhile, the USA used the 1985 Plaza Accord, to suppress emerging competitors like Japan and West Germany. Specifically, Japan suffered an “L-shaped” recession lasting over 30 years—known as the “Lost Decades”—and has yet to fully recover. In contrast, West Germany overcame its market challenges through reunification and the creation of the European Union, gaining access to low-cost gas from Russia, which enabled a relatively swift recovery.

The US attempted to apply this methodology to China, which was rising as a G2 power. However, China, having drawn lessons from Japan’s experience, rejected this “Second Plaza Accord.”

In response, the Biden administration announced the policies of “New Washington Consensus” and “de-risking” in 2024. While it may appear as a continuation and innovation of the original “Washington Consensus”, it is nothing more than a deceptive tactic. The essence of these policies lies in their strategic intent to provoke Taiwan’s separatist independence, thereby inciting a potential war in Taiwan and a war in East Asia—making them far more dangerous than Trump’s “decoupling” policy.

China surpassed one of its two major development goals set for the centenary of the founding of the Communist Party of China in 2021—achieving a per capita GDP of \$10,000—by the year 2019. This economic achievement provided strong momentum for the formation of the BRICS and the Shanghai Cooperation Organization (SCO).

As China and Russia firmly joined the anti-imperialist camp and the nature of the seesaw system transformed into a confrontation between the anti-imperialist and imperialist camps, the core imperialist forces could no longer remain at the center of the seesaw and were forced to move further to the right, to the side of the imperialist camp. As a result, the imperialist camp could no longer maintain its system of global domination—the “unipolar order.”

Furthermore, within the imperialist camp itself, the imperialist non-warmongering forces have emerged, opposing the aggressive war policy pursued by the imperialist warmongers. This internal contradiction has intensified as the World War 3 is being promoted.

The boundary between Europe and Asia changes according to the criteria applied. From this perspective, Eastern Europe can be regarded as Northwestern Asia, and Western Asia can more precisely be described as Southwestern Asia.

The storm of world war is sweeping from Northwestern Asia through Southwestern and Southern Asia into East Asia. Under the strategy of a “New Cold War,” the target of a “U-shaped” arrow of war, which the imperialist camp is drawing to realize its “Indo-Pacific Strategy” and “new blockade” policy, is clearly East Asia. It is now blatantly revealing its intent to ignite a war in East Asia against China and the DPRK—following its confrontations with Russia and the “Axis of Resistance” like Iran—in order to turn this region into the main theater and decisive front of World War 3.

Given that the storm of world war is encircling Asia, it is a reasonable prediction that it will move beyond Southern Asia and advance toward East Asia.

The Kashmir conflict between India and Pakistan is a localized war in South Asia. This war aligns with the imperialist camp’s Indo-Pacific strategy by fueling tensions between India and China, thereby contributing to pulling India away from the anti-imperialist bloc and drawing it into the imperialist bloc. China and Pakistan have a very close relationship, and the Pakistani fighter jet that shot down India’s Rafale jet was the J-10C, a Chinese-made aircraft.

India is a founding member of BRICS, and Prime Minister Modi, having secured re-election, skipped the July 2024 NATO summit in Washington and instead visited Moscow for talks with President Putin. Meanwhile, the Quad is becoming increasingly ineffective. In this context, the outbreak of the localized conflict between India and Pakistan has heightened tensions between India and China, further fueling the atmosphere of World War 3.

Trump, following negotiations relatively with Russia and Iran, also mediated the localized conflict between India and Pakistan. After India was defeated in its initial attack on Pakistan, it launched a second strike targeting a nuclear facility. Immediately afterward, the Trump administration intervened decisively. The localized conflict between India and Pakistan always carries the risk of escalating into a nuclear war.

2. The anti-imperialist forces' overwhelming superiority in justification, capacity, and operations

The national domination method of monopoly capital in the developed capitalist society is social democracy and fascism. Imperialism, as the outward expression of the monopoly capitalist system, represents its method of dominating other nations. The basic target of the national domination method is the class, and the basic target of the domination method against other countries is the national people. Class is the structure within a unit, while nation is the unit itself. Today, class has expanded to form the people, and the people—including the class—constitute the foundation of the nation. In the colonial “ROK”, the national bourgeoisie belongs to the nation but not to the people, while foreign workers belong to the people but not to the nation.

Social democracy and fascism are merely different modes of domination, but their essence—a system to serve the monopoly capitalist—is the same. Prior to World War 2, Nazi Germany shifted its mode of rule from social democracy to fascism. Social democracy and fascism are interchangeable forms of rule, depending on conditions. World War 2 began as a conflict between imperialist powers with social democracy domestic systems and fascism domestic systems. It later transformed into an anti-fascist war when the fascist state launched an invasion of the socialist Soviet Union, prompting a tactical united front—anti-fascist front—between the Soviet Union and the imperialist powers of the US and Britain against fascism. Fascism within imperialist states differs from fascism in colonial states. Fascism in colonies is one of the methods through which imperialism exercises colonial domination. From the 1950s to the 1970s, imperialist powers frequently employed fascism as a means of colonial domination. In the case of the “ROK”, the country was subjected to military fascist rule for approximately 30 years, from 1961 to 1992. This military dictatorship, manipulated by US imperialism, functioned thoroughly in service of US imperialist interests.

In World War 3, the imperialist camp is using neo-Nazis in Ukraine, Zionists in Israel, and collaborationist fascists in the “ROK” as shock troops in its proxy wars. The people of each country, along with Russia, the “Axis of Resistance”, including Hamas, and the DPRK, are not only carrying out anti-fascist struggles against these collaborators, but are also waging anti-imperialist struggles

against the imperialist forces orchestrating behind them.

Russia is engaged in an anti-imperialist, anti-neo-Nazi war; Hamas is waging an anti-Zionist, anti-imperialist war; and the Axis of Resistance as a whole, including Iran, is conducting an anti-imperialist, anti-Zionist war. The DPRK is preparing for an anti-fascist, anti-imperialist war. If the US intervenes in the DPRK's war of "Subjugation"—war of anti-fascist, anti-imperialist war—the war will escalate into a full-scale anti-imperialist, anti-fascist war, in which the DPRK's primary enemy shifts from the "ROK" to the US.

Strategy and tactics refer to an integrated system of objectives, means, and methods. The strategy and tactics of the anti-imperialist camp likewise constitute a holistic system, consisting on the one hand of objectives, means, and methods, and on the other of justification, capacity, and operations.

The character of a war is determined by the purpose and objectives of its principal actors. Since the nature of war is relative, the characterization of World War 3 and its localized conflicts must be made from the standpoint of the anti-imperialist camp.

The war in Ukraine is an anti-imperialist, anti-fascist war, a war of liberation and prevention. As Ukraine's neo-Nazis act as proxy forces for NATO, the imperialist aggressor, the essence of the war in Ukraine is anti-imperialist war. When a war breaks out in East Asia, Russia will expand the Ukrainian front into a broader Eastern European war. This would deal a severe blow to imperialist and fascist forces, serve as a liberation for the peoples of Eastern Europe, and enable Russia to prevent a NATO-led invasion.

If Russia reintegrates former Soviet republics into the Russian Federation and promotes NATO's withdrawal from former Eastern Bloc socialist states, as well as Finland and Sweden, in order to create a buffer zone, as World War 3 enters a more advanced stage, such moves could invite accusations of "defensive expansionism." However, this does not make Russia an imperialist power. Expansionism and imperialism must be distinguished.

The war in Palestine is an anti-Zionist, anti-imperialist, and national liberation war. The war in West Asia is an anti-imperialist, anti-Zionist, and liberation war.

The war in Taiwan is an anti-imperialist, national liberation, and reunification war. Indigenous peoples make up only 2% of Taiwan's population. Historically and practically, Taiwan is an inseparable part of China.

The war in the “ROK” is an anti-fascist, anti-imperialist war and a war of “subjugation”. A war of “subjugation” essentially means a civil war. The war in the “ROK” is a civil war on the Korean peninsula. Currently, fascist factions within the “ROK” are attempting to ignite a civil war within the “ROK.” When the local war against the DPRK is combined with the civil war within the “ROK,” it constitutes the war in the “ROK.”

Looking at the history of South Korea, there was an internal civil war in 1948, a localized war against the DPRK in 1949, and the Korean War in 1950. The 1950 Korean War was an anti-imperialist, anti-fascist war, a national liberation war, and the fatherland liberation war. The DPRK refers to the combined national liberation and reunification war as the “Fatherland Liberation War.” The Korean War fought by the Korean people against US imperialist aggressors, was, in essence, an anti-imperialist war and a war for the liberation of the fatherland.

The commonality among the ongoing war in Ukraine in Eastern Europe, the war in West Asia, the imminent war in the “ROK” and Taiwan in East Asia is that they are all fundamentally anti-imperialist wars. In short, World War 3 is essentially an anti-imperialist war. Although it may be distinguished by the characteristics and conditions of the three main battlefields, its fundamental commonality—anti-imperialist nature—remains unchanged.

The war in Palestine is an anti-Zionist, anti-imperialist war, and the war in the “ROK” is an anti-fascist, anti-imperialist war. Although anti-Zionism and anti-fascism are emphasized respectively, at the forefront, the essential nature of both conflicts remains fundamentally anti-imperialist. Ultimately, the imperialists stand behind both the Israeli Zionists and the “ROK” fascists. Without imperialism, these wars would neither have occurred nor, if they did, would they be easily won by the oppressed and exploited peoples and nations.

US imperialism is organizing the S-QUAD to draw the Philippines into the war in East Asia. If China is inevitably forced into war with the Philippines and its imperialist backers, this war in the Philippines will differ from the war in Taiwan. The war in Taiwan is a national liberation and reunification war for China, a civil war fought within one country with the goal of territorial integrity. However, the war in the Philippines is neither a national liberation war nor a reunification war for China. Nevertheless, both the wars in Taiwan and the Philippines are anti-imperialist wars, and there is no doubt that the

war in the Philippines will decisively promote the Filipino national liberation revolution.

Objectives can be divided into acquisition objectives and strike objectives. Each of these, in turn, can be further classified into strategic and tactical levels.

The anti-imperialist camp's strategic acquisition objective is victory in World War 3—that is, the decisive defeat of the imperialist bloc. Its tactical acquisition objectives are victories in each of the three major theaters of war, which means the liberation of each respective front.

Even if tactical nuclear weapons are used during World War 3, their use will necessarily remain limited. The imperialist bloc, from the outset, has been waging limited war, including proxy wars, with the strategic objective of constructing a “New Cold War” order. Accordingly, even though the conflict qualifies as a world war, it is impossible to completely annihilate the strategic-nuclear-armed imperialist bloc. Thus, the strategic acquisition objective of the anti-imperialist camp cannot be the destruction of imperialism itself, but rather its defeat—more precisely, its decisive defeat.

A world war period is a period of great upheaval. The anti-imperialist camp must first transform this upheaval into a great change—reversing the declining trajectory of the global situation that followed the imperialist victory in the previous “Cold War,” and turning it into a rising tide. This is comparable to how the period of upheaval in World War 2 became a period of great change following the Battle of Stalingrad. Once the decisive defeat of the imperialist bloc is confirmed, the period then transitions into a period of great upsurge. The great upsurge that followed World War 2 will be reproduced after the World War 3 period.

World War 3 involves three main theaters: Eastern Europe, East Asia, and West Asia. The Eastern European and East Asian theaters are strategic fronts, while West Asia constitutes a tactical front. Nevertheless, victory on each of these fronts remains a tactical acquisition objective. World War 3 encompasses all three theaters as a whole and has an universal character itself, and therefore possesses a strategic character, whereas each of the three theaters, being constituent parts of the world war, and has a particular character, thus retains a tactical character.

The strategic strike target of the anti-imperialist camp is imperialism, while the tactical strike target is fascism. Imperialism is the root cause of the world

war, and fascism is its servant.

The neo-Nazis in Ukraine, the Zionists in Israel, and the collaborationist fascists in the “ROK” all operate under the thorough control of imperialism, fulfilling the role of front-line assault forces in each theater to achieve imperialism’s strategic objectives.

Since World War 3 carries a strategic character, and its three major theaters carry a tactical one, imperialism—the main instigator of the war—is the strategic strike target, while fascism—the front-line shock troops in each theater—is the tactical strike target.

Strategic and tactical strike targets are each divided into primary and secondary categories.

The primary strategic strike target is US imperialism, while the secondary strategic strike targets are European imperialist powers and Japanese militarism.

Imperialism is the strategic strike target, but US imperialism, as the head of the imperialist bloc, is the main strike target, and the other imperialist powers are secondary strike targets.

The primary tactical strike targets are the Ukrainian neo-Nazis and the collaborationist fascists in the “ROK,” while the secondary tactical strike target is the Israeli Zionists. The battlefield in Eastern Europe, including Ukraine, and the battlefield in East Asia, including the “ROK,” constitute strategic theaters in which nuclear and missile superpowers directly confront each other. Accordingly, the fascist forces that serve as imperialism’s shock troops in these theaters are treated as primary strike targets.

The Israeli Zionists, from the perspective of a regional theater, are strategic targets and primary targets for the “Axis of Resistance,” including Iran.

However, from the perspective of the global war, since West Asia is considered a tactical theater, the Israeli Zionists are regarded as tactical strike targets and secondary targets for the anti-imperialist camp.

Although Israel is a nuclear-armed state and Iran is a missile power with latent nuclear capability, neither are nuclear-missile superpowers equipped with hydrogen bombs and hypersonic weapons. Thus, the conflict in that regional theater is likely to remain limited in scope, and it will not escalate toward full-scale mutual assured destruction. So, in the context of the global war, the war in that region retains a tactical and secondary character.

The war fought by the anti-imperialist camp is an anti-imperialist war and thus, is a just war. The anti-imperialist camp firmly stands on the side of justice; while opposing imperialism, it also opposes fascism and strives for liberation and reunification. There is no historical precedent for defining imperialism as just, but just as imperialists opposed fascism during World War 2, it can never deny the justification of anti-fascism. The justification of liberation and reunification is just as objective as anti-fascism.

Under the banner of anti-imperialism, the anti-imperialist camp wages a just war for anti-fascism, liberation, and reunification. In terms of justification, the anti-imperialist camp overwhelmingly surpasses the imperialist camp. In war, justification is one of the decisive factors determining victory or defeat, defining the political and moral superiority of force.

The imperialist camp, while advancing World War 3, and planning the war in Ukraine and West Asia, overlooked the logical contradiction between anti-Russian propaganda and pro-Israel propaganda. The imperialist propaganda that condemns Russia's anti-fascist war—a just war—as an unjust war, while simultaneously defending the unjust war of Israeli Zionists and fascists, holds no credibility at all. As a result, the imperialist camp has lost even the flimsy justification it had built by labeling Russia as the “aggressor.”

The notorious double standards of the imperialist camp have provoked strong backlash even within imperialist countries. It is no coincidence that large-scale protests under the banners of anti-Netanyahu, anti-Zionist, and pro-Palestinian are taking place both inside Israel and in many Western European countries.

One of the essential strategic tasks to strengthen the anti-imperialist front and enhance its role is for the anti-imperialist camp to actively support Russia in the war in Ukraine and the “Axis of Resistance,” including Palestine and Iran, in the war in West Asia, while simultaneously promoting strategic solidarity between pro-Russian and pro-Palestinian forces on a global scale.

Means is capacity. In revolution and struggle, capacity is divided into leading capacity and auxiliary capacity. There may be disagreements when adopting the view that armed struggle forces constitute the leading capacity and mass struggle forces the auxiliary capacity as a general theory of revolution, but there is no disagreement when adopting it as a theory of revolutionary war.

The leading capacity of the anti-imperialist camp is the “Three Countries and One Group.” The three countries are the DPRK, China, and Russia—all nuclear

missile superpowers and major powers. The “One Group” refers to the “Axis of Resistance,” including Iran.

All members of the Three Countries and One Group are anti-imperialist armed struggle forces. Russia and the “Axis of Resistance,” including Iran, are currently engaged in armed struggles. The DPRK and China regard the wars in the “ROK” and Taiwan as imminent.

The Three Countries and One Group, as anti-imperialist armed forces, constitute the leading capacity, while the rest of the world anti-imperialist forces engaged in mass struggle form the auxiliary capacity.

Anti-imperialist ruling forces in Latin America and the Sahel region of Africa possess the potential to carry out anti-imperialist armed struggle under certain circumstances. However, since they exist outside the three major theaters of World War 3 and are not currently involved in or facing imminent war, they are not considered part of the leading capacity.

The DPRK is the most thorough socialist state, China is a socialist country with its own characteristics, and Russia is the most important inheritor of the socialist legacy.

The DPRK, as the most rigorous state based on socialist and anti-imperialist principles, embodies these not only in military and diplomatic aspects but also in economic and cultural aspects.

China, as an economic powerhouse forming the G2 with the United States, is a main pillar of BRICS, the economic community of the anti-imperialist camp together with Russia. The essence of the “One Belt One Road” policy is to break through the imperialist blockade.

Russia, as the country possessing the world’s most powerful nuclear missiles, provides military support to anti-imperialist states within the anti-imperialist camp.

The battlefields directly connected to the three major leading states—the Eastern European and East Asian fronts—are regional battlefields of strategic significance among the three main theaters, thus considered strategic fronts. The front of the “Axis of Resistance,” including Iran, is a regional battlefield of tactical significance, therefore a tactical front.

The collapse of the Assad regime in Syria and the weakening of Hezbollah in Lebanon and Hamas in the Gaza Strip bear a strategic character in terms of the West Asian front as a regional battlefield, but from the perspective of the world

war as a whole and global fronts, they remain tactical in nature.

From September to December 2024, imperialism, deploying Israel's Zionists, launched concentrated offensives in Syria, Lebanon, and Gaza in West Asia, inflicting significant damage on the anti-imperialist forces.

In contrast, regarding the invasion of Kursk in Russia in August 2024 and the lifting of long-range missile restrictions against Russia in November 2024, the anti-imperialist forces of Russia and the DPRK joined forces to lead the Battle for Kursk to victory, and the astonishing power of Russia's "Oreshnik" missile struck fear into the imperialist camp.

The provocations against the DPRK to wage local war led by fascists from September to November 2024 were frustrated by the DPRK's "strategic patience," grounded in overwhelming military power. Meanwhile, the pro-American military self-coup attempt in the "ROK" in December 2024 was thwarted by the heroic struggle of the people in the "ROK."

From the perspective of the world war, the anti-imperialist camp dealt a military strike to the imperialist camp on the strategic front in Eastern Europe, and military as well as political strikes on the strategic front in East Asia, both naturally carrying strategic significance.

Russia recently marked the 80th anniversary of its victory in World War 2 with a triumph in the liberation battle of Kursk. The DPRK established its strongest-ever military alliance with Russia by signing the DPRK-Russia Treaty on June 19, 2024, and concretized this treaty by participating in the Kursk liberation battle. The DPRK troops' participation in this battle shines as the highest example of strategic solidarity among the leading countries within the anti-imperialist camp.

The DPRK signed treaties with the Soviet Union and China in 1961, confirming automatic intervention by the USSR and China if imperialist war against the DPRK recurs. Since China remains a socialist state, there was no need to renew the DPRK-China treaty during Xi Jinping's 2019 visit. However, given changes in Russia from the Soviet socialist state, a new DPRK-Russia treaty was in need, which was signed during Putin's 2024 visit.

The June 19, 2024, DPRK-Russia treaty establishes the strongest-ever DPRK-Russia alliance, surpassing the previous DPRK-Soviet treaty. Based on this treaty, it was codified that the DPRK and Russia would automatically intervene in the event of a war against imperialism involving the other party. Under

this treaty, the DPRK's participation in the Kursk liberation battle was fully legitimate under international law. Putin and Russia highly commend the heroic and sacrificial achievements of the DPRK military.

The anti-imperialist front is a strategic united front, while the anti-fascist front is a tactical united front. For the anti-imperialist camp, non-war mongering forces in imperialism are targets for tactical cooperation.

A strategic united front can remain throughout the historical course of revolution and its successive developmental stages, whereas a tactical united front is only effective within a limited time frame. A typical example of the former is the national united front, while the latter is the anti-fascist democratic front. The anti-Japanese national united fronts in the DPRK and China evolved into governments which have been continuing in the process of socialist revolution and construction. The world anti-fascist front during World War 2, however, was dissolved after the war due to the imperialist camp's "Cold War" strategy.

Treating a permanent strategic united front as a temporary tactical united front is a right-wing deviation, while treating a temporary tactical united front as a permanent strategic united front is a left-wing deviation.

Tactical cooperation involves temporarily aligning actions to isolate and weaken a common enemy, while refraining from mutual attacks between the cooperating forces. By engaging in tactical cooperation, one can avoid situations where fighting between cooperating forces would ultimately benefit the common enemy. Since tactical cooperation is not a united front, meetings, agreements, or declarations are not necessary. In other words, those involved in tactical cooperation are neither subjects of solidarity nor subjects to shake hands with. Forming a tactical united front with the so-called "new right" that has roots in fascism, or aligning with them in solidarity, is a right-wing error and an error of rightist open-door policy.

In the political situation of World War 3, if the "new right" opposes the war and takes a different line from the war mongering forces in the imperialist camp, then tactical cooperation aimed at exacerbating the divisions within the imperialist camp and promoting the anti-imperialist camp's victory in World War 3 is both justifiable and necessary.

In other words, when the imperialist camp is divided into warmongers and non-war mongers, as is the case today, it is important for the anti-

imperialist camp to tactically cooperate with the non-warmongering forces within the imperialist camp. Denying this would be a left-wing error, an error of leftist closed-door policy. The unity of the anti-imperialist camp has strategic significance, while the division of the imperialist camp holds tactical significance.

The methods are armed struggle and mass struggle. When combined, they form what is called an All-People's War. The fundamental struggle form of anti-imperialist camp is the All-People's War.

As the historical experience shows, the Soviet Union waged a war of attrition in World War 2; China won its liberation war through a protracted war; the DPRK achieved victory in its liberation war through guerrilla warfare.

Following World War 2, Italian revolutionary forces developed the concept of war of position. For the past three years, Russia has also relied primarily on a war of attrition in its prosecution of the war in Ukraine.

The forms of popular struggle can be classified according to intensity and leadership into: All-People's Resistance War, All-People's Resistance struggle, People's Uprising, and Mass Uprising.

All-People's Resistance War, All-People's Resistance struggle, People's Uprising are all forms of revolutionary resistance: All-People's Resistance War is a resistance war waged together by regular armed forces and the masses; All-People's Resistance Struggle is a combination of armed and mass struggle by the irregular armed forces and people; People's Uprising is the highest form of popular struggle led directly by the people themselves; Mass Uprising is also a high-level mass struggle, but one typically led by reformist forces rather than revolutionary ones.

In the history of the "ROK", the 1950 Korean war is characterized as an all people's war; the 1948 Jeju uprising and 1980 Gwangju uprising as all people's uprising; the 1960 April uprising and 1987 June uprising as people's uprising; the 2016 "Candlelight uprising" and 2024 December uprising as mass uprising.

The imperialist camp is conducting military operations in the form of proxy wars, expeditionary wars, "non-nuclear hybrid wars," and limited wars. In contrast, the anti-imperialist camp is commonly engaging in direct war, proximate wars, "nuclear hybrid wars," and full-scale wars.

In the context of World War 3, Russia is waging a war of attrition against the Ukrainian neo-Nazis and NATO, while the DPRK and China—preparing for a

decisive imperialist provocation—have established military operational plans aimed at achieving victory within “72 hours,” based on blitzkrieg (lightning war), total war, and tactical nuclear strikes. In recent years, they have been refining these plans through repeated drills.

In November 2022, the DPRK responded to the US-“ROK” joint aerial invasion exercise “Vigilant Ace” by mobilizing 500 aircraft in a counter-drill. As their operational plan is designed to be completed within three days, they reverted to the Day 1 plan on the fourth day. In April 2025, China conducted a military encirclement drill around Taiwan, based on an operational plan that involved the projection of tactical nuclear weapons from air, sea, and land. Since 2024, the DPRK has been continuously screening the film “72 Hours” in theaters nationwide.

The imperialist camp’s hybrid warfare is a “non-nuclear hybrid war,” wherein the use of nuclear weapons is entirely excluded. In contrast, the anti-imperialist camp engages in a “nuclear hybrid war,” which includes the use of tactical nuclear weapons.

Tactical nuclear warfare is a strategy that targets the enemy’s underground command bunkers with tactical nuclear weapons in the early phase of war, aiming to force a swift surrender and minimize human and material losses.

The DPRK possesses even tactical nuclear weapons and has the will to use them. In contrast, the “ROK” has no tactical nukes, and while the US does possess them, it lacks the will to use them. The DPRK’s tactical nuclear weapons are intended for use against the “ROK,” not the USA. However, if the US were to use tactical nuclear weapons, it would be doing so against the DPRK—and specifically on DPRK territory. In that case, the DPRK would retaliate against the US—specifically targeting US territory.

If such a situation unfolds, China and Russia would become involved. If the DPRK were to use a nuclear weapon—especially a hydrogen bomb—against the USA, then the US would feel compelled to retaliate not only against the DPRK but also against China and Russia with hydrogen bombs. This is because the US cannot allow China and Russia to remain intact after its own territory has been destroyed by thermonuclear weapons. In turn, China and Russia would naturally retaliate by launching hydrogen bombs at the US, and likewise, unable to leave Europe unscathed, they would also target Europe.

This catastrophic chain of mutual assured destruction on a global scale is

precisely why the US cannot, under any circumstances, initiate a tactical nuclear strike on DPRK territory. Thus, the DPRK, possessing tactical nuclear weapons, would be able to conclude the war quickly and with relative ease—within three days—against the “ROK,” which lacks such weapons.

The use of tactical nuclear weapons by the DPRK, China, and Russia is limited to their own historic territories and is aimed at achieving long-standing goals of territorial integrity and the surgical elimination of fascist forces. Tactical nuclear weapons are employed to bring a swift end to war through an ultra-short-term campaign, precisely to prevent the prolonged duration of conventional warfare and the astronomical human and material losses it entails. They are a means used for just purposes—to minimize the consequences of war.

However, if the US and NATO—acting as the backers of the “ROK,” Taiwan, and Ukraine—were to launch tactical nuclear strikes against the mainlands of the DPRK, China, or Russia, the situation would escalate to an entirely different level. In such a case, the DPRK, China, and Russia would rightfully and immediately retaliate with tactical nuclear strikes against the US and NATO homelands, plunging the world into a state of mutual assured destruction. For this reason, a tactical nuclear attack by the US or NATO would not only be unjust, but in practice, unfeasible. Such an action would mean the annihilation of humanity and the destruction of the planet.

Historically, the only country to have ever used nuclear weapons is the United States—US imperialism. The destructive power of the “Little Boy” and “Fat Man” bombs it dropped was well over ten times greater than that of the tactical nuclear weapons currently being planned for use.

The atomic bomb dropped on Hiroshima had a yield of 16 kilotons, whereas the DPRK’s newly revealed tactical nuclear warhead, the “Hwasan-31,” intended for use in a war in the “ROK,” has a yield of 0.9 kilotons.

The “Hwasan-31” is designed for deployment across all domains—land, sea, underwater, and air—and is compatible with a wide array of delivery systems, including ballistic missiles, cruise missiles, hypersonic missiles, maneuverable glide missiles, and even 600mm super-large multiple rocket launchers. The DPRK has completed all necessary preparations for its tactical nuclear weapons program—including production, deployment, operational training, and legal formalization.

During World War 2, the United States used nuclear weapons to annihilate Japanese militarism and fascism. In World War 3, the tactical nuclear weapons of the DPRK, China, and Russia will likewise be used to eliminate fascism.

The USA—as the first and only country to have ever used nuclear weapons and one that has continuously wielded nuclear blackmail against non-nuclear states while now driving the world toward World War 3—has no right to condemn the DPRK, China, and Russia for resorting to tactical nuclear strikes as a justified act of defense.

DPRK and China are currently upholding a stance of “strategic patience,” refusing to be drawn into provocations, even as the largest-ever war exercises targeting both countries unfold in the Pacific and schemes to ignite the wars in the “ROK” and in Taiwan accelerate. Their position reflects a steadfast commitment to preserving peace.

The DPRK’s war in the “ROK” is a war of anti-fascist, anti-imperialist and a war of “subjugation.” While anti-fascist war is inherently anti-imperialist, the anti-fascist aspect takes precedence in this case. This indicates that the Korean People’s Army will not engage US forces unless the United States intervenes in the war.

Of course, in such a scenario, US forces and related elements would be effectively confined within their bases. Given that the DPRK would have already subjugated and occupied the “ROK,” the situation for them would be even more severe than that of the so-called “Green Zone” in Iraq.

Unlike Ukraine, which shares land borders not only with Russia but also with Poland, Romania, and others, and unlike Taiwan, which—though separated from China by sea—is an island completely surrounded by water, the “ROK” shares a land border only with the DPRK and is otherwise enclosed by sea on its three remaining sides. This gives Russia a geographic advantage in launching and occupying Ukraine by land, while Ukraine still has options to flee by land. In contrast, China faces a geographic disadvantage in having to cross the strait to attack and occupy Taiwan, but Taiwan is completely isolated and has no way to escape. As for the DPRK, it has a geographical advantage in attacking and occupying the “ROK” by land, while the “ROK” remains geographically isolated and has no route of escape.

The DPRK has undertaken extensive preparations for a war in the “ROK” by excavating numerous southward infiltration tunnels and strategic underground

structures. The fascists in the “ROK” and the imperialists like the US Forces Korea (USFK) would find themselves immediately isolated and effectively taken hostage.

The USA would bear responsibility for ensuring the safety not only of its own citizens but also of those from the other “Five Eyes” countries, as well as Japanese citizens.

It seems that the DPRK intends to use the presence of U.S. troops and other personnel as hostages in the event of a revolution in the “ROK” to pressure imperialist powers into lifting their economic and other forms of blockade. Fully aware of this, Trump has sought to withdraw the USFK before the outbreak of a war of ‘subjugation,’ yet his efforts have been hampered by the imperialist pro-war-monger forces. As of May 2025, reports indicate that the Trump administration is considering a troop reduction plan that would relocate 4,500 USFK personnel from the “ROK” to Guam.

The DPRK will never resume talks unless the agreements made during the 2018–19 summits with the US and the “ROK” are implemented first. It is no coincidence that the Trump administration has acknowledged the DPRK as a nuclear-armed state and is now moving to reduce USFK by 4,500 troops.

The reformist forces led by Lee Jae-myung, which won the early “ROK” presidential election on June 3, must also take concrete action by abolishing the National Security Act. USFK is an occupying and invading force, and the National Security Act is a fascist law. Their very existence proves that the “ROK” remains a US colony under fascist rule. The DPRK’s fundamental position appears to be that it will only enter into dialogue with the US and the “ROK” if and when USFK is withdrawn and the National Security Act is abolished.

To this end, the DPRK issued its “Declaration of ‘Subjugation’” during the policy address of the Supreme People’s Assembly in January 2024, and notably omitted the policy address entirely in January 2025.

Since the Trump administration took office in January 2025, the DPRK has suspended intercon-tinental ballistic missile (ICBM) launch drills targeting the US mainland, and has instead been concentrating on tactical nuclear strike drills aimed at the traitorous and fascist forces in the “ROK”—using short-range ballistic missiles, strategic cruise missiles, 600mm multiple rocket launchers, air-to-air missiles, and other platforms.

For the imperialist war-mongering forces desperate to unleash World War 3,

a war in East Asia is indispensable—and at its core lies the war in “ROK” as the ignition point. Having failed in the military coup of December 3, 2024, the fascist and reactionary clique in the “ROK,” now facing political death, sees civil war as its only remaining path to survival.

When a civil war overlaps with a localized war, it becomes a full-scale war—war in the “ROK.” The historical sequence of the 1948 civil war in South Korea, the 1949 localized war against the DPRK, and the outbreak of the Korean War in 1950 is now being reenacted in the present.

From the standpoint of imperialist and fascist forces, the provocation of a localized war against the DPRK between September and November 2024 constitutes Plan A. The instigation of civil war beginning in December 2024 then becomes Plan B. If both fail, a war in Taiwan becomes Plan C.

In accordance with the 1961 DPRK-China Treaty of Friendship, Cooperation, and Mutual Assistance—and as reaffirmed during Xi Jinping’s visit to the DPRK in 2019—any outbreak of war, whether in the “ROK” or in Taiwan, will inevitably trigger the other.

With the victory of reformist candidate Lee Jae-myung in the June 3 presidential election, Plan B has become a difficult path for the imperialist and fascist forces. They now stand at a crossroads: either attempt Plan A once more, or proceed with Plan C.

Of course, Plan B within the “ROK” is not entirely off the table, as the possibility of a military coup still remains.

Plan A, as clearly demonstrated by this year’s largest-ever U.S.-“ROK” joint war exercises aimed at invading the DPRK, remains a constant and immediate option.

US imperialism has been accelerating its war exercises aimed at invading the DPRK: 132 times from 2003 to 2022, 123 times in 2023, 134 times in 2024, and it is already on track to surpass this record in 2025. In August 2023, the imperialist camp de facto established an “Asian NATO,” centered on trilateral military cooperation, through the Camp David summit between the US, Japan, and the “ROK.” Subsequently, preparations related to the “Pacification of NATO” proceeded on both political and military fronts: on the political level, with the Washington NATO Summit Declaration in July 2024; on the military level, with a series of joint exercises held between June and August 2024, including “Freedom Edge,” “RIMPAC,” and “Ulchi Freedom Shield.”

“Freedom Edge” is a trilateral exercise involving the US, Japan, and the “ROK,” explicitly aimed at joint operational readiness concerning the DPRK, and was one of the outcomes of the Camp David summit. “RIMPAC,” the largest annual maritime exercise in the Pacific, has steadily expanded in scope, with an increasing focus on scenarios involving both the DPRK and China. “Ulchi Freedom Shield” is the largest joint military drill in the region, specifically aimed at simulating a war against the DPRK.

Between June and August 2024, “RIMPAC” was conducted at an unprecedented scale in the Pacific, with 29 countries participating, involving 40 warships, 3 submarines, over 150 aircraft, and some 25,000 troops.

This exercise laid bare the reality of the “Pacificization of NATO” and clearly demonstrated how the imperialist camp is preparing for what many now call a “Second Pacific War.”

The series of events that occurred—the assassination attempt on candidate Trump in July 2024, the Kursk incursion, concentrated strikes on Hezbollah, and the drone attack on Pyongyang in August, September, and October—followed by the lifting of restrictions on long-range missiles against Russia in November, and the military coup in the “ROK” and the collapse of the Assad government in Syria in December—cannot be seen as mere coincidences.

That these provocations and attacks by imperialist warmongering forces and fascists took place around the US presidential election—and then subsided relatively after January 2025, when Trump, representative of the non-warmongering forces of imperialism, returned to power—points to the same context.

Trump engaged in serious negotiations with Russia and Iran. Even when an unprecedented and unexplained explosion occurred at Iran’s largest port on the very first day of talks between the Iranian and US delegations in Oman, Iran did not suspend the talks. Under the direction of NATO—representing the imperialist warmongering forces—its proxies, the Ukrainian neo-Nazis and Israeli Zionists, continue their attacks and provocations against Russia and Iran, respectively. Alarming signs of possible strikes on Russia’s nuclear reactors and Iran’s nuclear facilities have repeatedly surfaced. Israeli Zionists have intensified their assaults on Hamas in Gaza and Hezbollah in Lebanon. We must closely monitor whether these provocations by imperialist warmongering forces and their fascist puppets are merely aimed at sabotaging

Trump's negotiations, or whether they will escalate into a broader war in Eastern Europe and a full-scale war in West Asia. It is because the imperialist warmongering forces are not only deliberately pushing for the outbreak of war in East Asia—they are also relentlessly driving the expansion of war in both Eastern Europe and West Asia to crush the imperialist non-warmongering forces and fully ignite World War 3.

The localized conflict between India and Pakistan, which had served to escalate tensions between India and China and to draw India toward the imperialist camp under the Indo-Pacific Strategy, was also brought to a halt through Trump's mediation.

The Trump administration stated that even if a war in Taiwan were to break out, it would respond solely with a 200% tariff on China. It also blocked the implementation of a plan—initiated under the Biden administration—to transfer operational control over US Forces Japan (USFJ) from the Indo-Pacific Command to USFJ. While publicly pursuing negotiations with the DPRK, the Trump administration repeatedly emphasized the DPRK as a nuclear weapons state and was reportedly reviewing a plan to withdraw 4,500 troops of US forces stationed in the “ROK.” Although a military coup took place in the “ROK” under the Biden administration, moves toward civil war were de-escalated during the Trump administration.

Fundamentally, the attempted localized war against the DPRK was deterred by the DPRK's overwhelming military power and its “strategic patience,” while the attempt to provoke civil war in the “ROK” was blocked by the heroic resistance of the people in the “ROK”. Through the great December uprising, the people in the “ROK” prevented a repetition of Indonesia's dark past—the Suharto coup and mass slaughter—from unfolding in the “ROK”.

Through this process, the people experienced a powerful awakening that they came to directly confront the limits of “ROK”-style democracy and rule of law, to recognize the deeply subordinated and reactionary nature of the existing society, and to deepen their collective realization of the need to advance toward a new society rooted in people's democracy.

As the sole revolutionary force leading the revolution of the “ROK,” the People's Democracy Party stood at the center of the political struggle to elevate the anti-fascist front into an anti-imperialist, anti-fascist front, and faithfully carried out its historic mission as the “locomotive of the struggle” throughout

the entire course of the December Uprising.

For the imperialist pro-warmonger forces, the war in the “ROK” is the ultimate scheme to launch World War 3 in earnest through the war in East Asia and the most effective card for suppressing the imperialist non-warmonger forces that run counter to the march toward world war.

If a war in the “ROK” breaks out, a war in Taiwan would erupt almost simultaneously, rapidly expanding into an East Asia war involving Japan and the Philippines, and then into a Western Pacific war as Australia and others join.

A war in the “ROK,” a war in East Asia, and a war in Western Pacific are not a matter of choice but of necessity—the only remaining question is when, not if.

That timing will not be decided by the anti-imperialist camp, but by the imperialist camp—by the imperialist warmongering forces.

As reality clearly shows, the anti-imperialist camp is surpassing the imperialist camp in every respect—in objectives, means, and methods; in justification, capacity, and strategies.

The DPRK and China are steadily accumulating justification through “strategic patience,” while Russia and Iran, fully aware of the imminence of an East Asia war, are likewise exercising “strategic patience” by holding back from decisive countermeasures and escalation.

The delay in the outbreak of war in East Asia, the expansion of the war in Eastern Europe, and the widening of the war in West Asia is entirely thanks to the “strategic patience” of the DPRK and China in the former case, and of Russia and Iran in the latter.

3. The Final Victory of the Anti-Imperialist Camp Is Inevitable

Capitalism has evolved through monopoly capitalism and imperialism into state monopoly capitalism and modern imperialism. Ideology reflects its time; when the times change, so too must ideology. Leninism emerged as a continuation of the universal principles of Marxism, which reflected the era of monopoly capitalism, while overcoming its historical limitations.

Lenin defined imperialism as the highest and final stage of capitalism. Although the era of modern imperialism has since arrived, the universal principles of Lenin’s theory remain valid to this day. As stated in the preface,

Lenin's "Imperialism: The Highest Stage of Capitalism" inevitably bears the limitation of being written primarily from an economic standpoint.

Imperialism, of course, is not limited to the economic aspect; it also possesses military and political features. For example, the mere presence of monopolistic forms of capital, the phenomenon of capital export, or holding a dominant position over other countries as an economic power cannot, in and of themselves, be sufficient to define a country as imperialist. At its core, imperialism necessarily involves colonial domination—and such domination is predicated not only on economic control but also, as a precondition, on military and political rule.

As history has shown, military domination is the decisive factor in colonial rule under imperialism. The most important criterion for determining whether a society is colonial in nature—the primary indicator to examine—is whether it is under military domination. Imperialism militarily occupies its colonies, governs them politically, and exploits them economically. In the absence of military occupation and political control, even if there are partial forms of economic subordination or exploitation, the relationship cannot be characterized as one between imperialism and a colony.

However, there is a so-called "theory" that claims all capitalist societies are, by nature, imperialist societies. It is truly deplorable that this pseudo-theory—lacking even the barest scientific foundation to qualify as a theory—is being propagated under the name of the "Imperialist Pyramid", thereby sowing confusion within the international communist movement.

This clearly illustrates how stagnant the international communist movement has become. The reason why Solidnet—a respected body within the international communist movement—has failed to carry out the mission demanded by the times, remaining mired in division and paralysis, lies precisely here.

So long as the proponents of the "Imperialist Pyramid" theory remain at the helm of the Communist Party of Greece (KKE), Solidnet—of which the KKE serves as an organizer—will be unable to overcome its inherent limitations.

The leadership of the KKE has committed a grave analytical error in understanding the current international situation by clinging to the absurd sophistry of the "Imperialist Pyramid" theory, labeling Russia as an imperialist state, and defining the war in Ukraine as an inter-imperialist conflict.

It must also be emphasized that other political forces within the international communist movement—though they may not explicitly follow to the “Imperialist Pyramid” theory—nonetheless commit the same error by advancing similar analyses that obscure the true nature of the war in Ukraine, ultimately serving imperialist interests.

The KKE leadership not only classifies Russia as an imperialist society but also includes China and even the DPRK. This logic leads to the conclusion that the imminent wars in Taiwan and the “ROK” are also inter-imperialist wars. As a result, the main strategic battlefronts of World War 3 are reduced to nothing more than conflicts between unjust forces, erasing the existence of any real enemy for the international communist movement and world anti-imperialist forces—a truly absurd outcome.

To confuse friend and foe is the gravest strategic mistake that communists must never commit. This was the essential error committed by Karl Kautsky during World War 1 and by Trotsky during World War 2. This is precisely why the KKE leadership’s “Imperialist Pyramid” theory evokes both Kautsky’s theory of “ultra-imperialism” and the ultra-left tendencies of Trotskyism.

It is no longer a secret that the KKE leadership followed Khrushchev—the ringleader of modern revisionism—in 1956 and even supported Gorbachev’s policies of “Perestroika” and “Glasnost.”

Some might defend the KKE leadership by arguing that most of the international communist movement followed the Communist Party of Soviet Union at the time and thus also committed revisionist errors. However, given the KKE’s central role as one of the main organizers in SolidNet, it must bear the corresponding political responsibility for the grave consequences of those errors.

It is worth remembering that Nikos Zachariadis, the most representative General Secretary of the KKE, was a revolutionary communist who stood firmly against Khrushchev’s revisionism—alongside Kim Il Sung, the General Secretary of the Workers’ Party of Korea, Mao Zedong of the Communist Party of China, and Enver Hoxha of the Party of Labour of Albania. Ever since expelling General Secretary Zachariadis and other steadfast communists, the KKE leadership has followed a revisionist line—without ever genuinely reflecting on or evaluating its errors.

The KKE, which continues to cling to the pseudo-theory of the ‘Imperialist Pyramid’ and commit grave errors through its revisionist ideology and

opportunist political line, must immediately withdraw from all positions of responsibility within the international communist movement. It must carry out a rigorous, scientific, and self-critical communist assessment of the ideological, organizational, and practical consequences of its actions.

The leadership of the KKE is today causing some of the most serious problems in the international communist movement: revisionism in ideology, both “left” and right opportunism in political line, and sectarianism in organizational practice. Even at this very moment, its erroneous ideas, theories, and line are spreading confusion within the international communist movement and sowing division among the communist parties of various countries.

The KKE leadership must be held strictly account-able for the political, strategic, and historical consequences of weakening the international communist movement and aiding the forces of imperialism.

It is no coincidence that the true nature of the KKE is being increasingly exposed through the ideological struggle waged by revolutionary communists, and that it is becoming ever more isolated within the international communist movement.

In February 2022, the war in Ukraine erupted. Originating with the 2014 Maidan coup, the conflict escalated into full-scale war through Russia’s “special military operation,” marking the opening salvo of World War 3.

Although World War 3 had begun, the international communist movement remained engulfed in severe confusion, unable to break free from the grip of the KKE leadership and its dogmatic adherence to the so-called “Imperialist Pyramid” theory.

As the KKE leadership defined the war in Ukraine as a conflict between imperialist powers, Solidnet experienced an unprecedented split and was compelled to issue two mutually opposing declarations at its meeting in Havana, Cuba, in October 2022.

In this context, communist forces aligned in revolutionary orientation gathered in Paris in October 2022 to hold the 1st International Anti-imperialist Conference, issuing the Paris Declaration. The day after the declaration was released, the World Anti-imperialist Platform (hereinafter the Platform) was founded, based on the political program it laid out.

Since then, the Platform has organized seven successive international anti-imperialist conferences: in Belgrade, Serbia (December 2022); Caracas,

Venezuela (March 2023); Gwangju and Seoul, the “ROK” (May 2023); Athens, Greece (November 2023); Washington, USA (July 2024); and Dakar, Senegal (November 2024).

Alongside convening international conferences for the scientific analysis of the global situation and the formulation of revolutionary strategies, the Platform has vigorously carried out joint anti-imperialist struggles to implement them in practice. At each event, rallies and marches were held, and communist party members and anti-imperialist activists came together to discuss and disseminate the Platform’s scientific understanding of the present conjuncture and its revolutionary strategy and tactics.

The world anti-imperialist massive struggles are also being carried out on a regular monthly basis, led by the People’s Democracy Party of the “ROK” and other participating parties and organizations wherever possible.

The Platform held its 2nd International Anti-imperialist Conference in Belgrade, Serbia, because NATO—an imperialist bloc’s military tool—bombed Belgrade in 1999. The Platform places strategic importance on opposing NATO, which is now executing World War 3 directly on behalf of the imperialist camp. Serbia is the most dangerous flashpoint country in the Balkans, where NATO—defeated in the war in Ukraine—could launch a retaliatory war.

The Platform selected Caracas, Venezuela—the heart of the Bolivarian Revolution—as the site of its first event in Latin America. The event was held in conjunction with the 10th anniversary of Hugo Chávez’s passing, adding to its historical significance. The Platform has consistently expressed its support for the Maduro government, which upholds the banners of the Bolivarian Revolution, anti-imperialism, and anti-fascism, strengthens the people’s power of the Communas, and advances toward socialism. In stark contrast, the leadership of the KKE played a divisive role in splitting the Communist Party of Venezuela, manipulated the breakaway faction, and absurdly labeled the Maduro government an “imperialist government.” This culminated in their shocking endorsement of a pro-US fascist candidate in the recent presidential election. The genuine communist forces of Venezuela, standing firm against these pseudo-communist elements, have upheld the revolutionary tradition of the Communist Party of Venezuela and maintained their revolutionary independence.

The next event was held in Gwangju and Seoul in the “ROK,” located at the geopolitical flashpoint of East Asia—the main battlefield of the unfolding

World War 3. The mass street demonstration in Gwangju, carried out under the high banner of anti-imperialism and led by the working class, marked not only the first such action by the Platform, but also an unprecedented moment in the history of the “ROK” itself, lending it profound political significance and wide resonance.

In the “ROK,” a colonial and fascist society where the largest US military base in the world is located and where the most draconian fascist laws are in force, it is an unprecedented historical event for workers and the masses to march through the streets raising high the banner of anti-imperialism and anti-US, calling for the overthrow of the fascist regime. Such a struggle would have been impossible without the strength of the Platform, the true rallying force of the global communist movement and the anti-imperialist struggle. Amid the energy and momentum of the Platform’s international anti-imperialist conference and anti-imperialist massive struggle, the People’s Democracy Party successfully held its Party Congress, formed a new leadership, and proclaimed its people-centered “Theory of the 21st Century Revolution.”

The Platform’s decision to choose Athens, Greece as its next site was rooted in multiple layers of significance: to commemorate the 120th anniversary of the birth of Nikos Zachariadis, and the 50th anniversary of the Polytechnic anti-fascist and anti-imperialist uprising; to carry forward the ideological struggle against the revisionism and opportunism of the KKE leadership; and to highlight the geopolitical importance of Greece, positioned between the front in Ukraine and the newly emerging fronts in Palestine and West Asia. At the Athens International Anti-imperialist Conference, the Platform issued the “Palestine Declaration”, affirming international solidarity with the Palestinian liberation struggle.

Subsequently, the Platform, overcoming tremendous obstacles, held an International Anti-imperialist Conference in Washington DC. in opposition to the NATO Summit. Despite intense repression and blockade by US imperialism—forcing an unavoidable reduction in scale—the event was of strategic importance and was carried out with high political quality. The Platform advanced powerful anti-imperialist rallies, marches, and propaganda actions in the heart of imperialism itself. No amount of repression or fascist suppression can block the path of the Platform.

A few months later, the Platform held its first event in Africa, in Dakar, Senegal,

expressing solidarity with the anti-imperialist struggles unfolding in the Sahel, which today stands at the forefront of Africa's resistance to imperialism. The event also commemorated the 100th birth anniversary of Amílcar Cabral, the renowned African revolutionary from Guinea-Bissau, in a meaningful tribute. From the time of the Dakar event, the Platform also initiated an international solidarity campaign calling for the release of Georges Abdallah, the Lebanese revolutionary who has been unjustly imprisoned for over 40 years by French imperialism for his role in the Palestinian liberation struggle.

Following the 2022 NATO summit held in Madrid, Spain, a new summit is now set to take place once again in Western Europe—in The Hague, Netherlands, in June 2025—as part of NATO's drive to provoke and accelerate World War 3. In firm opposition to NATO's expansion and war drive, the Platform continues to advance with unwavering determination and revolutionary clarity—until the day NATO is dismantled and world peace is achieved.

With over 80 political organizations all over the world signing the Paris Declaration, all the practical events, theoretical and propaganda work, event-based struggles, and everyday operations of the Platform are consistently oriented toward its three core objectives: to promote world anti-imperialist mass struggle, to intensify the ideological struggle against revisionism and opportunism, and the consolidate the international communist movement.

The Platform conducts its theoretical and practical activities under the banners of two central slogans: “Proletarians of all countries, unite!” and “The people united will never be defeated!”

The Platform's most fundamental task is to establish a revolutionary strategy based on scientific analysis of the global situation. By analyzing the global conjuncture of World War 3 unleashed by imperialism and presenting a revolutionary anti-imperialist strategy, the Platform is at the forefront of the struggle to strengthen the anti-imperialist front and hasten the final victory of the anti-imperialist cause.

As the world anti-fascist front triumphed in World War 2, the world anti-imperialist front will surely win in World War 3. As reality shows, the anti-imperialist camp is overwhelming the imperialist camp in justification, capacity, and operations. The final victory of the people, advancing under the banners of anti-imperialism and revolution, is inevitable. Revolution is science. So is revolutionary victory.

Français

Guerre et révolution

La guerre est la veille de la révolution. Historiquement, les guerres à l'échelle mondiale ont toujours été des déclencheurs décisifs de révolutions à l'échelle mondiale.

La guerre est la situation, la révolution est la stratégie. Le point central de la situation actuelle est la Troisième Guerre mondiale, et la tâche fondamentale des forces révolutionnaires est la libération anti-impérialiste. L'analyse scientifique de la situation actuelle révèle l'essence de la Troisième Guerre mondiale, et l'étude révolutionnaire de la stratégie conduit à la conclusion de la libération anti-impérialiste.

La clé de l'analyse scientifique de la situation réside dans la manœuvre calculée du camp impérialiste, et la clé de l'établissement d'une stratégie révolutionnaire réside dans la manœuvre stratégique du camp anti-impérialiste. L'objectif stratégique du camp impérialiste est de former un système de « nouvelle guerre froide », tandis que l'objectif stratégique du camp anti-impérialiste est de parvenir à la libération.

En termes de justification, de capacités et d'opérations, le camp anti-impérialiste détient actuellement une supériorité écrasante.

1. L'impérialisme est le principal responsable de la Troisième Guerre mondiale

La tempête de la Troisième Guerre mondiale, déclenchée par l'impérialisme, balaye l'Europe de l'Est, l'Asie occidentale (le Moyen-Orient), l'Asie de l'Est et le Pacifique occidental.

La Première Guerre mondiale était une guerre interimpérialiste. Elle a abouti à l'émergence du premier État socialiste au monde.

La Seconde Guerre mondiale était une guerre antifasciste. Elle s'est transformée d'une guerre interimpérialiste en une guerre antifasciste. Le front antifasciste mondial s'est formé sous la direction de l'Union soviétique, conduisant à la victoire du camp antifasciste. Des camps socialistes et de libération nationale ont émergé à l'échelle mondiale, marquant le début d'un essor historique.

La Troisième Guerre mondiale est une guerre anti-impérialiste. Dans cette guerre, le front anti-impérialiste mondial s'est formé, conduisant à la victoire du camp anti-impérialiste. Si les forces anti-impérialistes sortent victorieuses de cette guerre anti-impérialiste, les forces impérialistes seront définitivement vaincues et une nouvelle grande période de soulèvement commencera, marquée par l'expansion significative des forces socialistes et de libération nationale.

L'Europe de l'Est, l'Asie occidentale (le Moyen-Orient) et l'Asie de l'Est constituent les trois principaux théâtres de la troisième guerre mondiale.

La Russie, la Chine et la RPDC (République populaire démocratique de Corée) sont des superpuissances nucléaires et balistiques. L'Europe de l'Est et l'Asie de l'Est sont les théâtres stratégiques où la Russie affronte l'OTAN et où la RPDC, la Chine et la Russie affrontent les États-Unis, respectivement. Parmi eux, l'Asie de l'Est est le théâtre principal de la troisième guerre mondiale.

Pendant ce temps, l'Asie occidentale est un champ de bataille tactique entre l'« Axe de la résistance », qui comprend l'Iran, puissance balistique, et le sionisme impérialiste israélien.

Le point chaud en Europe de l'Est est l'Ukraine ; en Asie occidentale, c'est la Palestine. Les points chauds en Asie de l'Est sont la « République de Corée (RC) » et Taïwan. Les guerres en Ukraine et en Asie occidentale sont déjà en cours, et la guerre en Asie de l'Est est imminente.

La guerre en Ukraine a commencé avec le coup d'État de Maïdan en 2014, s'est intensifiée au cours des huit années suivantes avec la guerre du Donbass, puis s'est pleinement déclenchée avec l'« opération militaire spéciale » de la Russie en 2022.

La guerre en Palestine en 2023 a immédiatement dégénéré en une guerre en Asie occidentale, avec la participation de l'« Axe de la résistance », qui comprend le Hezbollah, le Yémen et l'Iran.

En résumé, la guerre en Ukraine a éclaté en février 2022 et la guerre en Asie occidentale a commencé en octobre 2023.

De septembre à novembre 2024, la « RC » a mené des provocations guerrières locales contre la RPDC. Sans la « patience stratégique » de la RPDC, la guerre locale aurait éclaté, dégénérant rapidement en une guerre totale. Le 3 décembre 2024, un coup d'État militaire a eu lieu en « RC ». S'il n'avait pas été immédiatement renversé par le peuple de la « RC », la fascisation de la « RC » aurait été achevée, suivie d'une guerre contre la RPDC. En résumé, la guerre en « RC » a été provoquée de manière décisive par l'impérialisme en septembre-novembre et décembre 2024. C'est à cette période que la guerre en « RC » devait éclater selon le plan de la troisième guerre mondiale de l'impérialisme. L'impérialisme a provoqué la guerre en Ukraine en Europe de l'Est en 2022 et la guerre en Palestine en Asie occidentale en 2023. Il a mené des provocations décisives en vue d'une guerre en « Corée du Sud » en Asie de l'Est, mais celles-ci ont été contrecarrées par la « patience stratégique » de la RPDC et la lutte héroïque du peuple de la « Corée du Sud ».

Afin d'échapper à la pire crise politique et économique de son histoire, l'impérialisme tente de former une « nouvelle guerre froide » en déclenchant la troisième guerre mondiale et en dénonçant la RPDC, la Chine, la Russie et « l'axe des agresseurs », comme l'Iran, comme le « nouvel axe des agresseurs ». L'impérialisme mobilise toutes ses capacités militaires, politiques et économiques pour atteindre son objectif de formation d'un cadre de « nouvelle guerre froide », en poussant des guerres par procuration sur trois grands théâtres.

Pendant la Seconde Guerre mondiale, l'Allemagne, l'Italie et le Japon ont formé l'« Axe ». Pendant la « guerre froide », le camp impérialiste a dénoncé le camp socialiste comme étant le « Mal ». En 2003, l'impérialisme américain a qualifié la RPDC, Cuba, la Biélorussie, l'Iran et l'Irak d'« Axe du Mal »,

a lancé la guerre en Irak et a intensifié son offensive contre la RPDC. En 2024, l'impérialisme a qualifié l'Irak, l'Iran, et la RPDC de « nouvel axe des agresseurs ». Lorsqu'il est devenu intenable de qualifier la RPDC et la Chine d'« agresseurs » parce qu'elles ne répondaient pas aux provocations guerrières impérialistes, l'impérialisme les a regroupées avec la Russie et l'Iran et les a rebaptisés « nouvel axe du mal ». Quelle que soit l'étiquette utilisée, il s'agit d'un plan vicieux rare visant à isoler et à bloquer le camp anti-impérialiste et à construire un cadre de « nouvelle guerre froide ».

La « guerre froide » était un stratagème conçu pour détourner l'attention de la pire crise politique et économique de l'impérialisme, provoquée par l'émergence mondiale des camps socialiste et de libération nationale après la Seconde Guerre mondiale et l'échec de la « politique du New Deal ». Le camp impérialiste a mis en œuvre une politique de « blocus » contre les camps socialiste et de libération nationale afin d'empêcher l'avancée vers l'ouest des forces socialistes dirigées par l'Union soviétique à travers la politique Marshall en Europe, et la marche vers le sud de la Chine et d'autres forces socialistes à travers la formation de l' Association des nations de l'Asie du Sud-Est (ANASE) en Asie.

La guerre de Corée de 1950, qui a coûté la vie à environ 5 millions de personnes, a concrétisé la politique de la « guerre froide ». Pendant la « guerre froide », l'impérialisme s'est concentré sur le blocus, la concurrence entre les régimes et la course aux armements avec le camp socialiste, tout en menant des « guerres chaudes » contre les pays de libération nationale.

La « nouvelle guerre froide » est un stratagème de l'impérialisme pour détourner l'attention de la pire crise politique et économique de l'histoire à travers la troisième guerre mondiale.

Alors que la « guerre froide », qui a débuté après la Seconde Guerre mondiale, s'est terminée avec l'effondrement de l'Union soviétique et du bloc socialiste d'Europe de l'Est, la « nouvelle guerre froide », qui se déroule parallèlement à la troisième guerre mondiale, prendra fin avec l'effondrement du camp impérialiste.

Pendant la « guerre froide », le camp impérialiste a mené une « guerre froide » contre les pays socialistes et des « guerres chaudes » contre les pays en voie de libération nationale. Dans la « nouvelle guerre froide », cependant, le camp impérialiste mène déjà des « guerres chaudes » en provoquant des conflits contre les pays socialistes. Les « guerres chaudes » de la « nouvelle guerre

froide » se déroulent sous la forme de guerres limitées, telles que des guerres par procuration et des guerres locales.

Pendant la « guerre froide », il y avait des différends sur les principes socialistes entre l'Union soviétique et la Chine, les deux grandes puissances du camp socialiste, mais dans la « nouvelle guerre froide », il n'y a pas de désaccord sur le fait que la RPDC est le pays le plus socialiste, et l'alliance entre la Chine, un pays socialiste avec ses propres caractéristiques, et la Russie, un pays avec un héritage socialiste, reste solide.

Contrairement à l'époque de la « guerre froide », dans la « nouvelle guerre froide », la RPDC, en tant que pays le plus profondément socialiste et anti-impérialiste, est entrée dans le club des superpuissances nucléaires et balistiques, formant avec la Chine et la Russie les trois grandes puissances anti-impérialistes. Avec l'« axe de la résistance », qui comprend l'Iran, ces quatre pays constituent les quatre forces principales.

Tant pendant la « guerre froide » que pendant la « nouvelle guerre froide », l'impérialisme a été fondamentalement condamné par ses contradictions insolubles et imbriquées : entre les États impérialistes et les États socialistes, entre les États impérialistes et les États de libération nationale, entre les États impérialistes et les forces éprises de paix dans le monde, entre les États impérialistes et les peuples colonisés, entre le capital monopolistique et les masses laborieuses antimonopolistes au sein des États impérialistes, et entre les puissances impérialistes elles-mêmes. C'est là le trait commun aux deux époques. Cependant, contrairement à l'époque de la « guerre froide », la « nouvelle guerre froide » se caractérise par une différence significative : bien que le bloc socialiste se soit relativement affaibli, le camp anti-impérialiste reste largement uni. En revanche, au sein du camp impérialiste, les forces impérialistes non bellicistes détiennent désormais une capacité considérable, s'opposant aux factions bellicistes.

Pendant la « guerre froide », la crise économique au sein de l'impérialisme s'est aggravée, passant de la crise de surproduction relative de 1929 à la crise inflationniste de 1974. En revanche, la « nouvelle guerre froide » a connu des crises d'une ampleur tout à fait différente : sur la base des deux crises précédentes, elle a été marquée par la crise financière mondiale déclenchée par les États-Unis en 2008 et la crise provoquée par la pandémie en 2019. En conséquence, les turbulences économiques au sein de l'impérialisme ont atteint

un niveau sans précédent. En particulier, la dette nationale américaine a atteint 36 000 milliards de dollars et l'hégémonie du dollar américain s'est affaiblie dans une mesure sans précédent.

Alors que la « période de la guerre froide » était marquée par une structure bipolaire centrée sur la confrontation entre les États-Unis et l'Union soviétique, la « nouvelle ère de guerre froide » – qui a débuté après le bref système unipolaire d'hégémonie américaine qui a suivi la fin de la « guerre froide » – s'est transformée en un système multipolaire impliquant plusieurs forces rivales, dont la Chine et la Russie, outre les États-Unis. Bien qu'un système multipolaire ne soit pas l'objectif stratégique du camp anti-impérialiste, il revêt une importance tactique considérable pour affaiblir le camp impérialiste. La « nouvelle ère de la guerre froide » est, par essence, une « nouvelle structure bipolaire » entre les camps anti-impérialiste et impérialiste. En ce sens, la « nouvelle guerre froide » est une expression stratégique, tandis que la « multipolarité » est une expression tactique. Du point de vue de la négation dialectique, la séquence « affirmation-négation-négation de la négation » s'exprime par « bipolarité-unipolarité/multipolarité-nouvelle bipolarité ». Le concept véritablement révolutionnaire, conforme au principe dialectique de la contradiction entre l'ancien et le nouveau, et de la transformation d'un système dominé par l'ancien vers un système dominé par le nouveau, n'est pas la « multipolarité », mais plutôt la « nouvelle guerre froide ».

Les camps impérialiste et anti-impérialiste s'affrontent sur le plan économique et diplomatique, avec le G7 contre les BRICS, et sur le plan militaire, avec l'OTAN contre l'Organisation de coopération de Shanghai (OCS). Dans cette « nouvelle ère de guerre froide », alors que la Chine et la Russie en sont venues à représenter la position du camp anti-impérialiste, le Conseil de sécurité des Nations unies est devenu pratiquement paralysé. En réponse, le camp impérialiste a écarté le Conseil de sécurité de l'ONU et a plutôt fait avancer son programme impérialiste par le biais du G7 et de l'OTAN, intensifiant ainsi la course vers une guerre mondiale.

Il existe une différence décisive entre la « nouvelle guerre froide » et la « guerre froide » qui réside dans le fait que la première s'agit de l'objectif d'une guerre mondiale. Le camp impérialiste pousse activement au déclenchement de la troisième guerre mondiale afin de consolider la structure de la « nouvelle guerre froide ». Le camp impérialiste n'a ni la volonté ni la capacité d'éliminer

l'existence de la RPDC, de la Chine et de la Russie. Il tente simplement, en qualifiant ces derniers de « nouvel axe des agresseurs » et de « nouvel axe du mal », de tracer une ligne entre les camps impérialiste et anti-impérialiste et d'appliquer une stratégie de « nouveau blocus ». Pour le dire autrement de façon stratégique, cette ligne est passée, comme une transition, de la « stratégie Asie-Pacifique » à la « stratégie Indo-Pacifique » et, en illustration géopolitique, une transformation d'une configuration en « W » incluant la Chine à une configuration en « U » excluant la Chine. En d'autres termes, la différence décisive entre les deux camps réside dans la Chine. Après la visite du président Xi Jinping en RPDC en 2019, la Chine a décidé de résoudre la question de Hong Kong par la force policière, affirmant ainsi un changement de politique, passant de « faire profil bas et attendre le moment opportun » (taoguang yanghui) à « l'ascension pacifique » (heping quji). Dans la « stratégie indo-pacifique » - une politique de « nouveau blocus » qui trace une ligne en forme de « U » pour encercler le camp anti-impérialiste - la guerre en Asie de l'Est n'est pas facultative, mais inévitable. C'est pourquoi les forces impérialistes bellicistes provoquent sans relâche des guerres en « Corée du Sud » et à Taïwan pour la guerre en Asie de l'Est.

Si la société capitaliste est comme une voiture, les capitalistes en sont les conducteurs. La première est le système, les seconds en assurent le contrôle. À mesure que le capitalisme a évolué du capitalisme monopolistique vers le capitalisme monopolistique d'État, ceux qui contrôlent ce système ont naturellement évolué eux aussi. Comprendre les objectifs stratégiques des forces centrales de l'impérialisme – les forces en contrôle au sein de l'impérialisme – est la condition préalable la plus importante pour formuler la stratégie et les tactiques révolutionnaires du camp anti-impérialiste.

Dans une analyse scientifique de la situation actuelle et la formulation de stratégies révolutionnaires basées sur celle-ci, il est fondamental non seulement d'analyser la crise du système, mais aussi d'analyser les stratégies de ceux qui le contrôlent et tentent d'échapper à cette crise.

Il est nécessaire de faire la distinction entre les juifs en général et les sionistes parmi eux. Le problème ne réside pas dans le « capital juif » en général, mais spécifiquement dans le « capital transnational sioniste », y compris le capital financier. L'antisémitisme est une perspective fasciste erronée, mais l'antisionisme n'est pas une erreur, car il s'agit d'un point de vue

révolutionnaire.

La libération nationale du peuple palestinien vise fondamentalement à mettre fin à l'occupation sioniste, et non à s'opposer aux juifs en général. Historiquement, les Palestiniens n'ont jamais été antisémites, tandis que les sionistes ont toujours été anti-palestiniens. L'essence de la question palestinienne n'est pas la religion ou l'ethnicité, mais le fascisme. Le chauvinisme se manifeste sous forme de fascisme dans le domaine politique.

Trump est positif en ce sens qu'il est relativement peu belliciste ; cependant, son essence est impérialiste.

La répression des mouvements antisionistes aux États-Unis en les qualifiant d'antisémites révèle sa nature impérialiste. Elle reflète sa nature fasciste, du moins dans ce domaine. Le camp anti-impérialiste devrait coopérer tactiquement avec Trump en tant que force non belliciste au sein de l'impérialisme afin d'approfondir les contradictions avec les forces impérialistes bellicistes, mais il doit s'opposer fermement aux politiques impérialistes et fascistes de Trump.

En ce qui concerne la Chine, la première administration Trump a mené une politique de « découplage », tandis que l'administration Biden a adopté une politique de « réduction des risques ». Bien que la politique de « réduction des risques » semble plus faible que la politique de « découplage » en termes de sanctions contre la Chine, c'est en fait le contraire. La « réduction des risques » cache un plan visant à faire la guerre à Taïwan par le biais de provocations visant à la séparation de Taïwan. L'administration Trump a déclaré qu'elle ne répondrait que par une augmentation de 200 % des droits de douane même si la Chine déclençait la guerre à Taïwan. Une telle déclaration ne constitue bien sûr aucune menace pour le gouvernement chinois, qui est déterminé à accepter n'importe quel coût pour parvenir à la réunification.

En passant du système de Bretton Woods de 1944 au système de Fortaleza de 2014, les puissances impérialistes centrales se sont positionnées au centre d'une balançoire politique, avec, à droite, la Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD), la Banque mondiale (BM), la Banque asiatique de développement (BAD) et le Fonds monétaire international (FMI), et, à gauche, la Nouvelle banque de développement (NBD), la Banque asiatique d'investissement dans les infrastructures (AIIB) et le Fonds de réserve monétaire d'urgence (CRA), dans le but de continuer à manipuler l'économie

mondiale grâce à un équilibre calculé de freins et de contrepoids. À cette fin, la Chine a été intégrée au système de contrôle économique mondial en intégrant l'Organisation mondiale du commerce (OMC) en 2001. Comme pour tester cette intégration, l'OTAN a bombardé Belgrade en 1999, détruisant même l'ambassade de Chine. Tout comme dans l'anecdote historique de Han Xin passant entre les jambes d'un bandit, la Chine a enduré cette humiliation et, grâce à son adhésion à l'OMC, s'est hissée au rang de puissance du G2. Les puissances impérialistes centrales, dans le cadre du « consensus de Washington » de 1989, ont poursuivi des « politiques néolibérales ».

Dans le même temps, les États-Unis ont utilisé l'accord du Plaza de 1985 pour réprimer leurs concurrents émergents, tels que le Japon et l'Allemagne de l'Ouest. Plus précisément, le Japon a connu une récession en « L » qui a duré plus de 30 ans, connus sous le nom de « décennies perdues », et ne s'en est pas encore complètement remis. En revanche, l'Allemagne de l'Ouest a surmonté ses difficultés économiques grâce à la réunification et à la création de l'Union européenne, qui lui a permis d'accéder au gaz bon marché de la Russie, ce qui a favorisé une reprise relativement rapide.

Les États-Unis ont tenté d'appliquer cette méthodologie à la Chine, qui émergeait comme une puissance du G2. Cependant, la Chine, ayant tiré les leçons de l'expérience japonaise, a rejeté ce « deuxième accord du Plaza ».

En réponse, l'administration Biden a annoncé les politiques du « nouveau consensus de Washington » et de la « réduction des risques » en 2024. Bien qu'elles puissent apparaître comme une continuation et une innovation du « consensus de Washington » original, elles ne sont rien d'autre qu'une tactique trompeuse. L'essence de ces politiques réside dans leur intention stratégique de provoquer l'indépendance séparatiste de Taïwan, incitant ainsi à une guerre potentielle à Taïwan et à une guerre en Asie de l'Est, ce qui les rend bien plus dangereuses que la politique de « découplage » de Trump.

La Chine a dépassé l'un de ses deux grands objectifs de développement fixés pour le centenaire de la fondation du Parti communiste chinois en 2021, à savoir atteindre un PIB par habitant de 10 000 dollars, dès 2019. Cette réussite économique a donné un élan considérable à la formation des BRICS et de l'Organisation de coopération de Shanghai (OCS).

Avec l'adhésion ferme de la Chine et de la Russie au camp anti-impérialiste, le système mondial de bascule s'est déplacé : il n'est plus équilibré au centre,

mais penche vers le côté impérialiste. En conséquence, les forces centrales de l'impérialisme ont été contraintes de se déplacer du centre vers la droite de la bascule, marquant l'effondrement de l'ordre mondial unipolaire qui dominait auparavant.

En outre, au sein même du camp impérialiste, les forces impérialistes non bellicistes s'opposent à la politique de guerre agressive menée par les bellicistes impérialistes. Cette contradiction interne s'est intensifiée avec la promotion de la troisième guerre mondiale.

La frontière entre l'Europe et l'Asie varie en fonction des critères appliqués. De ce point de vue, l'Europe de l'Est peut être considérée comme l'Asie du Nord-Ouest, et l'Asie occidentale peut être décrite plus précisément comme l'Asie du Sud-Ouest.

La tempête de la guerre mondiale balaye l'Asie du Nord-Ouest, l'Asie du Sud-Ouest et l'Asie du Sud jusqu'à l'Asie de l'Est. Dans le cadre de la stratégie de la « nouvelle guerre froide », la cible de la flèche de guerre en forme de "U", que le camp impérialiste dessine pour réaliser sa « stratégie indo-pacifique » et sa politique de « nouveau blocus », vise clairement l'Asie de l'Est. Il révèle maintenant ouvertement son intention de déclencher une guerre en Asie de l'Est contre la Chine et la RPDC - après ses confrontations avec la Russie et l'« Axe de la résistance » comme l'Iran - afin de transformer cette région en théâtre principal et en front décisif de la Troisième Guerre mondiale.

Le conflit au Cachemire entre l'Inde et le Pakistan est une guerre localisée en Asie du Sud. Cette guerre s'inscrit dans la stratégie indo-pacifique du camp impérialiste en alimentant les tensions entre l'Inde et la Chine, contribuant ainsi à éloigner l'Inde du bloc anti-impérialiste et à la rapprocher du bloc impérialiste. La Chine et le Pakistan entretiennent des relations très étroites, et l'avion de chasse pakistanaï qui a abattu l'avion Rafale indien était un J-10C, un avion de fabrication chinoise.

L'Inde est un membre fondateur des BRICS et, après avoir remporté les élections, le Premier ministre Narendra Modi, qui a été réélu, a ignoré le sommet de l'OTAN de juillet 2024 à Washington et s'est rendu à Moscou pour s'entretenir avec le président Vladimir Poutine. Parallèlement, le Quad, partenariat stratégique informel réunissant les États-Unis, le Japon, l'Australie et l'Inde, devient de plus en plus inefficace. Dans ce contexte, le déclenchement du conflit localisé entre l'Inde et le Pakistan a exacerbé les tensions entre l'Inde

et la Chine, alimentant encore davantage l'atmosphère de troisième guerre mondiale.

Trump, après des négociations relativement fructueuses avec la Russie et l'Iran, a également joué le rôle de médiateur dans le conflit localisé entre l'Inde et le Pakistan. Après avoir été vaincue lors de sa première attaque contre le Pakistan, l'Inde a lancé une deuxième frappe visant une installation nucléaire. Immédiatement après, l'administration Trump est intervenue de manière décisive. Le conflit localisé entre l'Inde et le Pakistan comporte toujours le risque de dégénérer en guerre nucléaire.

2. La supériorité écrasante des forces anti-impérialistes en matière de justification, de capacité et d'opérations.

Le camp anti-impérialiste détient une supériorité écrasante en matière de justification, de capacité et d'opérations. La méthode de domination nationale du capital monopolistique qui a développé la société capitaliste est la social-démocratie et le fascisme. L'impérialisme, en tant qu'expression extérieure du système capitaliste monopolistique, représente sa méthode de domination sur les autres nations. La cible fondamentale de la méthode de domination nationale est la classe, et la cible fondamentale de la méthode de domination contre d'autres pays est le peuple national. La classe est la structure au sein d'une unité, tandis que la nation est l'unité elle-même. Aujourd'hui, la classe s'est élargie pour former le peuple, et le peuple, y compris la classe, constitue le fondement de la nation.

La social-démocratie et le fascisme ne sont que des modes de domination différents, mais leur essence, à savoir un système au service du capitalisme monopolistique, est la même. Avant la Seconde Guerre mondiale, l'Allemagne nazie est passée d'un régime de social-démocratie à un régime fasciste. La social-démocratie et le fascisme sont des formes de gouvernement interchangeables, selon les conditions. La Seconde Guerre mondiale a commencé comme un conflit entre des puissances impérialistes dotées de régimes de social-démocratie et d'autres dotées de régimes fascistes. Elle s'est ensuite transformée en une guerre antifasciste lorsque l'État fasciste a lancé une invasion de l'Union soviétique socialiste, provoquant un front uni tactique – le front antifasciste – entre l'Union soviétique et les puissances impérialistes

des États-Unis et de la Grande-Bretagne contre le fascisme. Le fascisme dans les États impérialistes diffère du fascisme dans les États coloniaux. Le fascisme dans les colonies est l'un des moyens par lesquels l'impérialisme exerce sa domination coloniale. Des années 1950 aux années 1970, les puissances impérialistes ont fréquemment utilisé le fascisme comme moyen de domination coloniale. Dans le cas de la « RC », le pays a été soumis à un régime militaire fasciste pendant environ 30 ans, de 1961 à 1992. Cette dictature militaire, manipulée par l'impérialisme américain, a fonctionné de manière très efficace au service des intérêts impérialistes américains.

Dans la Troisième Guerre mondiale, le camp impérialiste utilise les néonazis en Ukraine, les sionistes en Israël et les fascistes compradores en « RC » comme troupes de choc dans ses guerres par procuration. Les peuples de chaque pays, aux côtés de la Russie, de l'« Axe de la résistance », y compris le Hamas, et de la RPDC, mènent non seulement des luttes antifascistes contre ces collaborateurs, mais aussi des luttes anti-impérialistes contre les forces impérialistes qui les manipulent dans l'ombre.

La Russie est engagée dans une guerre anti-impérialiste et anti-néonazie ; le Hamas mène une guerre antisioniste et anti-impérialiste ; et l'« Axe de la résistance » dans son ensemble, y compris l'Iran, mène une guerre anti-impérialiste et antisioniste. La RPDC se prépare à une guerre antifasciste et anti-impérialiste. Si les États-Unis interviennent dans la guerre de pacification de la RPDC – une guerre antifasciste et anti-impérialiste –, celle-ci dégénérera en une guerre anti-impérialiste et antifasciste à grande échelle, dans laquelle l'ennemi principal de la RPDC passera de la « Corée du Sud » aux États-Unis.

La stratégie et la tactique désignent un système intégré d'objectifs, de moyens et de méthodes. La stratégie et la tactique du camp anti-impérialiste constituent également un système holistique, composé d'une part d'objectifs, de moyens et de méthodes, et d'autre part de justification, de capacité et d'opérations.

Le caractère d'une guerre est déterminé par les buts et les objectifs de ses principaux acteurs. La nature de la guerre étant relative, la caractérisation de la Troisième Guerre mondiale et de ses conflits localisés doit être faite du point de vue du camp anti-impérialiste.

La guerre en Ukraine est une guerre anti-impérialiste et antifasciste, une guerre de libération et une guerre préventive.

Les néonazis ukrainiens agissant comme forces supplétives de l'OTAN,

l'agresseur impérialiste, l'essence de la guerre en Ukraine est une guerre anti-impérialiste. Si une guerre éclate en Asie de l'Est, la Russie étendra le front ukrainien à une guerre plus large en Europe de l'Est. Cela porterait un coup sévère aux forces impérialistes et fascistes, servirait à la libération des peuples d'Europe de l'Est et permettrait à la Russie d'empêcher une invasion menée par l'OTAN.

Si la Russie réintègre les anciennes républiques soviétiques dans la Fédération de Russie et encourage le retrait de l'OTAN des anciens États socialistes du bloc de l'Est, ainsi que de la Finlande et de la Suède, afin de créer une zone tampon, alors que la troisième guerre mondiale entre dans une phase plus avancée, de telles mesures pourraient donner lieu à des accusations d'« expansionnisme défensif ». Cependant, cela ne fait pas de la Russie une puissance impérialiste. Il convient de distinguer l'expansionnisme et l'impérialisme.

La guerre en Asie occidentale, y compris en Palestine, est une guerre anti-impérialiste, antisioniste et de libération.

La guerre à Taïwan est une guerre anti-impérialiste, de libération nationale et de réunification. Les peuples autochtones ne représentent que 2 % de la population de Taïwan. Historiquement et concrètement, Taïwan est une partie indissociable de la Chine.

La guerre en « RC » est une guerre antifasciste, anti-impérialiste et une guerre de pacification. Une guerre de pacification signifie essentiellement une guerre civile. La guerre en « RC » est une guerre civile dans la péninsule coréenne. Actuellement, des factions fascistes au sein de la « RC » tentent de déclencher une guerre civile au sein de la « RC ».

Lorsque la guerre locale dans la péninsule coréenne s'ajoute à la guerre civile au sein de la « RC », cela constitue la guerre en « RC ». En examinant l'histoire de la « RC », on constate qu'il y a eu une guerre civile interne en 1948, une guerre localisée contre la RPDC en 1949 et la guerre de Corée en 1950.

La guerre de Corée de 1950 était une guerre anti-impérialiste, une guerre antifasciste, une guerre de libération nationale et une guerre de réunification. La RPDC désigne cette guerre combinée de libération nationale et de réunification sous le nom de « guerre de libération de la patrie ». La guerre de Corée menée par le peuple coréen contre les agresseurs impérialistes américains était, par essence, une guerre anti-impérialiste et une guerre pour la libération de la patrie.

Le point commun entre la guerre en cours en Ukraine en Europe de l'Est, la guerre en Asie occidentale et la guerre imminente en « RC » et à Taïwan en Asie de l'Est est qu'il s'agit fondamentalement de guerres anti-impérialistes. En bref, la Troisième Guerre mondiale est essentiellement une guerre anti-impérialiste. Bien qu'elle puisse se distinguer par les caractéristiques et les conditions des trois principaux théâtres d'opérations, son point commun fondamental — sa nature anti-impérialiste — reste inchangé.

La guerre en Palestine est une guerre antisioniste et anti-impérialiste, et la guerre en « RC » est une guerre antifasciste et anti-impérialiste. Bien que l'antisionisme et l'antifascisme soient respectivement mis en avant, la nature essentielle des deux conflits reste fondamentalement anti-impérialiste. En fin de compte, les impérialistes se cachent derrière les sionistes israéliens et les fascistes de la « RC ».

Sans l'impérialisme, ces guerres n'auraient jamais eu lieu et, si elles avaient eu lieu, elles n'auraient pas été facilement gagnées par les peuples et les nations opprimés et exploités. L'impérialisme américain organise le S-Quad pour entraîner les Philippines dans la guerre en Asie de l'Est. Si la Chine est inévitablement contrainte d'entrer en guerre avec les Philippines et leurs soutiens impérialistes, cette guerre aux Philippines sera différente de la guerre à Taïwan.

La guerre à Taïwan est une guerre de libération nationale et de réunification pour la Chine, une guerre civile menée à l'intérieur d'un même pays dans le but de préserver l'intégrité territoriale. Cependant, la guerre aux Philippines n'est ni une guerre de libération nationale ni une guerre de réunification pour la Chine. Néanmoins, les guerres à Taïwan et aux Philippines sont toutes deux des guerres anti-impérialistes, et il ne fait aucun doute que la guerre aux Philippines favorisera de manière décisive la révolution de libération nationale philippine.

Les objectifs peuvent être divisés en objectifs d'acquisition et objectifs de frappe. Chacun d'entre eux peut à son tour être classé en niveaux stratégiques et tactiques.

L'objectif stratégique du camp anti-impérialiste est la victoire dans la Troisième Guerre mondiale, c'est-à-dire la défaite décisive du bloc impérialiste. Ses objectifs tactiques sont la victoire sur chacun des trois principaux théâtres de guerre, ce qui signifie la libération de chaque front respectif.

Même si des armes nucléaires tactiques sont utilisées pendant la Troisième Guerre mondiale, leur utilisation restera nécessairement limitée. Le bloc impérialiste mène depuis le début une guerre limitée, y compris des guerres par procuration, avec pour objectif stratégique de construire un nouvel ordre de « guerre froide ». Par conséquent, même si le conflit peut être qualifié de guerre mondiale, il est impossible d'anéantir complètement le bloc impérialiste doté d'armes nucléaires stratégiques. Ainsi, l'objectif stratégique du camp anti-impérialiste ne peut être la destruction de l'impérialisme lui-même, mais plutôt sa défaite, plus précisément sa défaite décisive.

Une période de guerre mondiale est une période de grands bouleversements. Le camp anti-impérialiste doit d'abord transformer ces bouleversements en un grand changement, en inversant la trajectoire descendante de la situation mondiale qui a suivi la victoire impérialiste dans la précédente « guerre froide » et en la transformant en une marée montante. Cela est comparable à la façon dont la période de bouleversements de la Seconde Guerre mondiale est devenue une période de grands changements après la bataille de Stalingrad. Une fois la défaite décisive du bloc impérialiste confirmée, la période passe alors à une période de grande montée. La grande montée qui a suivi la Seconde Guerre mondiale se reproduira dans la période post-Troisième Guerre mondiale.

La troisième guerre mondiale implique trois théâtres principaux : l'Europe de l'Est, l'Asie de l'Est et l'Asie occidentale. Les théâtres d'Europe de l'Est et d'Asie de l'Est sont des fronts stratégiques, tandis que l'Asie occidentale constitue un front tactique. Néanmoins, la victoire sur chacun de ces fronts reste un objectif tactique à atteindre. La troisième guerre mondiale englobe l'ensemble des trois théâtres et a un caractère universel. Elle possède donc un caractère stratégique, tandis que chacun des trois théâtres, en tant que partie constitutive de la guerre mondiale, a un caractère particulier et conserve ainsi un caractère tactique.

La cible stratégique du camp anti-impérialiste est l'impérialisme, tandis que la cible tactique est le fascisme. L'impérialisme est la cause profonde de la guerre mondiale, et le fascisme est son serviteur.

Les néonazis en Ukraine, les sionistes en Israël et les fascistes compradores de la « RC » opèrent tous sous le contrôle total de l'impérialisme, remplissant le rôle de forces d'assaut de première ligne dans chaque théâtre pour atteindre les objectifs stratégiques de l'impérialisme.

Étant donné que la troisième guerre mondiale revêt un caractère stratégique

et que ses trois principaux théâtres ont un caractère tactique, l'impérialisme, principal instigateur de la guerre, est la cible stratégique, tandis que le fascisme, troupe de choc de première ligne dans chaque théâtre, est la cible tactique.

Les cibles stratégiques et tactiques sont chacune divisées en catégories primaires et secondaires.

La cible stratégique principale est l'impérialisme américain, tandis que les cibles stratégiques secondaires sont les puissances impérialistes européennes et le militarisme japonais.

L'impérialisme est la cible stratégique, mais l'impérialisme américain, en tant que chef de file du bloc impérialiste, est la cible principale, et les autres puissances impérialistes sont des cibles secondaires.

Les cibles tactiques primaires sont les néonazis ukrainiens et les fascistes compradores de la « RC », tandis que la cible tactique secondaire est les sionistes israéliens. Le champ de bataille en Europe de l'Est, y compris l'Ukraine, et le champ de bataille en Asie de l'Est, y compris la « RC », constituent des théâtres stratégiques où s'affrontent directement les superpuissances nucléaires et balistiques. En conséquence, les forces fascistes qui servent de troupes de choc à l'impérialisme sur ces théâtres sont considérées comme des cibles tactiques principales.

Du point de vue d'un théâtre régional, les sionistes israéliens sont des cibles stratégiques et des cibles principales pour l'« Axe de la résistance », y compris l'Iran.

Cependant, du point de vue de la guerre mondiale, l'Asie occidentale étant considérée comme un théâtre tactique, les sionistes israéliens sont considérés comme des cibles tactiques et des cibles tactiques secondaires pour le camp anti-impérialiste.

Bien qu'Israël soit un État doté de l'arme nucléaire et que l'Iran soit une puissance balistique dotée d'une capacité nucléaire latente, aucun des deux n'est une superpuissance nucléaire et balistique équipée de bombes à hydrogène et d'armes hypersoniques. Ainsi, le conflit dans ce théâtre régional devrait rester limité dans son ampleur et ne devrait pas dégénérer en une destruction mutuelle totale. Dans le contexte de la guerre mondiale, la guerre dans cette région conserve donc un caractère tactique et auxiliaire.

La guerre menée par le camp anti-impérialiste est une guerre anti-impérialiste et donc une guerre juste. Le camp anti-impérialiste se tient fermement du côté de la justice ; tout en s'opposant à l'impérialisme, il s'oppose également

au fascisme et lutte pour la libération et la réunification. Il n'existe aucun précédent historique permettant de définir l'impérialisme comme juste, mais tout comme les impérialistes se sont opposés au fascisme pendant la Seconde Guerre mondiale, ils ne peuvent nier la justification de l'antifascisme. La justification de la libération et de la réunification est tout aussi objective que l'antifascisme.

Sous la bannière de l'anti-impérialisme, le camp anti-impérialiste mène une guerre juste pour l'anti-fascisme, la libération et la réunification. En termes de justification, le camp anti-impérialiste surpasse largement le camp impérialiste. En temps de guerre, la justification est l'un des facteurs décisifs qui déterminent la victoire ou la défaite, définissant la supériorité politique et morale de la force.

Tout en préparant la troisième guerre mondiale et en planifiant la guerre en Ukraine et en Asie occidentale, le camp impérialiste a négligé la contradiction logique entre la propagande anti-russe et la propagande pro-israélienne. La propagande impérialiste qui condamne la guerre antifasciste de la Russie – une guerre juste – comme une guerre injuste, tout en défendant la guerre injuste des sionistes et des fascistes israéliens, n'a aucune crédibilité. En conséquence, le camp impérialiste a perdu même la justification fragile qu'il s'était construite en qualifiant la Russie d'« agresseur ».

Le double standard notoire du camp impérialiste a provoqué de vives réactions, même au sein des pays impérialistes. Ce n'est pas un hasard si des manifestations de grande ampleur sous les bannières anti-Netanyahu, antisionistes et pro-palestiniennes ont lieu à la fois en Israël et dans de nombreux pays d'Europe occidentale.

L'une des tâches stratégiques essentielles pour renforcer le front anti-impérialiste et renforcer son rôle consiste pour le camp anti-impérialiste à soutenir activement la Russie dans la guerre en Ukraine et l'« Axe de la résistance », y compris la Palestine et l'Iran, dans la guerre en Asie occidentale, tout en promouvant simultanément la solidarité stratégique entre les forces pro-russes et pro-palestiniennes à l'échelle mondiale.

Les moyens sont la capacité. Dans la révolution et la lutte, la capacité se divise en capacité dirigeante et capacité auxiliaire. Il peut y avoir des désaccords lorsqu'on adopte le point de vue selon lequel les forces de lutte armée constituent la capacité dirigeante et les forces de lutte de masse la capacité auxiliaire en tant que théorie générale de la révolution, mais il n'y a pas de désaccord lorsqu'on l'adopte en tant que théorie de la guerre révolutionnaire.

La capacité dirigeante du camp anti-impérialiste est constituée par « trois pays et un corps ». Les trois pays sont la RPDC, la Chine et la Russie, toutes trois superpuissances nucléaires. Le « corps » désigne l'« Axe de la résistance », qui comprend l'Iran.

Tous les membres des trois pays et du corps sont des forces de lutte armée anti-impérialistes.

La Russie et l'« Axe de la résistance », qui comprend l'Iran, sont actuellement engagés dans des luttes armées. La RPDC et la Chine considèrent que les guerres en « Corée du Sud » et à Taïwan sont imminentes.

Les trois pays et le corps, en tant que forces armées anti-impérialistes, constituent la capacité dirigeante, tandis que le reste des forces anti-impérialistes mondiales engagées dans la lutte de masse forme la capacité auxiliaire.

Les forces anti-impérialistes au pouvoir en Amérique latine et dans la région du Sahel en Afrique ont le potentiel de mener une lutte armée anti-impérialiste dans certaines circonstances. Cependant, comme elles existent en dehors des trois principaux théâtres de la Troisième Guerre mondiale et ne sont actuellement pas impliquées dans une guerre imminente, elles ne sont pas considérées comme faisant partie de la capacité dirigeante.

La RPDC est l'État socialiste le plus abouti, la Chine est un pays socialiste avec ses propres caractéristiques et la Russie est le plus important héritier de l'héritage socialiste.

La RPDC, en tant qu'État le plus rigoureux fondé sur les principes socialistes et anti-impérialistes, incarne ces principes non seulement dans les domaines militaire et diplomatique, mais aussi dans les domaines économique et culturel.

La Chine, en tant que puissance économique formant le G2 avec les États-Unis, est un pilier principal du BRICS, la communauté économique du camp anti-impérialiste avec la Russie. L'essence de la politique « Une ceinture, une route » est de briser le blocus impérialiste.

La Russie, en tant que pays possédant les missiles nucléaires les plus puissants au monde, fournit un soutien militaire aux États anti-impérialistes au sein du camp anti-impérialiste.

Les champs de bataille directement liés aux trois grands États leaders – les fronts d'Europe de l'Est et d'Asie de l'Est – sont des champs de bataille régionaux d'importance stratégique parmi les trois principaux théâtres d'opérations, et sont donc considérés comme des fronts stratégiques. Le front

de l'« Axe de la résistance », qui comprend l'Iran, est un champ de bataille régional d'importance tactique, et donc un front tactique.

L'effondrement du régime d'Assad en Syrie et l'affaiblissement du Hezbollah au Liban et du Hamas dans la bande de Gaza ont un caractère stratégique pour le front ouest-asiatique considéré comme un champ de bataille régional, mais du point de vue de la guerre mondiale dans son ensemble et des fronts mondiaux, ils restent de nature tactique.

De septembre à décembre 2024, l'impérialisme, déployant les sionistes israéliens, a lancé des offensives concentrées en Syrie, au Liban et à Gaza en Asie occidentale, infligeant des dommages importants aux forces anti-impérialistes.

En revanche, concernant l'invasion de Koursk en Russie en août 2024 et la levée des restrictions sur les missiles à longue portée contre la Russie en novembre 2024, les forces anti-impérialistes de la Russie et de la RPDC ont uni leurs forces pour mener à bien la bataille de Koursk, et la puissance étonnante du missile russe « Oreshnik » a semé la peur dans le camp impérialiste.

Les provocations contre la RPDC visant à déclencher une guerre locale menées par les fascistes de septembre à novembre 2024 ont été contrecarrées par la « patience stratégique » de la RPDC, fondée sur une puissance militaire écrasante. Parallèlement, la tentative de coup d'État militaire pro-américain en « Corée du Sud » en décembre 2024 a été déjouée par la lutte héroïque du peuple sud-coréen.

Du point de vue de la guerre mondiale, le camp anti-impérialiste a porté un coup militaire au camp impérialiste sur le front stratégique en Europe de l'Est, ainsi que des coups militaires et politiques sur le front stratégique en Asie de l'Est, tous deux revêtant naturellement une importance stratégique.

La Russie a récemment célébré le 80e anniversaire de sa victoire dans la Seconde Guerre mondiale avec un triomphe dans la bataille de libération de Koursk. La RPDC a établi son alliance militaire la plus forte jamais conclue avec la Russie en signant le traité RPDC-Russie le 19 juin 2024, et a concrétisé ce traité en participant à la bataille de libération de Koursk. La participation des troupes de la RPDC à cette bataille est le plus bel exemple de la solidarité stratégique entre les pays leaders du camp anti-impérialiste.

La RPDC a signé des traités avec l'Union soviétique et la Chine en 1961, confirmant l'intervention automatique de l'URSS et de la Chine en cas de reprise de la guerre impérialiste contre la RPDC. La Chine étant toujours un

État socialiste, il n'était pas nécessaire de renouveler le traité entre la RPDC et la Chine lors de la visite de Xi Jinping en 2019.

Cependant, compte tenu des changements intervenus en Russie depuis l'époque de l'État socialiste soviétique, un nouveau traité entre la RPDC et la Russie était nécessaire, qui a été signé lors de la visite de Poutine en 2024. Le traité entre la RPDC et la Russie du 19 juin 2024 établit l'alliance la plus forte jamais conclue entre la RPDC et la Russie, surpassant le précédent traité entre la RPDC et l'Union soviétique.

Sur la base de ce traité, il a été codifié que la RPDC et la Russie interviendraient automatiquement en cas de guerre contre l'impérialisme impliquant l'autre partie. En vertu de ce traité, la participation de la RPDC à la bataille de libération de Koursk était pleinement légitime au regard du droit international. Poutine et la Russie saluent vivement les exploits héroïques et sacrificiels de l'armée nord-coréenne.

Le front anti-impérialiste est un front uni stratégique, tandis que le front antifasciste est un front uni tactique. Pour le camp anti-impérialiste, les forces non bellicistes de l'impérialisme sont des cibles pour une coopération tactique.

Un front uni stratégique peut subsister tout au long du cours historique de la révolution et de ses étapes successives, tandis qu'un front uni tactique n'est efficace que dans un laps de temps limité.

Un exemple typique du premier est le front uni national, tandis que le second est le front démocratique antifasciste. Les fronts unis nationaux antijaponais en RPDC et en Chine ont évolué vers des gouvernements qui poursuivent le processus de révolution et de construction socialistes. Le front antifasciste mondial pendant la Seconde Guerre mondiale a toutefois été dissous après la guerre en raison de la stratégie de « guerre froide » du camp impérialiste.

Considérer un front uni stratégique permanent comme un front uni tactique temporaire est une déviation de droite, tandis que considérer un front uni tactique temporaire comme un front uni stratégique permanent est une déviation de gauche.

La coopération tactique consiste à aligner temporairement ses actions afin d'isoler et d'affaiblir un ennemi commun, tout en s'abstenant de toute attaque mutuelle entre les forces coopérantes. En s'engageant dans une coopération tactique, on peut éviter les situations où les combats entre les forces coopérantes finiraient par profiter à l'ennemi commun. La coopération tactique n'étant pas un front uni, il n'est pas nécessaire de tenir des réunions,

de conclure des accords ou de faire des déclarations. En d'autres termes, les personnes impliquées dans la coopération tactique ne sont ni des sujets de solidarité ni des sujets dont il faut serrer la main. Former un front uni tactique avec la soi-disant « nouvelle droite » qui a ses racines dans le fascisme, ou s'aligner avec elle par solidarité, est une erreur de droite et une erreur de politique d'ouverture vers la droite.

Dans la situation politique de la troisième guerre mondiale, si la « nouvelle droite » s'oppose à la guerre et adopte une ligne différente de celle des forces bellicistes du camp impérialiste, alors une coopération tactique visant à exacerber les divisions au sein du camp impérialiste et à promouvoir la victoire du camp anti-impérialiste dans la troisième guerre mondiale est à la fois justifiable et nécessaire.

En d'autres termes, lorsque le camp impérialiste est divisé entre bellicistes et non-bellicistes, comme c'est le cas aujourd'hui, il est important que le camp anti-impérialiste coopère tactiquement avec les forces non bellicistes au sein du camp impérialiste. Le nier serait une erreur de gauche, une erreur de politique de fermeture de la gauche. L'unité du camp anti-impérialiste a une importance stratégique, tandis que la division du camp impérialiste a une importance tactique.

Les méthodes sont la lutte armée et la lutte de masse. Combinées, elles forment ce qu'on appelle une guerre de tout le peuple. La forme fondamentale de lutte du camp anti-impérialiste est la guerre de tout le peuple.

Comme le montre l'expérience historique, l'Union soviétique a mené une guerre d'usure pendant la Seconde Guerre mondiale ; la Chine a remporté sa guerre de libération grâce à une guerre prolongée ; la RPDC a remporté la victoire dans sa guerre de libération grâce à la guérilla.

Après la Seconde Guerre mondiale, les forces révolutionnaires italiennes ont développé le concept de guerre de position. Au cours des trois dernières années, la Russie s'est également appuyée principalement sur une guerre d'usure dans la poursuite de la guerre en Ukraine.

Les formes de lutte populaire peuvent être classées selon leur intensité et leur direction en : guerre de résistance populaire, lutte de résistance populaire, soulèvement populaire et soulèvement de masse.

La guerre de résistance populaire, la lutte de résistance populaire et le soulèvement populaire sont toutes des formes de résistance révolutionnaire :

La guerre de résistance populaire est une guerre de résistance menée

conjointement par les forces armées régulières et les masses ; la lutte de résistance populaire est une combinaison de lutte armée et de lutte de masse menée par les forces armées irrégulières et le peuple ; le soulèvement populaire est la forme la plus élevée de lutte populaire menée directement par le peuple lui-même ; le soulèvement de masse est également une lutte de masse de haut niveau, mais généralement menée par des forces réformistes plutôt que révolutionnaires.

Dans l'histoire de la « République de Corée », la guerre de Corée de 1950 est caractérisée comme une guerre de tout le peuple ; le soulèvement de Jeju en 1948 et celui de Gwangju en 1980 comme des soulèvements de tout le peuple ; le soulèvement d'avril 1960 et celui de juin 1987 comme des soulèvements populaires ; le « soulèvement des bougies » de 2016 et le soulèvement de décembre 2024 comme des soulèvements de masse.

Le camp impérialiste mène des opérations militaires sous forme de guerres par procuration, de guerres d'expédition, de « guerres hybrides non nucléaires » et de guerres limitées. En revanche, le camp anti-impérialiste s'engage généralement dans des guerres directes, des guerres proches, des « guerres hybrides nucléaires » et des guerres à grande échelle.

Dans le contexte de la Troisième Guerre mondiale, la Russie mène une guerre d'usure contre les néonazis ukrainiens et l'OTAN, tandis que la RPDC et la Chine, qui se préparent à une provocation impérialiste décisive, ont établi des plans opérationnels militaires visant à remporter la victoire en « 72 heures », basés sur la guerre éclair, la guerre totale et les frappes nucléaires tactiques. Ces dernières années, ils ont affiné ces plans grâce à des exercices répétés.

En novembre 2022, la RPDC a répondu à l'exercice d'invasion aérienne conjoint « Vigilant Ace » mené par les États-Unis et la « Corée du Sud » en mobilisant 500 avions dans le cadre d'un contre-exercice. Comme leur plan opérationnel est conçu pour être mené à bien en trois jours, ils sont revenus au plan du premier jour le quatrième jour. En avril 2025, la Chine a mené un exercice d'encercllement militaire autour de Taïwan, sur la base d'un plan opérationnel prévoyant le déploiement d'armes nucléaires tactiques depuis les airs, la mer et la terre. Depuis 2024, la RPDC diffuse en continu le film « 72 heures » dans les cinémas de tout le pays.

La guerre hybride menée par le camp impérialiste est une « guerre hybride non nucléaire », dans laquelle l'utilisation d'armes nucléaires est totalement exclue. En revanche, le camp anti-impérialiste mène une « guerre hybride

nucléaire », qui inclut l'utilisation d'armes nucléaires tactiques.

La guerre nucléaire tactique est une stratégie qui consiste à cibler les bunkers de commandement souterrains de l'ennemi avec des armes nucléaires tactiques dans la phase initiale de la guerre, dans le but de forcer une capitulation rapide et de minimiser les pertes humaines et matérielles.

La RPDC possède des armes nucléaires tactiques et a la volonté de les utiliser. En revanche, la « Corée du Sud » ne dispose pas d'armes nucléaires tactiques, et si les États-Unis en possèdent, ils n'ont pas la volonté de les utiliser. Les armes nucléaires tactiques de la RPDC sont destinées à être utilisées contre la « Corée du Sud », et non contre les États-Unis. Toutefois, si les États-Unis devaient utiliser des armes nucléaires tactiques, ils le feraient contre la RPDC, et plus précisément sur le territoire de la RPDC.

Dans ce cas, la RPDC riposterait contre les États-Unis, en visant spécifiquement le territoire américain. Si une telle situation se produisait, la Chine et la Russie s'impliqueraient. Si la RPDC utilisait une arme nucléaire, en particulier une bombe à hydrogène, contre les États-Unis, ces derniers se sentiraient obligés de riposter non seulement contre la RPDC, mais aussi contre la Chine et la Russie avec des bombes à hydrogène.

En effet, les États-Unis ne peuvent pas permettre à la Chine et à la Russie de rester intactes après que leur propre territoire a été détruit par des armes thermonucléaires. À leur tour, la Chine et la Russie riposteraient naturellement en lançant des bombes à hydrogène sur les États-Unis et, de même, incapables de laisser l'Europe indemne, elles la prendraient également pour cible.

Cette chaîne catastrophique de destruction mutuelle assurée à l'échelle mondiale est précisément la raison pour laquelle les États-Unis ne peuvent en aucun cas lancer une frappe nucléaire tactique sur le territoire de la RPDC. Ainsi, la RPDC, qui possède des armes nucléaires tactiques, serait en mesure de mettre fin rapidement et relativement facilement, en trois jours, à la guerre contre la « RC », laquelle ne dispose pas de telles armes.

L'utilisation d'armes nucléaires tactiques par la RPDC, la Chine et la Russie est limitée à leurs propres territoires historiques et vise à atteindre des objectifs de longue date, à savoir l'intégrité territoriale et l'élimination chirurgicale des forces fascistes. Les armes nucléaires tactiques sont utilisées pour mettre rapidement fin à la guerre par une campagne ultra-courte, précisément afin d'éviter la prolongation d'une guerre conventionnelle et les pertes humaines et matérielles astronomiques qu'elle entraînerait.

Elles constituent un moyen utilisé à des fins justes, à savoir minimiser les conséquences de la guerre. Toutefois, si les États-Unis et l'OTAN, agissant en tant que soutiens de la « RC », de Taïwan et de l'Ukraine, lançaient des frappes nucléaires tactiques contre les territoires continentaux de la RPDC, de la Chine ou de la Russie, la situation dégénérerait à un tout autre niveau.

Dans un tel cas, la RPDC, la Chine et la Russie riposteraient légitimement et immédiatement par des frappes nucléaires stratégiques contre le territoire des États-Unis et de l'OTAN, plongeant le monde dans un état de destruction mutuelle assurée. Pour cette raison, une attaque nucléaire tactique des États-Unis ou de l'OTAN serait non seulement injuste, mais aussi irréalisable dans la pratique. Une telle action signifierait l'anéantissement de l'humanité et la destruction de la planète.

Historiquement, le seul pays à avoir jamais utilisé des armes nucléaires est les États-Unis, l'impérialisme américain. La puissance destructrice des bombes « Little Boy » et « Fat Man » qu'il a larguées était bien supérieure à celle des armes nucléaires tactiques actuellement prévues.

La bombe atomique larguée sur Hiroshima avait une puissance de 16 kilotonnes, tandis que la nouvelle ogive nucléaire tactique de la RPDC, la « Hwasan-31 », destinée à être utilisée dans une guerre en « Corée du Sud », a une puissance de 0,9 kilotonne.

La « Hwasan-31 » est conçue pour être déployée dans tous les domaines – terrestre, maritime, sous-marin et aérien – et est compatible avec un large éventail de vecteurs, notamment les missiles balistiques, les missiles de croisière, les missiles hypersoniques, les missiles manœuvrables et même les lance-roquettes multiples super-larges de 600 mm. La RPDC a achevé tous les préparatifs nécessaires à son programme d'armes nucléaires tactiques, y compris la production, le déploiement, la formation opérationnelle et la formalisation juridique.

Pendant la Seconde Guerre mondiale, les États-Unis ont utilisé des armes nucléaires pour anéantir le militarisme et le fascisme japonais. Dans la Troisième Guerre mondiale, les armes nucléaires tactiques de la RPDC, de la Chine et de la Russie seront également utilisées pour éliminer le fascisme.

Les États-Unis, premier et seul pays à avoir jamais utilisé des armes nucléaires, qui ont continuellement recouru au chantage nucléaire contre les États non nucléaires et qui poussent aujourd'hui le monde vers la troisième guerre mondiale, n'ont pas le droit de condamner la RPDC, la Chine et la

Russie pour avoir recours à des frappes nucléaires tactiques comme acte de défense légitime.

La RPDC et la Chine maintiennent actuellement une position de « patience stratégique », refusant de se laisser entraîner dans des provocations, alors même que les plus grands exercices militaires jamais organisés contre ces deux pays se déroulent dans le Pacifique et que les plans visant à déclencher des guerres en « Corée du Sud » et à Taïwan s'accélèrent. Leur position reflète leur engagement indéfectible en faveur du maintien de la paix.

La guerre menée par la RPDC en « Corée du Sud » est une guerre antifasciste, anti-impérialiste et une guerre de « soumission ». Si la guerre antifasciste est intrinsèquement anti-impérialiste, l'aspect antifasciste prime dans ce cas. Cela signifie que l'Armée populaire coréenne n'engagera pas les forces américaines à moins que les États-Unis n'interviennent dans la guerre.

Bien entendu, dans un tel scénario, les forces américaines et les éléments associés seraient effectivement confinés dans leurs bases. Étant donné que la RPDC aurait déjà soumis et occupé la « RC », la situation pour eux serait encore plus grave que celle de la soi-disant « zone verte » en Irak.

Contrairement à l'Ukraine, qui partage des frontières terrestres non seulement avec la Russie, mais aussi avec la Pologne, la Roumanie et d'autres pays, et contrairement à Taïwan, qui est une île au large de la Chine continentale, la « RC » ne partage une frontière terrestre qu'avec la RPDC et est autrement entourée par la mer sur ses trois autres côtés. Cela confère à la Russie un avantage géographique pour lancer une offensive et occuper l'Ukraine par voie terrestre, tandis que l'Ukraine a toujours la possibilité de fuir par voie terrestre. En revanche, la Chine est désavantagée géographiquement, car elle doit traverser le détroit pour attaquer et occuper Taïwan, mais Taïwan est complètement isolée et n'a aucun moyen de s'échapper. Quant à la RPDC, elle bénéficie d'un avantage géographique pour attaquer et occuper la « RC » par voie terrestre, tandis que la « RC » reste géographiquement isolée et n'a aucune voie d'évasion.

La RPDC a entrepris des préparatifs importants en vue d'une guerre en « RC » en creusant de nombreux tunnels d'infiltration vers le sud et des structures souterraines stratégiques. Les fascistes de la « RC » et les impérialistes tels que les forces américaines en Corée (USFK) se retrouveraient immédiatement isolés et pris en otages.

De plus, les États-Unis seraient responsables d'assurer la sécurité non

seulement de leurs propres citoyens, mais aussi de ceux des autres pays du « Five Eyes » (Australie, Canada, Nouvelle-Zélande, Royaume-Uni), ainsi que des citoyens japonais. Il semble que la RPDC ait l'intention d'utiliser la présence des troupes américaines et d'autres personnels comme otages en cas de révolution en « Corée du Sud » afin de faire pression sur les puissances impérialistes pour qu'elles lèvent leur blocus économique et autres formes de blocus.

Conscient de cela, Trump a cherché à retirer les troupes de l'USFK avant le déclenchement d'une guerre de « soumission », mais ses efforts ont été entravés par les forces impérialistes bellicistes. En mai 2025, des rapports indiquaient que l'administration Trump envisageait un plan de réduction des troupes qui prévoit le transfert de 4 500 membres de l'USFK de la « RC » vers Guam.

La RPDC ne reprendra jamais les pourparlers tant que les accords conclus lors des sommets de 2018-2019 avec les États-Unis et la « Corée du Sud » n'auront pas été mis en œuvre. Ce n'est pas un hasard si l'administration Trump a reconnu la RPDC comme un État doté de l'arme nucléaire et s'apprête maintenant à réduire les forces américaines en Corée du Sud de 4 500 soldats.

Les forces réformistes dirigées par Lee Jae-myung, qui ont remporté l'élection présidentielle anticipée de la « RC » le 3 juin, doivent également prendre des mesures concrètes en abolissant la loi de sécurité nationale. L'USFK est une force d'occupation et d'invasion, et la loi de sécurité nationale est une loi fasciste. Leur existence même prouve que la « RC » reste une colonie américaine sous un régime fasciste. La position fondamentale de la RPDC semble être qu'elle n'engagera le dialogue avec les États-Unis et la « Corée du Sud » que si et quand les forces américaines seront retirées et la loi de sécurité nationale abolie.

À cette fin, la RPDC a publié sa « Déclaration de 'soumission' » lors du discours politique devant l'Assemblée populaire suprême en janvier 2024, et a notamment omis tout discours politique en janvier 2025.

Depuis l'entrée en fonction de l'administration Trump en janvier 2025, la RPDC a suspendu ses exercices de lancement de missiles balistiques intercontinentaux (ICBM) visant le continent américain et s'est concentrée sur des exercices de frappes nucléaires tactiques visant les forces fascistes et traîtresses de la « RC », à l'aide de missiles balistiques à courte portée, de missiles de croisière stratégiques, de lance-roquettes multiples de 600 mm, de missiles air-air et d'autres plateformes.

Pour les forces impérialistes bellicistes qui cherchent désespérément à déclencher la troisième guerre mondiale, une guerre en Asie de l'Est est indispensable, et au cœur de celle-ci se trouve la guerre en « RC » comme point de départ. Ayant échoué dans son coup d'État militaire du 3 décembre 2024, la clique fasciste et réactionnaire de la « RC », désormais confrontée à la mort politique, voit dans la guerre civile sa seule voie de survie.

Lorsqu'une guerre civile se superpose à une guerre localisée, elle devient une guerre totale, une guerre en « Corée du Sud ». La séquence historique de la guerre civile de 1948 en Corée du Sud, de la guerre localisée contre la RPDC en 1949 et du déclenchement de la guerre de Corée en 1950 se répète aujourd'hui.

Du point de vue des forces impérialistes et fascistes, la provocation d'une guerre localisée contre la RPDC entre septembre et novembre 2024 constitue le plan A. L'instigation d'une guerre civile à partir de décembre 2024 devient alors le plan B. Si les deux échouent, une guerre à Taïwan devient le plan C.

Conformément au Traité d'amitié, de coopération et d'assistance mutuelle entre la RPDC et la Chine de 1961, et comme l'a réaffirmé Xi Jinping lors de sa visite en RPDC en 2019, tout déclenchement d'une guerre, que ce soit en « Corée du Sud » ou à Taïwan, entraînera inévitablement l'autre.

Avec la victoire du candidat réformiste Lee Jae-myung à l'élection présidentielle du 3 juin, le plan B est devenu une voie difficile pour les forces impérialistes et fascistes. Elles se trouvent désormais à la croisée des chemins : soit elles tentent une nouvelle fois le plan A, soit elles passent au plan C.

Bien sûr, le plan B au sein de la « RC » n'est pas totalement exclu, car la possibilité d'un coup d'État militaire reste ouverte.

Le plan A, comme l'ont clairement démontré les plus grands exercices militaires conjoints jamais organisés cette année par les États-Unis et la « Corée du Sud » en vue d'envahir la RPDC, reste une option constante et immédiate.

L'impérialisme américain a accéléré ses exercices militaires visant à envahir la RPDC : 132 fois entre 2003 et 2022, 123 fois en 2023, 134 fois en 2024, et il est déjà en passe de dépasser ce record en 2025. En août 2023, le camp impérialiste a établi de facto une « OTAN asiatique », centrée sur la coopération militaire trilatérale, lors du sommet de Camp David entre les États-Unis, le Japon et la « RC ». Par la suite, les préparatifs liés à la « pacification de l'OTAN » se sont poursuivis sur les fronts politique et militaire : sur le plan politique, avec la déclaration du sommet de l'OTAN à Washington en juillet 2024 ; sur le plan militaire, avec une série d'exercices conjoints organisés entre juin et août 2024,

notamment « Freedom Edge », « RIMPAC » et « Ulchi Freedom Shield ».

« Freedom Edge » est un exercice trilatéral impliquant les États-Unis, le Japon et la « RC », visant explicitement à assurer la préparation opérationnelle conjointe concernant la RPDC, et qui était l'un des résultats du sommet de Camp David. « RIMPAC », le plus grand exercice maritime annuel dans le Pacifique, a progressivement élargi son champ d'application, en mettant de plus en plus l'accent sur des scénarios impliquant à la fois la RPDC et la Chine. « Ulchi Freedom Shield » est le plus grand exercice militaire conjoint de la région, visant spécifiquement à simuler une guerre contre la RPDC.

Entre juin et août 2024, « RIMPAC » s'est déroulé à une échelle sans précédent dans le Pacifique, avec la participation de 29 pays, 40 navires de guerre, 3 sous-marins, plus de 150 avions et quelque 25 000 soldats.

Cet exercice a mis à nu la réalité de la « pacification de l'OTAN » et a clairement démontré comment le camp impérialiste se prépare à ce que beaucoup appellent désormais une « deuxième guerre du Pacifique ».

La série d'événements qui s'est produite en 2024 – la tentative d'assassinat du candidat Trump en juillet, l'incursion de Koursk, les frappes concentrées contre le Hezbollah et l'attaque de drones contre Pyongyang en août, septembre et octobre –, suivie de la levée des restrictions sur les missiles à longue portée contre la Russie en novembre, du coup d'État militaire en « Corée du Sud » et de l'effondrement du gouvernement Assad en Syrie en décembre, ne peut être considérée comme une simple coïncidence.

Le fait que ces provocations et ces attaques des forces impérialistes bellicistes et fascistes aient eu lieu autour de l'élection présidentielle américaine, puis se soient relativement apaisées après janvier 2025, lorsque Trump, représentant des forces non bellicistes de l'impérialisme, est revenu au pouvoir, renvoie au même contexte.

Trump s'est engagé dans des négociations sérieuses avec la Russie et l'Iran. Même lorsqu'une explosion sans précédent et inexplicée s'est produite dans le plus grand port iranien le tout premier jour des pourparlers entre les délégations iranienne et américaine à Oman, l'Iran n'a pas suspendu les négociations. Sous la direction de l'OTAN - qui représente les forces impérialistes bellicistes - ses mandataires, les néonazis ukrainiens et les sionistes israéliens, poursuivent leurs attaques et leurs provocations contre la Russie et l'Iran, respectivement. Des signes alarmants d'éventuelles frappes sur les réacteurs nucléaires russes et les installations nucléaires iraniennes ont fait surface à plusieurs reprises.

Les sionistes israéliens ont intensifié leurs attaques contre le Hamas à Gaza et le Hezbollah au Liban. Nous devons surveiller de près si ces provocations des forces impérialistes bellicistes et de leurs marionnettes fascistes visent simplement à saboter les négociations de Trump, ou si elles dégénéreront en une guerre plus large en Europe de l'Est et en une guerre à grande échelle en Asie de l'Ouest. C'est parce que les forces impérialistes bellicistes ne poussent pas seulement délibérément à l'éclatement d'une guerre en Asie de l'Est - elles poussent également sans relâche à l'expansion de la guerre à la fois en Europe de l'Est et en Asie de l'Ouest pour écraser les forces impérialistes non bellicistes et déclencher pleinement la Troisième Guerre mondiale.

Le conflit localisé entre l'Inde et le Pakistan, qui avait contribué à exacerber les tensions entre l'Inde et la Chine et à rapprocher l'Inde du camp impérialiste dans le cadre de la stratégie indo-pacifique, a également été stoppé grâce à la médiation de Trump.

L'administration Trump a déclaré que même si une guerre éclatait à Taïwan, elle répondrait uniquement par des droits de douane de 200 % sur les produits chinois.

Elle a également bloqué la mise en œuvre d'un plan, lancé sous l'administration Biden, visant à transférer le contrôle opérationnel des forces américaines au Japon (USFJ) du Commandement indo-pacifique à l'USFJ.

Tout en poursuivant publiquement les négociations avec la RPDC, l'administration Trump a souligné à plusieurs reprises que la RPDC était un État doté d'armes nucléaires et aurait envisagé de retirer 4 500 soldats américains stationnés en « Corée du Sud ». Bien qu'un coup d'État militaire ait eu lieu en « Corée du Sud » sous l'administration Biden, les mouvements vers une guerre civile ont été désamorçés pendant l'administration Trump.

Fondamentalement, la tentative de guerre localisée contre la RPDC a été dissuadée par la puissance militaire écrasante de la RPDC et sa « patience stratégique », tandis que la tentative de provoquer une guerre civile en « Corée du Sud » a été bloquée par la résistance héroïque du peuple sud-coréen.

Grâce au grand soulèvement de décembre, le peuple de la « RC » a empêché que le sombre passé de l'Indonésie – le coup d'État de Suharto et les massacres qui ont suivi – ne se répète en « RC ».

Au cours de ce processus, le peuple a connu un puissant réveil qui l'a amené à se confronter directement aux limites de la démocratie et de l'État de droit tels qu'ils existent en « Corée du Sud », à reconnaître la nature profondément

subordonnée et réactionnaire de la société existante et à approfondir sa prise de conscience collective de la nécessité d'avancer vers une nouvelle société enracinée dans la démocratie populaire.

En tant que seule force révolutionnaire à la tête de la révolution de la « RC », le Parti de la démocratie populaire s'est placé au centre de la lutte politique pour élever le front antifasciste au rang de front anti-impérialiste et antifasciste, et a fidèlement accompli sa mission historique de « locomotive de la lutte » tout au long du soulèvement de décembre.

Pour les forces impérialistes bellicistes, la guerre en « Corée du Sud » est le plan ultime pour déclencher véritablement la troisième guerre mondiale à travers la guerre en Asie de l'Est et la carte la plus efficace pour réprimer les forces impérialistes non bellicistes qui s'opposent à la marche vers la guerre mondiale.

Si une guerre éclate en « Corée du Sud », une guerre à Taïwan éclatera presque simultanément, s'étendant rapidement à une guerre en Asie de l'Est impliquant le Japon et les Philippines, puis à une guerre dans le Pacifique occidental avec l'entrée en guerre de l'Australie et d'autres pays.

Une guerre en « Corée du Sud », une guerre en Asie de l'Est et une guerre dans le Pacifique occidental ne sont pas une question de choix mais de nécessité — la seule question étant de savoir quand, et non si elles auront lieu.

Ce n'est pas le camp anti-impérialiste qui décidera du moment, mais le camp impérialiste, les forces bellicistes impérialistes.

Comme le montre clairement la réalité, le camp anti-impérialiste surpasse le camp impérialiste à tous égards : objectifs, moyens et méthodes ; justification, capacités et stratégies.

La RPDC et la Chine accumulent progressivement des justifications grâce à leur « patience stratégique », tandis que la Russie et l'Iran, pleinement conscients de l'imminence d'une guerre en Asie de l'Est, font également preuve de « patience stratégique » en s'abstenant de prendre des contre-mesures décisives et de toute escalade dans le conflit.

Le retard dans le déclenchement de la guerre en Asie de l'Est, l'expansion de la guerre en Europe de l'Est et l'élargissement de la guerre en Asie occidentale sont entièrement dus à la « patience stratégique » de la RPDC et de la Chine dans le premier cas, et de la Russie et de l'Iran dans le second.

3. La victoire finale du camp anti-impérialiste est inévitable

Le capitalisme a évolué, passant du capitalisme monopolistique et de l'impérialisme ancien au capitalisme monopolistique d'État et à l'impérialisme moderne. L'idéologie reflète son époque ; lorsque les temps changent, l'idéologie doit également changer. Le léninisme est apparu comme la continuation des principes universels du marxisme, qui reflétaient l'ère du capitalisme monopolistique, tout en surmontant ses limites historiques.

Lénine a défini l'impérialisme comme le stade suprême et final du capitalisme. Bien que l'ère de l'impérialisme moderne soit désormais arrivée, les principes universels de la théorie de Lénine restent valables aujourd'hui. Comme indiqué dans la préface, l'ouvrage de Lénine « L'impérialisme, stade suprême du capitalisme » a été rédigé principalement dans une perspective économique et présente donc certaines limites.

L'impérialisme ne se limite bien sûr pas à l'aspect économique ; il possède également des caractéristiques militaires et politiques. Par exemple, la simple présence de formes monopolistiques de capital, le phénomène d'exportation de capital ou le fait d'occuper une position dominante sur d'autres pays en tant que puissance économique ne suffisent pas en soi à définir un pays comme impérialiste. Au fond, l'impérialisme implique nécessairement une domination coloniale, et cette domination repose non seulement sur le contrôle économique, mais aussi, comme condition préalable, sur la domination militaire et politique.

Comme l'histoire l'a montré, la domination militaire est le facteur décisif de la domination coloniale sous l'impérialisme. Le critère le plus important pour déterminer si une société est de nature coloniale – le principal indicateur à examiner – est de savoir si elle est soumise à une domination militaire. L'impérialisme occupe militairement ses colonies, les gouverne politiquement et les exploite économiquement. En l'absence d'occupation militaire et de contrôle politique, même s'il existe des formes de subordination ou d'exploitation économiques, la relation ne peut être qualifiée d'impérialiste.

Cependant, il existe une soi-disant « théorie » qui prétend que toutes les sociétés capitalistes sont, par nature, des sociétés impérialistes. Il est vraiment déplorable que cette pseudo-théorie, qui n'a même pas le minimum de fondement scientifique pour être qualifiée de théorie, soit propagée sous le nom de « pyramide impérialiste », semant ainsi la confusion au sein du mouvement

communiste international.

Cela illustre clairement à quel point le mouvement communiste international est devenu stagnant.

C'est précisément là que réside la raison pour laquelle Solidnet, autrefois un organisme respecté au sein du mouvement communiste international, n'a pas réussi à accomplir la mission que lui imposait son époque, restant enlisée dans la division et la paralysie.

Tant que les partisans de la théorie de la « pyramide impérialiste » resteront à la tête du Parti communiste grec (KKE), Solidnet, sous la direction organisationnelle de ce parti, sera incapable de surmonter ses limites intrinsèques.

La direction du Parti communiste grec a commis une grave erreur d'analyse dans sa compréhension de la situation internationale actuelle en s'accrochant à la sophistique absurde de la théorie de la « pyramide impérialiste », en qualifiant la Russie d'État impérialiste et en définissant la guerre en Ukraine comme un conflit interimpérialiste.

Il convient également de souligner que d'autres forces politiques au sein du mouvement communiste international, même si elles ne suivent pas explicitement la théorie de la « pyramide impérialiste », commettent néanmoins la même erreur en avançant des analyses similaires qui obscurcissent la véritable nature de la guerre en Ukraine, servant en fin de compte les intérêts impérialistes.

La direction du KKE classe non seulement la Russie comme une société impérialiste, mais inclut également la Chine et même la RPDC. Cette logique conduit à la conclusion que les guerres imminentes à Taïwan et en « Corée du Sud » sont également des guerres interimpérialistes. En conséquence, les principaux fronts stratégiques de la Troisième Guerre mondiale sont réduits à de simples conflits entre forces injustes, effaçant l'existence de tout ennemi réel pour le mouvement communiste international et les forces anti-impérialistes mondiales – un résultat véritablement absurde.

Confondre l'ami et l'ennemi est la plus grave erreur stratégique que les communistes ne doivent jamais commettre. C'est l'erreur fondamentale commise par Karl Kautsky pendant la Première Guerre mondiale et par Trotsky pendant la Seconde Guerre mondiale. C'est précisément pour cette raison que la théorie de la « pyramide impérialiste » de la direction du KKE évoque à la fois la théorie de l'« ultra-impérialisme » de Kautsky et les tendances ultra-

gauches du trotskisme.

Ce n'est plus un secret que la direction du KKE a suivi le révisionnisme de Khrouchtchev et a même soutenu les politiques de « perestroïka » et de « glasnost » de Gorbatchev.

Certains pourraient défendre la direction du KKE en arguant que la plupart des mouvements communistes internationaux ont suivi le Parti communiste de l'Union soviétique à l'époque et ont donc également commis des erreurs révisionnistes. Cependant, compte tenu du rôle central du KKE en tant qu'une des principales forces organisatrices de SolidNet, il doit assumer la responsabilité politique correspondante pour les graves conséquences de ses erreurs.

Il convient de rappeler que Nikos Zachariadis, le secrétaire général le plus représentatif du KKE, était un communiste révolutionnaire qui s'est fermement opposé au révisionnisme de Khrouchtchev, aux côtés de Kim Il Sung, secrétaire général du Parti des travailleurs de Corée, de Mao Zedong, du Parti communiste chinois, et d'Enver Hoxha, du Parti du travail d'Albanie. Depuis l'expulsion du secrétaire général Zachariadis et d'autres communistes convaincus, la direction du KKE a suivi une ligne révisionniste, sans jamais véritablement réfléchir à ses erreurs ni les évaluer.

Le KKE, qui continue de s'accrocher à la pseudo-théorie de la « pyramide impérialiste » et de commettre de graves erreurs par son idéologie révisionniste et sa ligne politique opportuniste, doit immédiatement se retirer de toutes les responsabilités au sein du mouvement communiste international. Il doit procéder à une évaluation communiste rigoureuse, scientifique et autocritique des conséquences idéologiques, organisationnelles et pratiques de ses actions.

La direction du KKE est aujourd'hui à l'origine de certains des problèmes les plus graves du mouvement communiste international : révisionnisme idéologique, opportunisme tant « de gauche » que « de droite » dans la ligne politique, et sectarisme dans la pratique organisationnelle. Même en ce moment même, ses idées, ses théories et sa ligne erronées sèment la confusion au sein du mouvement communiste international et divisent les partis communistes de différents pays.

La direction du KKE doit être tenue strictement responsable des conséquences politiques, stratégiques et historiques de l'affaiblissement du mouvement communiste international et de son aide aux forces de l'impérialisme.

Ce n'est pas un hasard si la véritable nature du KKE est de plus en plus mise à

nu par la lutte idéologique menée par les communistes révolutionnaires et s'il est de plus en plus isolé au sein du mouvement communiste international.

En février 2022, la guerre en Ukraine a éclaté. Issu du coup d'État de Maïdan en 2014, le conflit s'est transformé en une guerre à grande échelle avec l'« opération militaire spéciale » de la Russie, marquant le début de la Troisième Guerre mondiale.

Bien que la Troisième Guerre mondiale ait commencé, le mouvement communiste international est resté plongé dans une profonde confusion, incapable de se libérer de l'emprise de la direction du KKE et de son adhésion dogmatique à la théorie dite de la « pyramide impérialiste ».

Alors que la direction du KKE définissait la guerre en Ukraine comme un conflit entre puissances impérialistes, la réunion de SolidNet tenue à La Havane, à Cuba, en octobre 2022, n'a même pas réussi à publier une déclaration commune.

Dans ce contexte, les forces communistes alignées sur une orientation révolutionnaire se sont réunies à Paris en octobre 2022 pour tenir la 1ère Conférence internationale anti-impérialiste, qui a publié la Déclaration de Paris. Le lendemain de la publication de la déclaration, la Plateforme anti-impérialiste mondiale a été fondée, sur la base du programme politique qu'elle a défini.

Depuis lors, la Plateforme anti-impérialiste mondiale (ci-après dénommée « la Plateforme ») a organisé sept conférences anti-impérialistes internationales successives : à Belgrade, Serbie (décembre 2022) ; à Caracas, Venezuela (mars 2023) ; à Gwangju et Séoul, « République de Corée » (mai 2023) ; à Athènes, Grèce (novembre 2023) ; à Washington, États-Unis (juillet 2024) ; et à Dakar, Sénégal (novembre 2024).

Parallèlement à l'organisation de conférences internationales pour l'analyse scientifique de la situation mondiale et la formulation de stratégies révolutionnaires, la Plateforme anti-impérialiste mondiale a mené avec vigueur des luttes anti-impérialistes communes pour les mettre en pratique. À chaque événement, des rassemblements et des marches ont été organisés, et des membres des partis communistes et des militants anti-impérialistes se sont réunis pour discuter et diffuser la compréhension scientifique de la Plateforme sur la conjoncture actuelle et sa stratégie et ses tactiques révolutionnaires.

Les luttes anti-impérialistes mondiales massives sont également menées chaque mois, sous la direction du Parti de la démocratie populaire de la « RC »

et d'autres partis et organisations participants, dans la mesure du possible.

La Plateforme anti-impérialiste mondiale a tenu sa 2e Conférence internationale anti-impérialiste à Belgrade, en Serbie, parce que l'OTAN, l'instrument militaire du bloc impérialiste, a bombardé Belgrade en 1999.

La Plateforme accorde une importance stratégique à l'opposition à l'OTAN, qui mène actuellement la Troisième Guerre mondiale au nom du camp impérialiste. La Serbie est le pays le plus dangereux des Balkans, où l'OTAN, vaincue dans la guerre en Ukraine, pourrait lancer une guerre de représailles.

La Plateforme a choisi Caracas, au Venezuela, cœur de la révolution bolivarienne, comme lieu de sa première manifestation en Amérique latine. Cet événement s'est tenu à l'occasion du 10e anniversaire du décès d'Hugo Chávez, ce qui lui a conféré une importance historique supplémentaire. La Plateforme a toujours exprimé son soutien au gouvernement Maduro, qui défend les bannières de la révolution bolivarienne, de l'anti-impérialisme et de l'antifascisme, renforce le pouvoir populaire des communes et avance vers le socialisme. À l'opposé, la direction du KKE a joué un rôle diviseur en scindant le Parti communiste vénézuélien, en manipulant la faction dissidente et en qualifiant de manière absurde le gouvernement Maduro de « gouvernement impérialiste ». Cela a abouti à son soutien choquant à un candidat pro-américain et fasciste lors de la récente élection présidentielle. Les véritables forces communistes du Venezuela, fermement opposées à ces éléments pseudo-communistes, ont maintenu la tradition révolutionnaire du Parti communiste vénézuélien et préservé leur indépendance révolutionnaire.

L'événement suivant s'est tenu à Gwangju et à Séoul, en « République de Corée », située dans le point chaud géopolitique de l'Asie de l'Est, principal théâtre de la Troisième Guerre mondiale qui se déroule actuellement. La manifestation de masse à Gwangju, menée sous la bannière de l'anti-impérialisme et dirigée par la classe ouvrière, a marqué non seulement la première action de ce type de la Plateforme, mais aussi un moment sans précédent dans l'histoire de la « RC » elle-même, lui conférant une profonde signification politique et une large résonance.

En « RC », société coloniale et fasciste où se trouve la plus grande base militaire américaine au monde et où sont en vigueur les lois fascistes les plus draconiennes, c'est un événement historique sans précédent que les travailleurs et les masses défilent dans les rues en brandissant haut la bannière de l'anti-impérialisme et de l'anti-américanisme, appelant au renversement du régime

fasciste. Une telle lutte aurait été impossible sans la force de la Plateforme, véritable force mobilisatrice du mouvement communiste mondial et de la lutte anti-impérialiste. Dans le contexte de l'énergie et de la dynamique de la conférence internationale anti-impérialiste de la Plateforme et de la lutte anti-impérialiste massive, le Parti de la démocratie populaire a tenu avec succès son congrès, formé une nouvelle direction et proclamé sa « théorie de la révolution du XXIe siècle » centrée sur le peuple.

La décision de la Plateforme de choisir Athènes, en Grèce, comme lieu de réunion suivant a revêtu une signification à plusieurs niveaux : commémorer le 120e anniversaire de la naissance de Nikos Zachariadis et le 50e anniversaire du soulèvement antifasciste et anti-impérialiste de l'École polytechnique ; poursuivre la lutte idéologique contre le révisionnisme et l'opportunisme de la direction du KKE ; et souligner l'importance géopolitique de la Grèce, située entre le front ukrainien et les nouveaux fronts émergents en Palestine et en Asie occidentale. Lors de la Conférence internationale anti-impérialiste d'Athènes, la Plateforme a publié la « Déclaration de Palestine », affirmant sa solidarité internationale avec la lutte de libération du peuple palestinien.

Par la suite, la Plateforme, surmontant d'énormes obstacles, a organisé une Conférence internationale anti-impérialiste à Washington DC, en opposition au sommet de l'OTAN. Malgré une répression intense et le blocus imposé par l'impérialisme américain, qui ont contraint à réduire inévitablement l'ampleur de l'événement, celui-ci a revêtu une importance stratégique et s'est déroulé avec une grande qualité politique. La Plateforme a organisé de puissants rassemblements, marches et actions de propagande anti-impérialistes au cœur même de l'impérialisme. Aucune répression ni aucune répression fasciste ne peuvent bloquer la voie de la Plateforme anti-impérialiste mondiale.

Quelques mois plus tard, la Plateforme anti-impérialiste mondiale a organisé son premier événement en Afrique, à Dakar, au Sénégal, pour exprimer sa solidarité avec les luttes anti-impérialistes qui se déroulent au Sahel, aujourd'hui à l'avant-garde de la résistance africaine contre l'impérialisme. L'événement a également commémoré le 100e anniversaire de la naissance d'Amílcar Cabral, le célèbre révolutionnaire africain de Guinée-Bissau, dans un hommage significatif. Depuis l'événement de Dakar, la Plateforme a également lancé une campagne internationale de solidarité pour la libération de Georges Abdallah, révolutionnaire libanais injustement emprisonné depuis plus de 40 ans par l'impérialisme français pour son rôle dans la lutte de libération du

peuple palestinien.

À la suite du sommet de l'OTAN qui s'est tenu à Madrid, en Espagne, en 2022, un nouveau sommet est désormais prévu en Europe occidentale, à La Haye, aux Pays-Bas, en juin 2025, dans le cadre de la campagne de l'OTAN visant à provoquer et à accélérer la troisième guerre mondiale. En opposition ferme à l'expansion et à la politique belliciste de l'OTAN, la Plateforme continue d'avancer avec une détermination inébranlable et une clarté révolutionnaire, jusqu'au jour où l'OTAN sera démantelée et où la paix mondiale sera réalisée.

Avec plus de 80 organisations politiques à travers le monde ayant signé la Déclaration de Paris, toutes les activités pratiques, le travail théorique et de propagande, les luttes ponctuelles et les opérations quotidiennes de la Plateforme anti-impérialiste mondiale sont systématiquement orientées vers ses trois objectifs fondamentaux : promouvoir la lutte anti-impérialiste de masse à l'échelle mondiale, intensifier la lutte idéologique contre le révisionnisme et l'opportunisme, et consolider le mouvement communiste international.

La Plateforme mène ses activités théoriques et pratiques sous la bannière de deux slogans centraux : « Prolétaires de tous les pays, unissez-vous ! » et « Le peuple uni ne sera jamais vaincu ! ».

La tâche la plus fondamentale de la Plateforme est d'établir une stratégie révolutionnaire basée sur une analyse scientifique de la situation mondiale. En analysant la conjoncture mondiale de la Troisième Guerre mondiale déclenchée par l'impérialisme et en présentant une stratégie révolutionnaire anti-impérialiste, la Plateforme est à l'avant-garde de la lutte pour renforcer le front anti-impérialiste et hâter la victoire finale de la cause anti-impérialiste.

Tout comme le front antifasciste mondial a triomphé lors de la Seconde Guerre mondiale, le front anti-impérialiste mondial l'emportera certainement lors de la Troisième Guerre mondiale. Comme le montre la réalité, le camp anti-impérialiste domine largement le camp impérialiste en termes de justification, de capacité et d'opérations. La victoire finale des peuples, qui avancent sous les bannières de l'anti-impérialisme et de la révolution, est inévitable. La révolution est une science. La victoire révolutionnaire aussi.

Español

Guerra y revolución

La guerra es la víspera de la revolución. Históricamente, las guerras a escala mundial han servido como desencadenantes decisivos de revoluciones a escala mundial.

La guerra es la situación; la revolución es la estrategia. El punto central de la situación actual es la 3ª Guerra Mundial, y la tarea básica de las fuerzas revolucionarias es la liberación antiimperialista. El análisis científico de la situación actual revela la esencia de la 3ª Guerra Mundial, y el estudio revolucionario de la estrategia conduce a la conclusión de la liberación antiimperialista.

La clave del análisis científico de la situación reside en el movimiento calculado del campo imperialista, y la clave del establecimiento de una estrategia revolucionaria reside en el movimiento estratégico del campo antiimperialista. El objetivo estratégico del campo imperialista es formar un sistema de «Nueva Guerra Fría», mientras que el objetivo estratégico del campo antiimperialista es lograr la liberación.

En términos de justificación, capacidad y operaciones, el campo antiimperialista ostenta actualmente una superioridad abrumadora.

1. El imperialismo es el principal culpable de la 3ª Guerra Mundial

La tormenta de la 3ª Guerra Mundial, desatada por el imperialismo, está barriendo desde Europa Oriental a través de Asia Occidental (Oriente Próximo) hasta Asia Oriental y el Pacífico Occidental.

La Primera Guerra Mundial fue una guerra interimperialista. Dio lugar a la aparición del primer Estado socialista del mundo.

La 2ª Guerra Mundial fue una guerra antifascista. Pasó de ser una guerra interimperialista a una guerra antifascista. Se formó el frente antifascista mundial bajo la dirección de la Unión Soviética, lo que condujo a la victoria del campo antifascista. Surgieron campos socialistas y de liberación nacional a escala mundial, dando paso a un auge histórico.

La 3ª Guerra Mundial es una guerra antiimperialista. En esta guerra se ha formado el frente antiimperialista mundial, que ha conducido a la victoria del campo antiimperialista. Si las fuerzas antiimperialistas salen victoriosas de esta guerra antiimperialista, las fuerzas imperialistas serán derrotadas de forma decisiva y se iniciará un nuevo gran periodo de auge, marcado por la importante expansión de las fuerzas socialistas y de liberación nacional.

Europa Oriental, Asia Occidental (Oriente Medio) y Asia Oriental constituyen los tres grandes teatros de la 3ª Guerra Mundial.

Rusia, China y la RPDC (República Popular Democrática de Corea) son superpotencias nucleares y de misiles. Europa Oriental y Asia Oriental son los teatros estratégicos en los que Rusia se enfrenta a la OTAN y la RPDC-China-Rusia se enfrenta a EEUU, respectivamente. Entre ellos, Asia Oriental es el teatro principal de la 3ª Guerra Mundial.

Mientras tanto, Asia Occidental es un campo de batalla táctico entre el «Eje de la Resistencia», incluida la potencia de los misiles Irán, y el sionismo-imperialista israelí.

El punto álgido en Europa Oriental es Ucrania; en Asia Occidental, es Palestina. Los puntos álgidos en Asia Oriental son la «República de Corea (ROK)» y Taiwán. Las guerras en Ucrania y Asia Occidental ya están en marcha, y la guerra en Asia Oriental es inminente.

La guerra en Ucrania comenzó con el golpe de estado de Maidan en 2014, se intensificó durante los ocho años siguientes con la guerra del Donbass, y luego llegó a su apogeo con la «Operación Militar Especial» de Rusia en 2022.

La guerra en Palestina en 2023 se convirtió inmediatamente en una guerra en Asia Occidental, a la que se unieron el «Eje de la Resistencia», que incluye a Hezbolá, Yemen e Irán.

En resumen, la guerra en Ucrania estalló en febrero de 2022 y la guerra en Asia Occidental comenzó en octubre de 2023.

De septiembre a noviembre de 2024, la «ROK» llevó a cabo provocaciones bélicas locales contra la RPDC. De no ser por la «paciencia estratégica» de la RPDC, la guerra local habría estallado, escalando rápidamente hasta convertirse en una guerra total. El 3 de diciembre de 2024, se produjo un golpe militar en la «ROK». Si no hubiera sido derrocado inmediatamente por el pueblo de la «ROK», la fascistización de la «ROK» se habría completado, y seguido la guerra contra la RPDC. En resumen, la guerra en la «ROK» fue provocada decisivamente por el imperialismo en septiembre-noviembre y diciembre de 2024. Ese período era cuando la guerra en la «ROK» debía estallar según el plan de la 3ª Guerra Mundial del imperialismo. El imperialismo provocó la guerra en Ucrania en Europa del Este en 2022, y la guerra en Palestina en Asia Occidental en 2023. Llevó a cabo provocaciones decisivas para la guerra en la «ROK» en Asia Oriental, pero éstas fueron frustradas por la «paciencia estratégica» de la RPDC y la heroica lucha del pueblo de la «ROK».

Para escapar de la peor crisis política y económica de su historia, el imperialismo intenta formar una «Nueva Guerra Fría» desencadenando la 3ª Guerra Mundial y denunciando a la RPDC, China, Rusia y el «Eje de los Agresores», como Irán, como el «Nuevo Eje de los Agresores». El imperialismo está movilizando todas sus capacidades militares, políticas y económicas para lograr su objetivo de formar el marco de la «Nueva Guerra Fría», impulsando guerras por poderes en tres grandes teatros.

En la Segunda Guerra Mundial, Alemania, Italia y Japón formaron el «Eje». Durante la «Guerra Fría», el campo imperialista denunció al campo socialista como un «Mal». En 2003, el imperialismo estadounidense etiquetó a Irak, Irán y la RPDC como el «Eje del Mal», lanzó la guerra de Irak e intensificó su ofensiva contra la RPDC. En 2024, el imperialismo etiquetó a Rusia, Irán, China y la RPDC como el «Nuevo Eje de los Agresores». Cuando se hizo insostenible etiquetar a la RPDC y a China como «agresores» porque no respondían a las provocaciones bélicas imperialistas, el imperialismo las agrupó con Rusia e Irán y las rebautizó como «Nuevo Eje del Mal». Cualquiera que sea la etiqueta que se utilice, se trata de una rara estrategia viciosa para aislar y bloquear al campo antiimperialista y construir un marco de «Nueva Guerra Fría».

La «Guerra Fría» fue una estrategia ideada para desviar la peor crisis política y económica del imperialismo, provocada por la emergencia global de los campos socialista y de liberación nacional tras la Segunda Guerra Mundial

y el fracaso de la «política del Nuevo Trato». El campo imperialista aplicó una política de bloqueo contra los campos socialistas y de liberación nacional para impedir el avance hacia el oeste de las fuerzas socialistas dirigidas por los soviéticos mediante la Política Marshall en Europa y la marcha hacia el sur de China y otras fuerzas socialistas mediante la formación de la ASEAN en Asia.

La Guerra de Corea de 1950, que se cobró la vida de aproximadamente 5 millones de personas, hizo realidad la política de la «Guerra Fría». Durante la «Guerra Fría», el imperialismo se centró en el bloqueo, la competencia de regímenes y la carrera armamentística con el campo socialista, mientras libraba «guerras calientes» contra los países de liberación nacional.

La «Nueva Guerra Fría» es una estrategia del imperialismo para desviar la peor crisis política y económica sin precedentes de la historia a través de la Tercera Guerra Mundial.

Mientras que la «Guerra Fría», que comenzó tras la Segunda Guerra Mundial, terminó con el colapso de la Unión Soviética y del bloque socialista de Europa del Este, la «Nueva Guerra Fría», que se desarrolla paralelamente a la Tercera Guerra Mundial, terminará con el colapso del campo imperialista.

Durante la «Guerra Fría», el campo imperialista libró una «Guerra Fría» contra los países socialistas y «guerras calientes» contra los estados nacidos de la lucha de liberación nacional. En la «Nueva Guerra Fría», por el contrario, el campo imperialista ya está librando o provocando «guerras calientes» incluso contra países socialistas. Sin embargo, estas «guerras calientes» en la era de la «Nueva Guerra Fría» se están llevando a cabo en forma de guerra limitada, como guerras por poderes y guerras locales.

Durante la era de la «Guerra Fría», había disputas sobre los principios socialistas entre la Unión Soviética y China -las dos principales potencias del campo socialista-, pero en la era de la «Nueva Guerra Fría», no hay desacuerdo en que la RPDC es el país más completamente socialista, y la alianza entre China -un país socialista con sus propias características- y Rusia -un país con herencia socialista- se mantiene firme.

A diferencia de la época de la «Guerra Fría», en la «Nueva Guerra Fría», la RPDC, como país más cabalmente socialista y antiimperialista, ha entrado en las filas de las superpotencias nucleares y de misiles, formando las tres grandes potencias antiimperialistas junto con China y Rusia. Con la adición del «Eje de la Resistencia», que incluye a Irán, éstas son las cuatro principales fuerzas.

Tanto durante la «Guerra Fría» como durante la «Nueva Guerra Fría», el imperialismo se ha visto condenado fundamentalmente por sus contradicciones insolubles y superpuestas: entre Estados imperialistas y socialistas, Estados imperialistas y de liberación nacional, Estados imperialistas y fuerzas amantes de la paz del mundo, Estados imperialistas y pueblos colonizados, capital monopolista y masas trabajadoras antimonopolistas dentro de los Estados imperialistas, y las propias potencias imperialistas. Este es el rasgo común que comparten ambas épocas. Sin embargo, a diferencia de la «era de la Guerra Fría», la «era de la Nueva Guerra Fría» está marcada por una diferencia significativa: aunque el bloque socialista se ha debilitado relativamente, el campo antiimperialista permanece ampliamente unido. Por el contrario, dentro del campo imperialista, las fuerzas imperialistas no belicistas tienen ahora una capacidad considerable, oponiéndose a las facciones belicistas.

Durante la «era de la Guerra Fría», la crisis económica dentro del imperialismo se agudizó: desde la crisis de sobreproducción relativa de 1929, hasta la crisis inflacionista de 1974. Por el contrario, la «era de la Nueva Guerra Fría» ha sido testigo de crisis de una magnitud totalmente diferente: partiendo de las dos crisis anteriores, ha sufrido la crisis financiera mundial de 2008 desencadenada por Estados Unidos y la crisis inducida por la pandemia de 2019. Como resultado, la agitación económica dentro del imperialismo ha alcanzado un nivel sin precedentes. En particular, la deuda nacional estadounidense ha alcanzado los 36 billones de dólares y la hegemonía del dólar estadounidense se ha debilitado hasta un punto sin precedentes.

Mientras que la «era de la Guerra Fría» estuvo marcada por una estructura bipolar centrada en el enfrentamiento entre Estados Unidos y la Unión Soviética, la «era de la Nueva Guerra Fría» -que comenzó tras el breve sistema unipolar de hegemonía estadounidense que siguió al final de la «Guerra Fría»- se ha convertido en un sistema multipolar en el que participan múltiples fuerzas contendientes, incluidas China y Rusia aparte de Estados Unidos. Aunque un sistema multipolar no es el objetivo estratégico del campo antiimperialista, tiene un importante valor táctico para debilitar al campo imperialista. La «Nueva Era de la Guerra Fría» es, en esencia, una «nueva estructura bipolar» entre los campos antiimperialista e imperialista. En este sentido, la «Nueva Guerra Fría» es una expresión estratégica, mientras que la «multipolaridad» es una expresión táctica. Desde la perspectiva de la negociación

dialéctica, la secuencia de «afirmación-negación-negación de la negación» se expresa como «bipolaridad-unipolaridad/multipolaridad-nueva bipolaridad». El concepto verdaderamente revolucionario, coherente con el principio dialéctico de la contradicción entre lo viejo y lo nuevo, y de la transformación de un sistema dominado por lo viejo en otro dominado por lo nuevo, no es la «multipolaridad», sino la «Nueva Guerra Fría».

Los campos imperialista y antiimperialista se enfrentan económica y diplomáticamente como el G7 frente al BRICS, y militarmente como la OTAN frente a la Organización de Cooperación de Shanghai (OCS). En la «Nueva Era de la Guerra Fría», como China y Rusia han pasado a representar la posición del campo antiimperialista, el Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas ha quedado efectivamente paralizado. En respuesta, el campo imperialista ha marginado al Consejo de Seguridad de la ONU y, en su lugar, ha hecho avanzar su agenda imperialista a través del G7 y la OTAN, intensificando así el impulso hacia una guerra mundial.

La «Nueva Guerra Fría» difiere decisivamente de la «Guerra Fría» en que su objetivo es una guerra mundial. El campo imperialista está presionando activamente para que se inicie la Tercera Guerra Mundial con el fin de consolidar la estructura de la «Nueva Guerra Fría». El campo imperialista no tiene ni la voluntad ni la capacidad de eliminar la existencia de la RPDC, China y Rusia. Más bien, al etiquetar a estos países como el «Nuevo Eje de los Agresores» y el «Nuevo Eje del Mal», sólo intenta trazar una línea entre los campos imperialista y antiimperialista e imponer una estrategia de «nuevo bloqueo». La forma de esta línea puede expresarse, en términos estratégicos, como una transición de la «Estrategia Asia-Pacífico» a la «Estrategia Indo-Pacífico», y en ilustración geopolítica, como una transformación de una configuración en «forma de W» que incluye a China a una configuración en «forma de U» que excluye a China. En otras palabras, la diferencia decisiva entre ambas partes radica en China. Tras la visita del presidente Xi Jinping a la RPDC en 2019, China llegó a la decisión de resolver la cuestión de Hong Kong mediante la fuerza policial, afirmando así un cambio de política: de «mantener un perfil bajo y esperar el momento oportuno» (taoguang yanghui) al «ascenso pacífico» (heping quji). En la «Estrategia Indo-Pacífica» -una política de «nuevo bloqueo» que traza una línea en forma de «U» para rodear el campo antiimperialista- la guerra en Asia Oriental no es opcional,

sino inevitable. Esta es la razón por la que las fuerzas belicistas imperialistas provocan persistentemente guerras en la «ROK» y Taiwán para la guerra en Asia Oriental.

Si una sociedad capitalista es como un automóvil, los capitalistas son los conductores. Los primeros son el sistema; los segundos, los controladores. A medida que el capitalismo ha evolucionado del capitalismo monopolista al capitalismo monopolista de Estado, los controladores de este sistema también han evolucionado de forma natural. Comprender los objetivos estratégicos de las fuerzas centrales del imperialismo -las fuerzas controladoras dentro del imperialismo- es la premisa más crucial para formular la estrategia y la táctica revolucionarias del campo antiimperialista.

En un análisis científico de la situación actual y en la formulación de estrategias revolucionarias basadas en ella, no sólo analizar la crisis del sistema, sino también analizar las estrategias de sus controladores que intentan escapar de esta crisis es uno de los componentes fundamentales.

Es necesario distinguir entre los judíos en general y los sionistas entre ellos. El problema no reside en el «capital judío» en general, sino específicamente en el «capital transnacional sionista», incluido el capital financiero. El antisemitismo es erróneo como perspectiva fascista, pero el antisionismo no es un error ya que es un punto de vista revolucionario.

La liberación nacional del pueblo palestino tiene como objetivo fundamental acabar con la ocupación de los sionistas, no oponerse a los judíos en general. Históricamente, los palestinos nunca han sido antisemitas, mientras que los sionistas han sido históricamente antipalestinos. La esencia de la cuestión palestina no es la religión ni la etnia, sino el fascismo. El chovinismo se manifiesta como fascismo en el ámbito político.

Trump es positivo en el sentido de que es relativamente no belicista; sin embargo, su esencia es imperialista. Su represión de los movimientos antisionistas en EEUU tachándolos de antisemitas revela su naturaleza imperialista. Refleja su naturaleza fascista, al menos en este campo. El campo antiimperialista debe cooperar tácticamente con Trump como fuerza no belicista dentro del imperialismo para profundizar las contradicciones con las fuerzas belicistas imperialistas, pero debe oponerse firmemente a las políticas imperialistas y fascistas de Trump.

En cuanto a China, la primera administración de Trump siguió una política de

«desvinculación», mientras que la administración de Biden adoptó una política de «des-riesgo». Aunque el «de-risking» parece más débil que el «decoupling» en términos de sanciones a China, en realidad es todo lo contrario. La «desvinculación» oculta un plan para librar una guerra en Taiwán a través de las provocaciones de separación de Taiwán. La administración Trump declaró que sólo respondería con un aumento arancelario del 200% aunque China iniciara la guerra en Taiwán. Tal declaración, por supuesto, no supone ninguna amenaza para el gobierno chino, que está decidido a aceptar cualquier coste hormiga para lograr la reunificación.

Las principales potencias imperialistas, al pasar del sistema de Bretton Woods de 1944 al de Fortaleza de 2014, se situaron en el centro de un vaivén político, con el Banco Internacional de Reconstrucción y Fomento (BIRF) y el Banco Mundial (BM), el Banco Asiático de Desarrollo (BAD) el Fondo Monetario Internacional (FMI) a la derecha, y el Nuevo Banco de Desarrollo (NBD), el Banco Asiático de Inversión en Infraestructuras (BAII) y el Acuerdo de Reservas Contingentes (ARC) a la izquierda, en un intento de seguir manipulando la economía mundial mediante un calculado equilibrio de controles y contrapesos.

Con este fin, China se incorporó al sistema de control económico mundial mediante el posicionamiento de la Organización Mundial del Comercio (OMC) en 2001. Como para poner a prueba esta integración, la OTAN bombardeó Belgrado en 1999, destruyendo incluso la embajada china. Al igual que la anécdota histórica de Han Xin pasando entre las piernas de un bandido, China soportó esta humillación y, mediante su adhesión a la OMC, ascendió a la posición de potencia del G2.

Las potencias centrales imperialistas, bajo el marco del «Consenso de Washington» de 1989, aplicaron «políticas neoliberales». Mientras tanto, EEUU utilizó el Acuerdo del Plaza de 1985, para reprimir a competidores emergentes como Japón y Alemania Occidental. Concretamente, Japón sufrió una recesión en «forma de L» que duró más de 30 años -conocida como las «décadas perdidas»- y aún no se ha recuperado del todo. En cambio, Alemania Occidental superó sus retos de mercado gracias a la reunificación y a la creación de la Unión Europea, obteniendo acceso al gas a bajo coste de Rusia, lo que permitió una recuperación relativamente rápida.

Estados Unidos intentó aplicar esta metodología a China, que estaba

ascendiendo como potencia del G2. Sin embargo, China, habiendo extraído lecciones de la experiencia de Japón, rechazó este «Segundo Acuerdo Plaza».

En respuesta, la administración Biden anunció las políticas del «Nuevo Consenso de Washington» y de «des-riesgo» en 2024. Aunque pueda parecer una continuación e innovación del «Consenso de Washington» original, no es más que una táctica engañosa. La esencia de estas políticas reside en su intención estratégica de provocar la independencia separatista de Taiwán, incitando así una guerra potencial en Taiwán y una guerra en Asia Oriental, lo que las hace mucho más peligrosas que la política de «desvinculación» de Trump.

Esta táctica refleja la postura aparentemente más moderada de la administración Biden hacia China en comparación con la administración Trump. Sin embargo, en realidad, persigue encubiertamente la independencia separatista de Taiwán, con el objetivo de instigar un conflicto en Taiwán, lo que la convierte en una política aún más peligrosa.

China superó uno de sus dos grandes objetivos de desarrollo fijados para el centenario de la fundación del Partido Comunista de China en 2021: alcanzar un PIB per cápita de 10.000 dólares en el año 2019. Este logro económico supuso un fuerte impulso para la formación de los BRICS y de la Organización de Cooperación de Shanghai (OCS).

Cuando China y Rusia se unieron firmemente al campo antiimperialista y la naturaleza del sistema de balancín se transformó en una confrontación entre los campos antiimperialista e imperialista, las fuerzas imperialistas centrales ya no pudieron permanecer en el centro del balancín y se vieron obligadas a desplazarse más a la derecha, al lado del campo imperialista. Como resultado, el campo imperialista ya no pudo mantener su sistema de dominación global: el «orden unipolar».

Además, dentro del propio campo imperialista, han surgido las fuerzas imperialistas no belicistas, que se oponen a la agresiva política bélica llevada a cabo por los belicistas imperialistas. Esta contradicción interna se ha intensificado a medida que se promueve la Tercera Guerra Mundial.

La frontera entre Europa y Asia cambia según los criterios que se apliquen. Desde esta perspectiva, Europa Oriental puede considerarse como Asia Noroccidental, y Asia Occidental puede describirse más exactamente como Asia Sudoccidental. La tormenta de la guerra mundial se extiende desde el

noroeste de Asia hasta el este asiático, pasando por el suroeste y el sur de Asia. Bajo la estrategia de una «Nueva Guerra Fría», el blanco de una flecha de guerra en «forma de U», que el campo imperialista está trazando para realizar su «Estrategia Indo-Pacífica» y su política de «nuevo bloque», es claramente Asia Oriental. Ahora está revelando descaradamente su intención de desencadenar una guerra en Asia Oriental contra China y la RPDC -siguiendo sus enfrentamientos con Rusia y el «Eje de la Resistencia» como Irán- para convertir esta región en el teatro principal y el frente decisivo de la 3ª Guerra Mundial.

Dado que la tormenta de la guerra mundial está rodeando Asia, es una predicción razonable que se desplazará más allá de Asia Meridional y avanzará hacia Asia Oriental.

El conflicto de Cachemira entre India y Pakistán es una guerra localizada en el sur de Asia. Esta guerra se alinea con la estrategia Indo-Pacífica del campo imperialista al avivar las tensiones entre India y China, contribuyendo así a alejar a India del bloque antiimperialista y atraerla al bloque imperialista. China y Pakistán mantienen una relación muy estrecha, y el caza pakistaní que derribó el Rafale indio era el J-10C, un avión de fabricación china.

India es miembro fundador de los BRICS y, tras ganar las elecciones, Modi se saltó la cumbre de la OTAN de julio de 2024 en Washington y, en su lugar, visitó Moscú para mantener conversaciones con Putin. Mientras tanto, la Cuatriada es cada vez más ineficaz. En este contexto, el estallido del conflicto localizado entre India y Pakistán ha aumentado las tensiones entre India y China, alimentando aún más la atmósfera de la 3ª Guerra Mundial.

Trump, tras negociar relativamente con Rusia e Irán, también medió en el conflicto localizado entre India y Pakistán. Después de que India fuera derrotada en su ataque inicial contra Pakistán, lanzó un segundo ataque dirigido contra una instalación nuclear. Inmediatamente después, la administración Trump intervino con decisión. El conflicto localizado entre India y Pakistán siempre conlleva el riesgo de escalar a una guerra nuclear.

2. La abrumadora superioridad de las fuerzas antiimperialistas en cuanto a justificación, capacidad y operaciones.

El bando antiimperialista posee una superioridad abrumadora en justificación,

capacidad y operaciones. El método de dominación nacional de la sociedad capitalista desarrollada por el capital monopolista es la socialdemocracia y el fascismo. El imperialismo, como expresión externa del sistema capitalista monopolista, representa su método de dominación de otras naciones. El objetivo básico del método de dominación nacional es la clase, y el objetivo básico del método de dominación contra otros países es el pueblo nacional. La clase es la estructura dentro de una unidad, mientras que la nación es la unidad misma. Hoy en día, la clase se ha ampliado para formar el pueblo, y el pueblo -incluida la clase- constituye la base de la nación.

La socialdemocracia y el fascismo no son más que diferentes modos de dominación, pero su esencia -un sistema al servicio del capitalista monopolista- es la misma. Antes de la Segunda Guerra Mundial, la Alemania nazi cambió su modo de dominación de la socialdemocracia al fascismo. La socialdemocracia y el fascismo son formas de gobierno intercambiables, dependiendo de las condiciones. La Segunda Guerra Mundial comenzó como un conflicto entre potencias imperialistas con sistemas internos de socialdemocracia y sistemas internos de fascismo. Más tarde se transformó en una guerra antifascista cuando el Estado fascista lanzó una invasión de la Unión Soviética socialista, lo que provocó un frente unido táctico -un frente antifascista- entre la Unión Soviética y las potencias imperialistas de EEUU y Gran Bretaña contra el fascismo. El fascismo dentro de los Estados imperialistas difiere del fascismo en los Estados coloniales. El fascismo en las colonias es uno de los métodos a través de los cuales el imperialismo ejerce la dominación colonial. De los años 50 a los 70, las potencias imperialistas emplearon con frecuencia el fascismo como medio de dominación colonial. En el caso de la «ROK», el país estuvo sometido a un régimen militar fascista durante aproximadamente 30 años, de 1961 a 1992. Esta dictadura militar, manipulada por el imperialismo estadounidense, funcionó a fondo al servicio de los intereses imperialistas estadounidenses.

En la Tercera Guerra Mundial, el campo imperialista está utilizando neonazis en Ucrania, sionistas en Israel y fascistas compradores en la «ROK» como tropas de choque en sus guerras por delegación. Los pueblos de cada país, junto con Rusia, el «Eje de la Resistencia», incluido Hamás, y la RPDC, no sólo están llevando a cabo luchas antifascistas contra estos colaboracionistas, sino que también están librando luchas antiimperialistas contra las fuerzas imperialistas

que orquestan detrás de ellos.

Rusia está librando una guerra antiimperialista y antinazi; Hamás está librando una guerra antisionista y antiimperialista; y el Eje de la Resistencia en su conjunto, incluido Irán, está llevando a cabo una guerra antiimperialista y antisionista. La RPDC se está preparando para una guerra antifascista y antiimperialista. Si EE.UU. interviene en la guerra de «subyugación» de la RPDC -guerra antifascista y antiimperialista-, la guerra se intensificará hasta convertirse en una guerra antiimperialista y antifascista a gran escala, en la que el enemigo principal de la RPDC pasará de la «ROK» a EE.UU.

La estrategia y la táctica se refieren a un sistema integrado de objetivos, medios y métodos. La estrategia y la táctica del campo antiimperialista constituyen igualmente un sistema integral, compuesto por una parte de objetivos, medios y métodos, y por otra de justificación, capacidad y operaciones.

El carácter de una guerra viene determinado por los fines y objetivos de sus principales actores. Dado que la naturaleza de la guerra es relativa, la caracterización de la 3ª Guerra Mundial y de sus conflictos localizados debe hacerse desde el punto de vista del campo antiimperialista.

La guerra en Ucrania es una guerra antiimperialista y antifascista, una guerra de liberación y de prevención. Como los neonazis de Ucrania actúan como fuerzas interpuestas de la OTAN, el agresor imperialista, la esencia de la guerra en Ucrania es la guerra antiimperialista. Cuando estalle una guerra en Asia Oriental, Rusia ampliará el frente ucraniano a una guerra más amplia en Europa Oriental. Esto asestaría un duro golpe a las fuerzas imperialistas y fascistas, serviría de liberación para los pueblos de Europa del Este y permitiría a Rusia impedir una invasión dirigida por la OTAN.

Si Rusia reintegra las antiguas repúblicas soviéticas en la Federación Rusa y promueve la retirada de la OTAN de los antiguos estados socialistas del Bloque del Este, así como de Finlandia y Suecia, con el fin de crear una zona tapón, a medida que la 3ª Guerra Mundial entra en una fase más avanzada, tales movimientos podrían invitar a acusaciones de «expansionismo defensivo». Sin embargo, esto no convierte a Rusia en una potencia imperialista. Hay que distinguir entre expansionismo e imperialismo.

La guerra en Palestina es una guerra antisionista, antiimperialista y de liberación nacional. La guerra en Asia Occidental es una guerra antiimperialista, antisionista y de liberación.

La guerra en Taiwán es una guerra antiimperialista, de liberación nacional y de reunificación. Los pueblos indígenas sólo representan el 2% de la población de Taiwán. Histórica y prácticamente, Taiwán es una parte inseparable de China.

La guerra en la «ROK» es una guerra antifascista, antiimperialista y de «subyugación». Una guerra de «subyugación» significa esencialmente una guerra civil. La guerra en la «ROK» es una guerra civil en la península coreana. Actualmente, las facciones fascistas dentro de la «ROK» están intentando encender una guerra civil dentro de la «ROK». Cuando la guerra local contra la RPDC se combina con la guerra civil dentro de la «ROK», constituye la guerra en la «ROK».

Si observamos la historia de la «ROK», hubo una guerra civil interna en 1948, una guerra localizada contra la RPDC en 1949 y la Guerra de Corea en 1950. La Guerra de Corea de 1950 fue una guerra antiimperialista y antifascista, una guerra de liberación nacional y una guerra de reunificación. La RPDC se refiere a la guerra combinada de liberación nacional y reunificación como la «Guerra de Liberación de la Patria». La guerra de Corea, librada por el pueblo coreano contra los agresores imperialistas estadounidenses, fue, en esencia, una guerra antiimperialista y una guerra por la liberación de la patria.

Lo que tienen en común la actual guerra de Ucrania en Europa del Este, la guerra en Asia Occidental, la inminente guerra en la «ROK» y Taiwán en Asia Oriental es que todas ellas son fundamentalmente guerras antiimperialistas. En resumen, la Tercera Guerra Mundial es esencialmente una guerra antiimperialista. Aunque pueda distinguirse por las características y condiciones de los tres principales campos de batalla, su característica común fundamental -la naturaleza antiimperialista- permanece inalterada.

La guerra en Palestina es una guerra antisionista y antiimperialista, y la guerra en la «ROK» es una guerra antifascista y antiimperialista. Aunque el antisionismo y el antifascismo se destacan respectivamente, en primer plano, la naturaleza esencial de ambos conflictos sigue siendo fundamentalmente antiimperialista. En última instancia, los imperialistas están detrás tanto de los sionistas israelíes como de los fascistas de la «ROK». Sin el imperialismo, estas guerras no se habrían producido ni, de haberse producido, habrían sido ganadas fácilmente por los pueblos y naciones oprimidos y explotados.

El imperialismo estadounidense está organizando el S-QUAD para atraer a

Filipinas a la guerra en Asia Oriental. Si China se ve inevitablemente obligada a entrar en guerra con Filipinas y sus patrocinadores imperialistas, esta guerra en Filipinas será diferente de la guerra en Taiwán. La guerra en Taiwán es una guerra de liberación nacional y reunificación de China, una guerra civil librada dentro de un país con el objetivo de la integridad territorial. Sin embargo, la guerra de Filipinas no es ni una guerra de liberación nacional ni una guerra de reunificación para China. No obstante, tanto la guerra de Taiwán como la de Filipinas son guerras antiimperialistas, y no cabe duda de que la guerra de Filipinas promoverá decisivamente la revolución filipina de liberación nacional.

Los objetivos pueden dividirse en objetivos de adquisición y objetivos de ataque. Cada uno de éstos, a su vez, puede clasificarse a su vez en niveles estratégico y táctico.

El objetivo estratégico de adquisición del campo antiimperialista es la victoria en la Tercera Guerra Mundial, es decir, la derrota decisiva del bloque imperialista. Sus objetivos de adquisición tácticos son las victorias en cada uno de los tres grandes teatros de guerra, lo que significa la liberación de cada frente respectivo.

Aunque se utilicen armas nucleares tácticas durante la Tercera Guerra Mundial, su uso será necesariamente limitado. El bloque imperialista, desde el principio, ha estado librando una guerra limitada, incluidas las guerras por poderes, con el objetivo estratégico de construir un nuevo orden de «Guerra Fría». En consecuencia, aunque el conflicto se califique de guerra mundial, es imposible aniquilar por completo al bloque imperialista con armamento estratégico-nuclear. Así pues, el objetivo estratégico de adquisición del campo antiimperialista no puede ser la destrucción del propio imperialismo, sino su derrota, más exactamente, su derrota decisiva.

Un periodo de guerra mundial es un periodo de gran agitación. El campo antiimperialista debe transformar primero esta agitación en un gran cambio, invirtiendo la trayectoria descendente de la situación mundial que siguió a la victoria imperialista en la anterior «Guerra Fría» y convirtiéndola en una marea ascendente. Esto es comparable a cómo el periodo de agitación de la Segunda Guerra Mundial se convirtió en un periodo de gran cambio tras la batalla de Stalingrado. Una vez confirmada la derrota decisiva del bloque imperialista, el periodo se convierte entonces en un periodo de gran auge. El gran auge que siguió a la Segunda Guerra Mundial se reproducirá en el periodo posterior a la

Tercera Guerra Mundial.

La 3ª Guerra Mundial implica a tres teatros principales: Europa Oriental, Asia Oriental y Asia Occidental. Los teatros de Europa Oriental y Asia Oriental son frentes estratégicos, mientras que Asia Occidental constituye un frente táctico. No obstante, la victoria en cada uno de estos frentes sigue siendo un objetivo táctico de adquisición. La Tercera Guerra Mundial engloba los tres teatros en su conjunto y tiene un carácter universal en sí misma, por lo que posee un carácter estratégico, mientras que cada uno de los tres teatros, al ser partes constituyentes de la guerra mundial, y tener un carácter particular, conserva por tanto un carácter táctico.

El objetivo de ataque estratégico del campo antiimperialista es el imperialismo, mientras que el objetivo de ataque táctico es el fascismo. El imperialismo es la causa fundamental de la guerra mundial, y el fascismo es su sirviente.

Los neonazis en Ucrania, los sionistas en Israel y los fascistas compradores en la «ROK» operan todos bajo el control exhaustivo del imperialismo, cumpliendo el papel de fuerzas de asalto de primera línea en cada teatro para lograr los objetivos estratégicos del imperialismo.

Dado que la 3ª Guerra Mundial tiene un carácter estratégico y sus tres teatros principales un carácter táctico, el imperialismo -el principal instigador de la guerra- es el objetivo de ataque estratégico, mientras que el fascismo -las tropas de choque de primera línea en cada teatro- es el objetivo de ataque táctico.

Los objetivos de ataque estratégico y táctico se dividen a su vez en categorías primarias y secundarias.

El objetivo de ataque estratégico primario es el imperialismo estadounidense, mientras que los objetivos de ataque estratégico secundarios son las potencias imperialistas europeas y el militarismo japonés.

El imperialismo es el objetivo de ataque estratégico, pero el imperialismo estadounidense, como cabeza del bloque imperialista, es el objetivo de ataque principal, y las demás potencias imperialistas son objetivos de ataque secundarios.

Los objetivos de ataque táctico principales son los neonazis ucranianos y los fascistas compradores de la «ROK», mientras que el objetivo de ataque táctico secundario son los sionistas israelíes. El campo de batalla de Europa Oriental, incluida Ucrania, y el campo de batalla de Asia Oriental, incluida la «ROK»,

constituyen teatros estratégicos en los que se enfrentan directamente las superpotencias nucleares y de misiles. En consecuencia, las fuerzas fascistas que sirven como tropas de choque del imperialismo en estos teatros son tratadas como objetivos de ataque primarios.

Los sionistas israelíes, desde la perspectiva de un teatro regional, son objetivos estratégicos y blancos primarios para el Eje de la Resistencia, incluido Irán.

Sin embargo, desde la perspectiva de la guerra global, dado que Asia Occidental se considera un teatro táctico, los sionistas israelíes son considerados objetivos tácticos de ataque y objetivos secundarios para el campo antiimperialista.

Aunque Israel es un Estado con armas nucleares e Irán es una potencia de misiles con capacidad nuclear latente, ninguno de los dos son superpotencias nucleares-misilísticas equipadas con bombas de hidrógeno y armas hipersónicas. Por lo tanto, es probable que el conflicto en ese teatro regional siga siendo de alcance limitado y no escale hacia una destrucción mutua asegurada a gran escala. Así pues, en el contexto de la guerra global, la guerra en esa región conserva un carácter táctico y auxiliar.

La guerra librada por el campo antiimperialista es una guerra antiimperialista y, por tanto, es una guerra justa. El campo antiimperialista se sitúa firmemente del lado de la justicia; al tiempo que se opone al imperialismo, también se opone al fascismo y lucha por la liberación y la reunificación. No existe ningún precedente histórico para definir el imperialismo como justo, pero al igual que el imperialismo se opuso al fascismo durante la Segunda Guerra Mundial, nunca podrá negar la justificación del antifascismo. La justificación de la liberación y la reunificación es tan objetiva como el antifascismo.

Bajo la bandera del antiimperialismo, el campo antiimperialista libra una guerra justa por el antifascismo, la liberación y la reunificación. En términos de justificación, el campo antiimperialista supera abrumadoramente al campo imperialista. En la guerra, la justificación es uno de los factores decisivos que determinan la victoria o la derrota, definiendo la superioridad política y moral de la fuerza.

El campo imperialista, mientras avanzaba en la Tercera Guerra Mundial y planificaba la guerra en Ucrania y Asia Occidental, pasó por alto la contradicción lógica entre la propaganda antirrusa y la propaganda proisraelí. La propaganda imperialista que condena la guerra antifascista de Rusia -una

guerra justa- como una guerra injusta, mientras defiende simultáneamente la guerra injusta de los sionistas y fascistas israelíes, no tiene ninguna credibilidad. Como resultado, el campo imperialista ha perdido incluso la endeble justificación que había construido al etiquetar a Rusia como el «agresor».

El notorio doble rasero del campo imperialista ha provocado una fuerte reacción incluso dentro de los países imperialistas. No es casualidad que se estén produciendo protestas a gran escala bajo las banderas anti-Netanyahu, antisionistas y propalestinas tanto dentro de Israel como en muchos países de Europa Occidental.

Una de las tareas estratégicas esenciales para fortalecer el frente antiimperialista y potenciar su papel es que el campo antiimperialista apoye activamente a Rusia en la guerra de Ucrania y al «Eje de la Resistencia», incluidos Palestina e Irán, en la guerra de Asia Occidental, promoviendo al mismo tiempo la solidaridad estratégica entre las fuerzas prorrusas y propalestinas a escala mundial.

Los medios son la capacidad. En la revolución y la lucha, la capacidad se divide en capacidad dirigente y capacidad auxiliar. Puede haber desacuerdos al adoptar la opinión de que las fuerzas de lucha armada constituyen la capacidad dirigente y las fuerzas de lucha de masas la capacidad auxiliar como teoría general de la revolución, pero no los hay al adoptarla como teoría de la guerra revolucionaria.

La capacidad dirigente del campo antiimperialista es la de «Tres países y un cuerpo». Los tres países son la RPDC, China y Rusia, todas superpotencias con misiles nucleares y grandes potencias. El «Un Cuerpo» se refiere al «Eje de la Resistencia», incluido Irán.

Todos los miembros de los Tres Países y del Cuerpo Único son fuerzas de lucha armada antiimperialistas. Rusia y el «Eje de la Resistencia», incluido Irán, libran actualmente luchas armadas. La RPDC y China consideran inminentes las guerras en la «República de Corea» y Taiwán.

Los Tres Países y un Cuerpo, como fuerzas armadas antiimperialistas, constituyen la capacidad dirigente, mientras que el resto de las fuerzas antiimperialistas mundiales comprometidas en la lucha de masas forman la capacidad auxiliar.

Las fuerzas dominantes antiimperialistas de América Latina y de la región

africana del Sahel poseen el potencial para llevar a cabo la lucha armada antiimperialista en determinadas circunstancias. Sin embargo, como existen fuera de los tres teatros principales de la 3ª Guerra Mundial y no están actualmente implicadas en una guerra ni se enfrentan a una guerra inminente, no se consideran parte de la capacidad dirigente.

La RPDC es el Estado socialista más cabal, China es un país socialista con características propias y Rusia es el heredero más importante del legado socialista.

La RPDC, como el Estado más riguroso basado en los principios socialistas y antiimperialistas, los encarna no sólo en los aspectos militares y diplomáticos sino también en los económicos y culturales.

China, como potencia económica que forma el G2 con Estados Unidos, es un pilar fundamental del BRICS, la comunidad económica del campo antiimperialista junto con Rusia. La esencia de la política de «Un cinturón, una ruta» es romper el bloqueo imperialista.

Rusia, como país poseedor de los misiles nucleares más potentes del mundo, proporciona apoyo militar a los Estados antiimperialistas dentro del campo antiimperialista.

Los campos de batalla directamente conectados con los tres principales Estados líderes -los frentes de Europa Oriental y Asia Oriental- son campos de batalla regionales de importancia estratégica entre los tres teatros principales, por lo que se consideran frentes estratégicos. El frente del «Eje de la Resistencia», que incluye a Irán, es un campo de batalla regional de importancia táctica, por lo tanto un frente táctico.

El colapso del régimen de al-Ásad en Siria y el debilitamiento de Hezbolá en el Líbano y de Hamás en la Franja de Gaza tienen un carácter estratégico en términos del frente de Asia Occidental como campo de batalla regional, pero desde la perspectiva de la guerra mundial en su conjunto y de los frentes globales, siguen siendo de naturaleza táctica.

De septiembre a diciembre de 2024, el imperialismo, desplegando a los sionistas de Israel, lanzó ofensivas concentradas en Siria, Líbano y Gaza en Asia Occidental, infligiendo daños significativos a las fuerzas antiimperialistas.

Por el contrario, en relación con la invasión de Kursk en Rusia en agosto de 2024 y el levantamiento de las restricciones sobre misiles de largo alcance contra Rusia en noviembre de 2024, las fuerzas antiimperialistas de Rusia y

de la RPDC unieron sus fuerzas para llevar a la victoria la Batalla por Kursk, y la asombrosa potencia del misil ruso «Oreshnik» infundió miedo en el campo imperialista.

Las provocaciones contra la RPDC para librar una guerra local dirigida por los fascistas de septiembre a noviembre de 2024 se vieron frustradas por la «paciencia estratégica» de la RPDC, basada en un poderío militar abrumador. Mientras tanto, el intento de autogolpe militar proestadounidense en la «ROK» en diciembre de 2024 fue frustrado por la heroica lucha del pueblo en la «ROK».

Desde la perspectiva de la guerra mundial, el campo antiimperialista asestó un golpe militar al campo imperialista en el frente estratégico de Europa Oriental, y golpes tanto militares como políticos en el frente estratégico de Asia Oriental, ambos, naturalmente, de importancia estratégica.

Rusia conmemoró recientemente el 80 aniversario de su victoria en la Segunda Guerra Mundial con un triunfo en la batalla de liberación de Kursk. La RPDC estableció la alianza militar más fuerte de su historia con Rusia al firmar el Tratado RPDC-Rusia el 19 de junio de 2024, y concretó este tratado participando en la batalla de liberación de Kursk. La participación de las tropas de la RPDC en esta batalla brilla como el más alto ejemplo de solidaridad estratégica entre los países líderes del campo antiimperialista.

La RPDC firmó tratados con la Unión Soviética y China en 1961, que confirman la intervención automática de la URSS y China si se repite la guerra imperialista contra la RPDC. Dado que China sigue siendo un Estado socialista, no había necesidad de renovar el tratado RPDC-China durante la visita de Xi Jinping en 2019. Sin embargo, dados los cambios en Rusia desde el estado socialista soviético, era necesario un nuevo tratado RPDC-Rusia, que se firmó durante la visita de Putin en 2024.

El tratado RPDC-Rusia del 19 de junio de 2024 establece la alianza RPDC-Rusia más fuerte de la historia, superando al anterior tratado RPDC-Soviético. Sobre la base de este tratado, se codificó que la RPDC y Rusia intervendrían automáticamente en caso de una guerra contra el imperialismo en la que participara la otra parte. En virtud de este tratado, la participación de la RPDC en la batalla de liberación de Kursk fue plenamente legítima según el derecho internacional. Putin y Rusia elogian altamente los heroicos y sacrificados logros de los militares de la RPDC.

El frente antiimperialista es un frente unido estratégico, mientras que el frente antifascista es un frente unido táctico. Para el campo antiimperialista, las fuerzas no beligerantes del imperialismo son objetivos de la cooperación táctica.

Un frente único estratégico puede permanecer durante todo el curso histórico de la revolución y sus sucesivas etapas de desarrollo, mientras que un frente único táctico sólo es eficaz dentro de un marco temporal limitado. Un ejemplo típico del primero es el frente unido nacional, mientras que el segundo es el frente democrático antifascista. Los frentes unidos nacionales antijaponeses de la RPDC y China evolucionaron hasta convertirse en gobiernos que han continuado en el proceso de revolución y construcción socialista. Sin embargo, el frente antifascista mundial durante la Segunda Guerra Mundial se disolvió después de la guerra debido a la estrategia de «Guerra Fría» del campo imperialista.

Tratar un frente unido estratégico permanente como un frente unido táctico temporal es una desviación de derechas, mientras que tratar un frente unido táctico temporal como un frente unido estratégico permanente es una desviación de izquierdas.

La cooperación táctica implica alinear temporalmente las acciones para aislar y debilitar a un enemigo común, absteniéndose al mismo tiempo de ataques mutuos entre las fuerzas cooperantes. Mediante la cooperación táctica se pueden evitar situaciones en las que la lucha entre las fuerzas cooperantes beneficiaría en última instancia al enemigo común. Dado que la cooperación táctica no es un frente unido, no son necesarias las reuniones, los acuerdos ni las declaraciones. En otras palabras, los implicados en la cooperación táctica no son ni sujetos solidarios ni sujetos a los que estrechar la mano. Formar un frente unido táctico con la llamada «nueva derecha» que tiene sus raíces en el fascismo, o alinearse con ellos solidariamente, es un error de la derecha y un error de la política derechista de puertas abiertas.

En la situación política de la 3ª Guerra Mundial, si la «nueva derecha» se opone a la guerra y adopta una línea diferente a la de las fuerzas belicistas del campo imperialista, entonces la cooperación táctica destinada a exacerbar las divisiones dentro del campo imperialista y a promover la victoria del campo antiimperialista en la 3ª Guerra Mundial es justificable y necesaria.

En otras palabras, cuando el campo imperialista está dividido en belicistas y

no belicistas, como ocurre hoy, es importante que el campo antiimperialista coopere tácticamente con las fuerzas no belicistas dentro del campo imperialista. Negar esto sería un error de izquierdas, un error de política izquierdista de puertas cerradas. La unidad del campo antiimperialista tiene un significado estratégico, mientras que la división del campo imperialista tiene un significado táctico.

Los métodos son la lucha armada y la lucha de masas. Cuando se combinan, forman lo que se denomina una guerra de todo el pueblo. La forma de lucha fundamental del campo antiimperialista es la guerra de todo el pueblo.

Como muestra la experiencia histórica, la Unión Soviética libró una guerra de desgaste en la Segunda Guerra Mundial; China ganó su guerra de liberación mediante una guerra prolongada; la RPDC logró la victoria en su guerra de liberación mediante la guerra de guerrillas.

Tras la Segunda Guerra Mundial, las fuerzas revolucionarias italianas desarrollaron el concepto de guerra de posición. Durante los últimos tres años, Rusia también se ha basado principalmente en una guerra de desgaste en su prosecución de la guerra en Ucrania.

Las formas de lucha popular pueden clasificarse según su intensidad y liderazgo en: Guerra de Resistencia de Todo el Pueblo, Lucha de Resistencia de Todo el Pueblo, Levantamiento Popular y Levantamiento de Masas.

La guerra de resistencia de todo el pueblo, la lucha de resistencia de todo el pueblo y el levantamiento popular son formas de resistencia revolucionaria: La Guerra de Resistencia de Todo el Pueblo es una guerra de resistencia librada conjuntamente por las fuerzas armadas regulares y las masas; la Lucha de Resistencia de Todo el Pueblo es una combinación de lucha armada y de masas por parte de las fuerzas armadas irregulares y el pueblo; el Alzamiento Popular es la forma más elevada de lucha popular dirigida directamente por el propio pueblo; el Alzamiento de Masas es también una lucha de masas de alto nivel, pero dirigida normalmente por fuerzas reformistas en lugar de revolucionarias.

En la historia de la «ROK», la guerra de Corea de 1950 se caracteriza como una guerra de todo el pueblo; el levantamiento de Jeju de 1948 y el levantamiento de Gwangju de 1980 como un levantamiento de todo el pueblo; el levantamiento de abril de 1960 y el levantamiento de junio de 1987 como un levantamiento popular; el «levantamiento de las velas» de 2016 y el levantamiento de diciembre de 2024 como un levantamiento de masas.

El campo imperialista está llevando a cabo operaciones militares en forma de guerras por poderes, guerras expedicionarias, «guerras híbridas no nucleares» y guerras limitadas. Por el contrario, el bando antiimperialista suele participar en guerras directas, guerras próximas, «guerras híbridas nucleares» y guerras a gran escala.

En el contexto de la Tercera Guerra Mundial, Rusia está librando una guerra de desgaste contra los neonazis ucranianos y la OTAN, mientras que la RPDC y China -preparándose para una provocación imperialista decisiva- han establecido planes operativos militares destinados a lograr la victoria en «72 horas», basados en la guerra relámpago (blitzkrieg), la guerra total y los ataques nucleares tácticos. En los últimos años, han ido perfeccionando estos planes mediante repetidos simulacros.

En noviembre de 2022, la RPDC respondió al ejercicio conjunto de invasión aérea «Vigilant Ace» de EE.UU. y la República de Corea movilizando 500 aviones en un contra simulacro. Como su plan operativo está diseñado para completarse en tres días, volvieron al plan del primer día al cuarto día. En abril de 2025, China llevó a cabo un simulacro de cerco militar alrededor de Taiwán, basado en un plan operativo que incluía la proyección de armas nucleares tácticas desde aire, mar y tierra. Desde 2024, la RPDC proyecta continuamente la película «72 horas» en los cines de todo el país.

La guerra híbrida del campo imperialista es una «guerra híbrida no nuclear», en la que se excluye totalmente el uso de armas nucleares. Por el contrario, el bando antiimperialista lleva a cabo una «guerra híbrida nuclear», que incluye el uso de armas nucleares tácticas.

La guerra nuclear táctica es una estrategia que apunta a los búnkeres de mando subterráneos del enemigo con armas nucleares tácticas en la fase inicial de la guerra, con el objetivo de forzar una rendición rápida y minimizar las pérdidas humanas y materiales.

La RPDC posee incluso armas nucleares tácticas y tiene la voluntad de utilizarlas. Por el contrario, la «ROK» no tiene armas nucleares tácticas y, aunque Estados Unidos sí las posee, carece de la voluntad de utilizarlas. Las armas nucleares tácticas de la RPDC están destinadas a ser utilizadas contra la «ROK», no contra EE.UU. Sin embargo, si EE.UU. utilizara armas nucleares tácticas, lo haría contra la RPDC, y concretamente en territorio de la RPDC. En ese caso, la RPDC tomaría represalias contra EE.UU. -específicamente

apuntando a territorio estadounidense-.

Si se produjera tal situación, China y Rusia se verían implicadas. Si la RPDC utilizara un arma nuclear -especialmente una bomba de hidrógeno- contra EE.UU., entonces EE.UU. se sentiría obligado a tomar represalias no sólo contra la RPDC sino también contra China y Rusia con bombas de hidrógeno. Esto se debe a que EEUU no puede permitir que China y Rusia permanezcan intactas después de que su propio territorio haya sido destruido por armas termonucleares. A su vez, China y Rusia naturalmente tomarían represalias lanzando bombas de hidrógeno contra EE.UU., y del mismo modo, incapaces de dejar a Europa indemne, también apuntarían a Europa.

Esta catastrófica cadena de destrucción mutua asegurada a escala mundial es precisamente la razón por la que EE.UU. no puede, bajo ninguna circunstancia, iniciar un ataque nuclear táctico en territorio de la RPDC. Así, la RPDC, poseedora de armas nucleares tácticas, podría concluir la guerra rápidamente y con relativa facilidad -en tres días- contra la «ROK», que carece de tales armas.

El uso de armas nucleares tácticas por parte de la RPDC, China y Rusia se limita a sus propios territorios históricos y está destinado a alcanzar objetivos de larga data de integridad territorial y eliminación quirúrgica de las fuerzas fascistas. Las armas nucleares tácticas se emplean para poner fin rápidamente a la guerra mediante una campaña de duración ultracorta, precisamente para evitar la prolongada duración de la guerra convencional y las astronómicas pérdidas humanas y materiales que conlleva. Son un medio utilizado con fines justos: minimizar las consecuencias de la guerra.

Sin embargo, si EE.UU. y la OTAN -actuando como los partidarios de la «ROK», Taiwán y Ucrania- lanzaran ataques nucleares tácticos contra el territorio continental de la RPDC, China o Rusia, la situación escalaría a un nivel totalmente distinto. En tal caso, la RPDC, China y Rusia tomarían legítima e inmediatamente represalias con ataques nucleares tácticos contra las patrias de EE.UU. y la OTAN, sumiendo al mundo en un estado de destrucción mutua asegurada. Por esta razón, un ataque nuclear táctico por parte de EE.UU. o la OTAN no sólo sería injusto, sino en la práctica, inviable. Tal acción significaría la aniquilación de la humanidad y la destrucción del planeta.

Históricamente, el único país que ha utilizado armas nucleares es el imperialismo estadounidense. El poder destructivo de las bombas «Little Boy» y «Fat Man» que lanzó era mucho más de diez veces superior al de las armas

nucleares tácticas cuyo uso está previsto en la actualidad.

La bomba atómica lanzada sobre Hiroshima tenía un rendimiento de 16 kilotones, mientras que la ojiva nuclear táctica de la RPDC recientemente revelada, la «Hwasan-31», destinada a ser utilizada en una guerra en la «ROK», tiene un rendimiento de 0,9 kilotones.

El «Hwasan-31» está diseñado para su despliegue en todos los dominios -terrestre, marítimo, submarino y aéreo- y es compatible con una amplia gama de sistemas vectores, incluidos misiles balísticos, misiles de crucero, misiles hipersónicos, misiles de planeo maniobrables e incluso lanzacohetes múltiples supergrandes de 600 mm. La RPDC ha completado todos los preparativos necesarios para su programa de armas nucleares tácticas, incluyendo la producción, el despliegue, el entrenamiento operativo y la formalización legal.

Durante la Segunda Guerra Mundial, Estados Unidos utilizó armas nucleares para aniquilar el militarismo y el fascismo japoneses. En la 3ª Guerra Mundial, las armas nucleares tácticas de la RPDC, China y Rusia se utilizarán igualmente para eliminar el fascismo.

EE.UU. -como primer y único país que ha utilizado armas nucleares y que ha ejercido continuamente el chantaje nuclear contra los estados no nucleares mientras ahora conduce al mundo hacia la 3ª Guerra Mundial- no tiene derecho a condenar a la RPDC, China y Rusia por recurrir a los ataques nucleares tácticos como un acto justificado de defensa.

La RPDC y China mantienen actualmente una postura de «paciencia estratégica», negándose a dejarse arrastrar a provocaciones, incluso mientras se desarrollan en el Pacífico los mayores ejercicios bélicos de la historia dirigidos contra ambos países y se aceleran los planes para desencadenar las guerras en la «ROK» y en Taiwán. Su postura refleja un firme compromiso con la preservación de la paz.

La guerra de la RPDC en la «ROK» es una guerra antifascista, antiimperialista y de «subyugación». Aunque la guerra antifascista es intrínsecamente antiimperialista, el aspecto antifascista tiene prioridad en este caso. Esto indica que el Ejército Popular de Corea no se enfrentará a las fuerzas estadounidenses a menos que Estados Unidos intervenga en la guerra.

Por supuesto, en tal escenario, las fuerzas estadounidenses y los elementos afines quedarían efectivamente confinados en sus bases. Dado que la RPDC ya habría sometido y ocupado la «ROK», la situación para ellos sería aún más

grave que la de la llamada «Zona Verde» en Irak.

A diferencia de Ucrania, que comparte fronteras terrestres no sólo con Rusia sino también con Polonia, Rumanía y otros países, y a diferencia de Taiwán, que -aunque separada de China por mar- es una isla completamente rodeada de agua, la «ROK» sólo comparte una frontera terrestre con la RPDC y por lo demás está cercada por mar en sus tres lados restantes. Esto da a Rusia una ventaja geográfica para lanzarse y ocupar Ucrania por tierra, mientras que Ucrania aún tiene opciones de huir por tierra. Por el contrario, China se enfrenta a una desventaja geográfica al tener que cruzar el estrecho para atacar y ocupar Taiwán, pero Taiwán está completamente aislado y no tiene forma de escapar. En cuanto a la RPDC, tiene una ventaja geográfica al atacar y ocupar la «ROK» por tierra, mientras que ésta permanece geográficamente aislada y no tiene vía de escape.

La RPDC ha emprendido amplios preparativos para una guerra en la «ROK» excavando numerosos túneles de infiltración hacia el sur y estructuras subterráneas estratégicas. Los fascistas de la «ROK» y los imperialistas como las Fuerzas de EE.UU. en Corea (USFK) se encontrarían inmediatamente aislados y efectivamente tomados como rehenes.

Además, EEUU asumiría la responsabilidad de garantizar la seguridad no sólo de sus propios ciudadanos sino también de los de los otros países de los «Cinco Ojos», así como de los ciudadanos japoneses.

Parece que la RPDC pretende utilizar la presencia de tropas estadounidenses y otro personal como rehenes en caso de una revolución en la «ROK» para presionar a las potencias imperialistas para que levanten su bloqueo económico y de otro tipo. Plenamente consciente de ello, Trump ha tratado de retirar las USFK antes de que estalle una guerra de «subyugación», pero sus esfuerzos se han visto obstaculizados por las fuerzas imperialistas partidarias de la guerra. A partir de mayo de 2025, los informes indican que la administración Trump está considerando un plan de reducción de tropas que reubicaría a 4.500 efectivos de la USFK de la «ROK» a Guam.

La RPDC nunca reanudará las conversaciones a menos que se apliquen primero los acuerdos alcanzados durante las cumbres de 2018-19 con EEUU y la «ROK». No es una coincidencia que la administración Trump haya reconocido a la RPDC como un estado con armas nucleares y que ahora se esté moviendo para reducir la USFK en 4.500 tropas.

Las fuerzas reformistas lideradas por Lee Jae-myung, que ganaron las elecciones presidenciales anticipadas de «ROK» el 3 de junio, también deben tomar medidas concretas aboliendo la Ley de Seguridad Nacional. Las USFK son una fuerza de ocupación e invasión, y la Ley de Seguridad Nacional es una ley fascista. Su mera existencia demuestra que la «ROK» sigue siendo una colonia estadounidense bajo dominio fascista. La posición fundamental de la RPDC parece ser que sólo entrará en diálogo con EE.UU. y la «ROK» si y cuando se retire la USFK y se derogue la Ley de Seguridad Nacional.

Con este fin, la RPDC emitió su «Declaración de »Subyugación«» durante el discurso político de la Asamblea Popular Suprema en enero de 2024, y omitió notablemente el discurso político por completo en enero de 2025.

Desde que la administración Trump asumió el poder en enero de 2025, la RPDC ha suspendido los ejercicios de lanzamiento de misiles balísticos intercontinentales (ICBM) dirigidos al territorio continental de EE.UU., y en su lugar se ha concentrado en ejercicios de ataque nuclear táctico dirigidos a las fuerzas traidoras y fascistas de la «ROK» -utilizando misiles balísticos de corto alcance, misiles estratégicos de crucero, lanzacohetes múltiples de 600 mm, misiles aire-aire y otras plataformas.

Para las fuerzas belicistas imperialistas desesperadas por desencadenar la Tercera Guerra Mundial, es indispensable una guerra en Asia Oriental, y en su centro se encuentra la guerra en la «ROK» como punto de ignición. Habiendo fracasado en el golpe militar del 3 de diciembre de 2024, la camarilla fascista y reaccionaria de la «ROK», que ahora se enfrenta a la muerte política, ve la guerra civil como el único camino que le queda para sobrevivir.

Cuando una guerra civil se solapa con una guerra localizada, se convierte en una guerra total en la «ROK». La secuencia histórica de la guerra civil de 1948 en Corea del Sur, la guerra localizada de 1949 contra la RPDC y el estallido de la guerra de Corea en 1950 se recrea ahora en el presente.

Desde el punto de vista de las fuerzas imperialistas y fascistas, la provocación de una guerra localizada contra la RPDC entre septiembre y noviembre de 2024 constituye el Plan A. La instigación de una guerra civil a partir de diciembre de 2024 se convierte entonces en el Plan B. Si ambos fracasan, una guerra en Taiwán se convierte en el Plan C.

De acuerdo con el Tratado de Amistad, Cooperación y Asistencia Mutua RPDC-China de 1961 -y como se reafirmó durante la visita de Xi Jinping a la

RPDC en 2019- cualquier estallido de guerra, ya sea en la «ROK» o en Taiwán, desencadenará inevitablemente el otro.

Con la victoria del candidato reformista Lee Jae-myung en las elecciones presidenciales del 3 de junio, el Plan B se ha convertido en un camino difícil para las fuerzas imperialistas y fascistas. Ahora se encuentran en una encrucijada: o intentan de nuevo el Plan A, o siguen adelante con el Plan C.

Por supuesto, el Plan B dentro de la «ROK» no está totalmente fuera de la mesa, ya que la posibilidad de un golpe militar aún permanece.

El Plan A, como han demostrado claramente las mayores maniobras bélicas conjuntas EE.UU.-«ROK» de este año destinadas a invadir la RPDC, sigue siendo una opción constante e inmediata.

El imperialismo estadounidense ha estado acelerando sus ejercicios de guerra dirigidos a invadir la RPDC: 132 veces de 2003 a 2022, 123 veces en 2023, 134 veces en 2024, y ya está en camino de superar este récord en 2025. En agosto de 2023, el campo imperialista estableció de facto una «OTAN asiática», centrada en la cooperación militar trilateral, a través de la cumbre de Camp David entre EEUU, Japón y la «ROK». Posteriormente, los preparativos relacionados con la «pacificación de la OTAN» prosiguieron en los frentes político y militar: en el plano político, con la Declaración de la Cumbre de la OTAN en Washington en julio de 2024; en el plano militar, con una serie de ejercicios conjuntos celebrados entre junio y agosto de 2024, entre ellos «Freedom Edge», «RIMPAC» y «Ulchi Freedom Shield».

«Freedom Edge» es un ejercicio trilateral en el que participan EE.UU., Japón y la «ROK», cuyo objetivo explícito es la preparación operativa conjunta en relación con la RPDC, y fue uno de los resultados de la cumbre de Camp David. «RIMPAC», el mayor ejercicio marítimo anual en el Pacífico, ha ampliado constantemente su alcance, centrándose cada vez más en escenarios que implican tanto a la RPDC como a China. «Escudo de la Libertad Ulchi» es el mayor simulacro militar conjunto de la región, dirigido específicamente a simular una guerra contra la RPDC.

Entre junio y agosto de 2024, «RIMPAC» se llevó a cabo a una escala sin precedentes en el Pacífico, con la participación de 29 países, 40 buques de guerra, 3 submarinos, más de 150 aviones y unos 25.000 soldados.

Este ejercicio puso al desnudo la realidad de la «pacificación de la OTAN» y demostró claramente cómo el campo imperialista se está preparando para lo

que muchos llaman ahora una «Segunda Guerra del Pacífico».

La serie de acontecimientos que se produjeron -el intento de asesinato del candidato Trump en julio de 2024, la incursión en Kursk, los ataques concentrados contra Hezbolá y el ataque con drones contra Pyongyang en agosto, septiembre y octubre, seguidos por el levantamiento de las restricciones sobre los misiles de largo alcance contra Rusia en noviembre, y el golpe militar en la «República de Corea» y el colapso del gobierno de Assad en Siria en diciembre- no pueden considerarse meras coincidencias.

Que estas provocaciones y ataques de las fuerzas belicistas y fascistas imperialistas tuvieran lugar en torno a las elecciones presidenciales estadounidenses -y que luego remitieran relativamente después de enero de 2025, cuando Trump, representante de las fuerzas no belicistas del imperialismo, volvió al poder- apunta al mismo contexto.

Trump entabló serias negociaciones con Rusia e Irán. Incluso cuando se produjo una explosión sin precedentes ni explicación en el mayor puerto de Irán el primer día de conversaciones entre las delegaciones iraní y estadounidense en Omán, Irán no suspendió las conversaciones.

Bajo la dirección de la OTAN -que representa a las fuerzas belicistas imperialistas- sus apoderados, los neonazis ucranianos y los sionistas israelíes, continúan sus ataques y provocaciones contra Rusia e Irán, respectivamente. Han surgido repetidamente señales alarmantes de posibles ataques contra los reactores nucleares de Rusia y las instalaciones nucleares de Irán. Los sionistas israelíes han intensificado sus ataques contra Hamás en Gaza y contra Hezbolá en Líbano. Debemos vigilar de cerca si estas provocaciones de las fuerzas belicistas imperialistas y sus títeres fascistas tienen como único objetivo sabotear las negociaciones de Trump, o si escalarán a una guerra más amplia en Europa del Este y a una guerra a gran escala en Asia Occidental. Esto se debe a que las fuerzas belicistas imperialistas no sólo están presionando deliberadamente para que estalle la guerra en Asia Oriental, sino que también están impulsando implacablemente la expansión de la guerra tanto en Europa Oriental como en Asia Occidental para aplastar a las fuerzas imperialistas no belicistas y desencadenar plenamente la Tercera Guerra Mundial.

El conflicto localizado entre India y Pakistán, que había servido para intensificar las tensiones entre India y China y para atraer a India hacia el campo imperialista en el marco de la Estrategia Indo-Pacífica, también se

detuvo gracias a la mediación de Trump.

La administración Trump declaró que incluso si estallaba una guerra en Taiwán, respondería únicamente con un arancel del 200% sobre China.

También bloqueó la aplicación de un plan -iniciado bajo la administración Biden- para transferir el control operativo de las Fuerzas de EEUU en Japón (USFJ) del Mando Indo-Pacífico al USFJ.

Al tiempo que proseguía públicamente las negociaciones con la RPDC, la administración Trump insistió repetidamente en que la RPDC es un Estado poseedor de armas nucleares y, al parecer, estaba revisando un plan para retirar 4.500 efectivos de las fuerzas estadounidenses estacionadas en la «ROK».

Aunque se produjo un golpe militar en la «ROK» bajo la administración Biden, los movimientos hacia la guerra civil se desescalaron durante la administración Trump.

Fundamentalmente, el intento de guerra localizada contra la RPDC fue disuadido por el abrumador poder militar de la RPDC y su «paciencia estratégica», mientras que el intento de provocar una guerra civil en la «ROK» fue bloqueado por la heroica resistencia del pueblo de la «ROK». Mediante el gran levantamiento de diciembre, el pueblo de las «ROK» impidió que se repitiera en ellas el oscuro pasado de Indonesia: el golpe de Suharto y las matanzas masivas.

A través de este proceso, el pueblo experimentó un poderoso despertar que le llevó a enfrentarse directamente a los límites de la democracia y el Estado de derecho al estilo de la «ROK», a reconocer la naturaleza profundamente subordinada y reaccionaria de la sociedad existente y a profundizar en su comprensión colectiva de la necesidad de avanzar hacia una nueva sociedad enraizada en la democracia popular.

Como única fuerza revolucionaria que dirigía la revolución de la «ROK», el Partido de la Democracia Popular se situó en el centro de la lucha política para elevar el frente antifascista a un frente antiimperialista y antifascista, y cumplió fielmente su misión histórica como «locomotora de la lucha» durante todo el transcurso del Alzamiento de Diciembre.

Para las fuerzas imperialistas proarmonistas, la guerra en la «ROK» es el plan definitivo para lanzar en serio la Tercera Guerra Mundial a través de la guerra en Asia Oriental y la carta más eficaz para suprimir a las fuerzas imperialistas no belicistas que se oponen a la marcha hacia la guerra mundial.

Si estalla una guerra en la «ROK», estallaría casi simultáneamente una guerra en Taiwán, que se ampliaría rápidamente a una guerra en Asia Oriental con la participación de Japón y Filipinas, y luego a una guerra en el Pacífico Occidental al unirse Australia y otros países.

Una guerra en la «ROK», una guerra en Asia Oriental y una guerra en el Pacífico Occidental no son una cuestión de elección sino de necesidad; la única pregunta que queda es cuándo, no si.

Ese momento no lo decidirá el campo antiimperialista, sino el campo imperialista, las fuerzas belicistas imperialistas.

Como muestra claramente la realidad, el campo antiimperialista está superando al campo imperialista en todos los aspectos-en objetivos, medios y métodos; en justificación, capacidades y estrategias

La RPDC y China no dejan de acumular justificaciones mediante la «paciencia estratégica», mientras que Rusia e Irán, plenamente conscientes de la inminencia de una guerra en Asia Oriental, ejercen igualmente la «paciencia estratégica» absteniéndose de tomar contramedidas decisivas y de una escalada.

El retraso en el estallido de la guerra en Asia Oriental, la expansión de la guerra en Europa Oriental y la ampliación de la guerra en Asia Occidental se deben enteramente a la «paciencia estratégica» de la RPDC y China en el primer caso, y de Rusia e Irán en el segundo.

3. La victoria final del campo antiimperialista es inevitable

El capitalismo ha evolucionado a través del capitalismo monopolista y el imperialismo hacia el capitalismo monopolista de Estado y el imperialismo moderno. La ideología refleja su tiempo; cuando los tiempos cambian, también debe hacerlo la ideología. El leninismo surgió como una continuación de los principios universales del marxismo, que reflejaba la época del capitalismo monopolista, al tiempo que superaba sus limitaciones históricas.

Lenin definió el imperialismo como la etapa superior y final del capitalismo. Aunque la era del imperialismo moderno ha llegado desde entonces, los principios universales de la teoría de Lenin siguen siendo válidos hasta nuestros días. Como se indica en el prefacio, “El imperialismo: La fase superior del capitalismo” de Lenin fue escrito principalmente centrándose en la economía y, por lo tanto, tiene sus limitaciones.

El imperialismo, por supuesto, no se limita al aspecto económico; también posee características militares y políticas. Por ejemplo, la mera presencia de formas monopolísticas de capital, el fenómeno de la exportación de capital o el hecho de ocupar una posición dominante sobre otros países como potencia económica no pueden, por sí solos, bastar para definir a un país como imperialista. En su esencia, el imperialismo implica necesariamente la dominación colonial, y dicha dominación se basa no sólo en el control económico sino también, como condición previa, en el dominio militar y político.

Como ha demostrado la historia, la dominación militar es el factor decisivo en el dominio colonial bajo el imperialismo. El criterio más importante para determinar si una sociedad es de naturaleza colonial -el principal indicador a examinar- es si está bajo dominación militar. El imperialismo ocupa militarmente sus colonias, las gobierna políticamente y las explota económicamente. En ausencia de ocupación militar y control político, aunque existan formas de subordinación o explotación económica, la relación no puede caracterizarse como una relación entre el imperialismo y una colonia.

Sin embargo, existe una supuesta «teoría» que afirma que todas las sociedades capitalistas son, por naturaleza, sociedades imperialistas. Es verdaderamente deplorable que esta pseudo-teoría -que carece incluso del más mínimo fundamento científico para calificarse de teoría- se propague bajo el nombre de «pirámide imperialista», sembrando así la confusión en el seno del movimiento comunista internacional.

Esto ilustra claramente lo estancado que se ha vuelto el movimiento comunista internacional. La razón por la que Solidnet -en otro tiempo un órgano respetado dentro del movimiento comunista internacional- ha fracasado a la hora de llevar a cabo la misión que exigían los tiempos, permaneciendo sumida en la división y la parálisis, reside precisamente aquí.

Mientras los defensores de la teoría de la «pirámide imperialista» sigan al frente del Partido Comunista de Grecia, Solidnet -bajo la dirección organizativa de ese partido- será incapaz de superar sus limitaciones inherentes.

La dirección del Partido Comunista de Grecia (KKE) ha cometido un grave error analítico en la comprensión de la actual situación internacional al aferrarse al absurdo sofisma de la teoría de la «Pirámide Imperialista», calificando a Rusia de Estado imperialista y definiendo la guerra de Ucrania

como un conflicto interimperialista.

También hay que destacar que otras fuerzas políticas dentro del movimiento comunista internacional -aunque no sigan explícitamente la teoría de la «Pirámide Imperialista»- cometen sin embargo el mismo error al avanzar análisis similares que oscurecen la verdadera naturaleza de la guerra en Ucrania, sirviendo en última instancia a los intereses imperialistas.

La dirección del KKE no sólo clasifica a Rusia como sociedad imperialista, sino que también incluye a China e incluso a la RPDC. Esta lógica lleva a la conclusión de que las inminentes guerras en Taiwán y la «ROK» son también guerras interimperialistas. Como resultado, los principales frentes de batalla estratégicos de la 3ª Guerra Mundial se reducen a nada más que conflictos entre fuerzas injustas, borrando la existencia de cualquier enemigo real para el movimiento comunista internacional y las fuerzas antiimperialistas mundiales, un resultado verdaderamente absurdo.

Confundir amigo y enemigo es el error estratégico más grave que jamás deben cometer los comunistas. Este fue el error esencial cometido por Karl Kautsky durante la Primera Guerra Mundial y por Trotsky durante la Segunda Guerra Mundial. Esta es precisamente la razón por la que la teoría de la «pirámide imperialista» de la dirección del KKE evoca tanto la teoría del «ultraimperialismo» de Kautsky como las tendencias ultraizquierdistas del trotskismo.

Ya no es un secreto que la dirección del KKE siguió el revisionismo de Jruschov e incluso apoyó las políticas de «Perestroika» y «Glasnost» de Gorbachov.

Algunos podrían defender a la dirección del KKE argumentando que la mayor parte del movimiento comunista internacional seguía al Partido Comunista de la Unión Soviética de la época y, por tanto, también cometía errores revisionistas. Sin embargo, dado el papel central del KKE como una de las principales fuerzas organizadoras de la Red Solidaria, debe asumir la correspondiente responsabilidad política por las graves consecuencias de esos errores.

Merece la pena recordar que Nikos Zachariadis, el Secretario General más representativo del KKE, fue un comunista revolucionario que se opuso firmemente al revisionismo de Jruschov, junto a Kim Il Sung, Secretario General del Partido del Trabajo de Corea, Mao Zedong del Partido Comunista

de China y Enver Hoxha del Partido del Trabajo de Albania. Desde que expulsó al Secretario General Zachariadis y a otros firmes comunistas, la dirección del KKE ha seguido una línea revisionista, sin reflexionar ni evaluar genuinamente sus errores.

El KKE, que sigue aferrado a la pseudo-teoría de la «Pirámide Imperialista» y cometiendo graves errores a través de su ideología revisionista y su línea política oportunista, debe retirarse inmediatamente de todos los puestos de responsabilidad dentro del movimiento comunista internacional. Debe llevar a cabo una evaluación comunista rigurosa, científica y autocrítica de las consecuencias ideológicas, organizativas y prácticas de sus acciones.

La dirección del KKE está causando hoy algunos de los problemas más graves del movimiento comunista internacional: revisionismo en la ideología, oportunismo tanto de «izquierda» como de derecha en la línea política, y sectarismo en la práctica organizativa. Incluso en este mismo momento, sus ideas, teorías y línea erróneas están sembrando la confusión en el seno del movimiento comunista internacional y sembrando la división entre los partidos comunistas de diversos países.

La dirección del KKE debe responder estrictamente de las consecuencias políticas, estratégicas e históricas de debilitar al movimiento comunista internacional y ayudar a las fuerzas del imperialismo.

No es casualidad que la verdadera naturaleza del KKE esté quedando cada vez más al descubierto a través de la lucha ideológica librada por los comunistas revolucionarios, y que esté cada vez más aislado dentro del movimiento comunista internacional.

En febrero de 2022 estalló la guerra en Ucrania. Originado con el golpe Maidan de 2014, el conflicto escaló a una guerra a gran escala a través de la «operación militar especial» de Rusia, marcando la salva de apertura de la 3ª Guerra Mundial.

Aunque la 3ª Guerra Mundial había comenzado, el movimiento comunista internacional seguía sumido en una grave confusión, incapaz de liberarse de las garras de la dirección del KKE y de su adhesión dogmática a la llamada teoría de la «pirámide imperialista».

Dado que la dirección del KKE definió la guerra en Ucrania como un conflicto entre potencias imperialistas, la reunión de SolidNet celebrada en La Habana, Cuba, en octubre de 2022 ni siquiera logró emitir una declaración conjunta.

En este contexto, las fuerzas comunistas alineadas en la orientación revolucionaria se reunieron en París en octubre de 2022 para celebrar la 1ª Conferencia Internacional Antiimperialista, emitiendo la Declaración de París. Al día siguiente de la publicación de la declaración, se fundó la Plataforma Mundial Antiimperialista, basada en el programa político que ésta establecía.

Desde entonces, la Plataforma Mundial Antiimperialista (en adelante, la Plataforma) ha organizado siete conferencias internacionales antiimperialistas sucesivas: en Belgrado, Serbia (diciembre de 2022); Caracas, Venezuela (marzo de 2023); Gwangju y Seúl, «ROK» (mayo de 2023); Atenas, Grecia (noviembre de 2023); Washington, EEUU (julio de 2024); y Dakar, Senegal (noviembre de 2024).

Además de convocar conferencias internacionales para el análisis científico de la situación mundial y la formulación de estrategias revolucionarias, la Plataforma Antiimperialista Mundial ha llevado a cabo enérgicamente luchas antiimperialistas conjuntas para aplicarlas en la práctica. En cada una de ellas se celebraron mítines y marchas, y los miembros del partido comunista y los activistas antiimperialistas se reunieron para debatir y difundir la comprensión científica de la Plataforma sobre la coyuntura actual y su estrategia y tácticas revolucionarias.

Las luchas masivas antiimperialistas mundiales también se llevan a cabo mensualmente con regularidad, dirigidas por el Partido de la Democracia Popular de la «ROK» y otros partidos y organizaciones participantes siempre que es posible.

La Plataforma Mundial Antiimperialista celebró su II Conferencia Internacional Antiimperialista en Belgrado, Serbia, porque la OTAN -herramienta militar del bloque imperialista- bombardeó Belgrado en 1999. La Plataforma concede una importancia estratégica a la oposición a la OTAN, que ahora está ejecutando la 3ª Guerra Mundial directamente en nombre del campo imperialista. Serbia es el país más peligroso de los Balcanes, donde la OTAN -derrotada en la guerra de Ucrania- podría lanzar una guerra de represalia.

La Plataforma eligió Caracas, Venezuela -el corazón de la Revolución Bolivariana- como sede de su primer acto en América Latina. El acto se celebró coincidiendo con el décimo aniversario del fallecimiento de Hugo Chávez, lo que aumentó su importancia histórica. La Plataforma ha expresado constantemente su apoyo al gobierno de Maduro, que enarbola las banderas

de la Revolución Bolivariana, el antiimperialismo y el antifascismo, fortalece el poder popular de las Comunas y avanza hacia el socialismo. En marcado contraste, la dirección del KKE desempeñó un papel divisivo en la escisión del Partido Comunista de Venezuela, manipuló a la facción escindida y tildó absurdamente al gobierno de Maduro de «gobierno imperialista». Esto culminó con su escandaloso apoyo a un candidato pro-estadounidense y fascista en las recientes elecciones presidenciales. Las genuinas fuerzas comunistas de Venezuela, manteniéndose firmes contra estos elementos pseudocomunistas, han defendido la tradición revolucionaria del Partido Comunista de Venezuela y han mantenido su independencia revolucionaria.

La siguiente manifestación se celebró en Gwangju y Seúl, en la «República de Corea», situada en el punto geopolítico álgido de Asia Oriental, el principal campo de batalla de la 3ª Guerra Mundial que se está desarrollando. La manifestación callejera masiva de Gwangju, llevada a cabo bajo la alta bandera del antiimperialismo y dirigida por la clase obrera, marcó no sólo la primera acción de este tipo de la Plataforma, sino también un momento sin precedentes en la historia de la propia «ROK», lo que le confirió un profundo significado político y una amplia resonancia.

En la «ROK», una sociedad colonial y fascista donde se encuentra la mayor base militar estadounidense del mundo y donde están en vigor las leyes fascistas más draconianas, es un acontecimiento histórico sin precedentes que los trabajadores y las masas marchen por las calles levantando en alto la bandera del antiimperialismo y antinorteamericana, llamando al derrocamiento del régimen fascista. Esta lucha habría sido imposible sin la fuerza de la Plataforma, la verdadera fuerza aglutinadora del movimiento comunista mundial y de la lucha antiimperialista. En medio de la energía y el impulso de la conferencia internacional antiimperialista de la Plataforma y de la lucha masiva antiimperialista, el Partido de la Democracia Popular celebró con éxito su Congreso del Partido, formó una nueva dirección y proclamó su «Teoría de la Revolución del Siglo XXI» centrada en el pueblo.

La decisión de la Plataforma de elegir Atenas, Grecia, como su próxima sede tenía múltiples capas de significado: conmemorar el 120 aniversario del nacimiento de Nikos Zachariadis y el 50 aniversario del levantamiento antifascista y antiimperialista de la Politécnica; llevar adelante la lucha ideológica contra el revisionismo y el oportunismo de la dirección del KKE;

y destacar la importancia geopolítica de Grecia, situada entre el frente de Ucrania y los nuevos frentes emergentes en Palestina y Asia Occidental. En la Conferencia Internacional Antiimperialista de Atenas, la Plataforma emitió la «Declaración de Palestina», afirmando la solidaridad internacional con la lucha de liberación palestina.

Posteriormente, la Plataforma, superando tremendos obstáculos, celebró una Conferencia Internacional Antiimperialista en Washington DC. en oposición a la Cumbre de la OTAN. A pesar de la intensa represión y el bloqueo por parte del imperialismo estadounidense -que obligaron a una inevitable reducción de escala-, el evento tuvo una importancia estratégica y se llevó a cabo con gran calidad política. La Plataforma impulsó poderosos mítines antiimperialistas, marchas y acciones de propaganda en el corazón mismo del imperialismo. Ninguna represión o supresión fascista puede bloquear el camino de la Plataforma.

Unos meses más tarde, la Plataforma celebró su primer acto en África, en Dakar, Senegal, expresando su solidaridad con las luchas antiimperialistas que se desarrollan en el Sahel, que hoy se sitúa a la vanguardia de la resistencia africana al imperialismo. El acto conmemoró también el centenario del nacimiento de Amílcar Cabral, el célebre revolucionario africano de Guinea-Bissau, en un sentido homenaje. Desde el acto de Dakar, la Plataforma también inició una campaña de solidaridad internacional pidiendo la liberación de Georges Abdallah, el revolucionario libanés que lleva más de 40 años injustamente encarcelado por el imperialismo francés por su papel en la lucha de liberación palestina.

Tras la cumbre de la OTAN de 2022 celebrada en Madrid (España), una nueva cumbre se celebrará de nuevo en Europa Occidental -en La Haya (Países Bajos) en junio de 2025- como parte de la campaña de la OTAN para provocar y acelerar la 3ª Guerra Mundial. En firme oposición a la expansión y el impulso bélico de la OTAN, la Plataforma sigue avanzando con inquebrantable determinación y claridad revolucionaria hasta el día en que se desmantele la OTAN y se alcance la paz mundial.

Con más de 80 organizaciones políticas de todo el mundo firmantes de la Declaración de París, todos los actos prácticos, el trabajo teórico y propagandístico, las luchas basadas en acontecimientos y las operaciones cotidianas de la Plataforma están orientados sistemáticamente hacia sus tres

objetivos centrales: promover la lucha de masas antiimperialista mundial, intensificar la lucha ideológica contra el revisionismo y el oportunismo y consolidar el movimiento comunista internacional.

La Plataforma lleva a cabo sus actividades teóricas y prácticas bajo las banderas de dos consignas centrales: «¡Proletarios de todos los países, uníos!» y «¡El pueblo unido jamás será vencido!».

La tarea más fundamental de la Plataforma es establecer una estrategia revolucionaria basada en el análisis científico de la situación mundial. Al analizar la coyuntura global de la 3ª Guerra Mundial desatada por el imperialismo y presentar una estrategia revolucionaria antiimperialista, la Plataforma se sitúa a la vanguardia de la lucha para fortalecer el frente antiimperialista y acelerar la victoria final de la causa antiimperialista.

Al igual que el frente antifascista mundial triunfó en la II Guerra Mundial, el frente antiimperialista mundial vencerá sin duda en la III Guerra Mundial. Como demuestra la realidad, el campo antiimperialista está arrollando al campo imperialista en justificación, capacidad y operaciones. La victoria final del pueblo, avanzando bajo las banderas del antiimperialismo y la revolución, es inevitable. La revolución es ciencia. También lo es la victoria revolucionaria.

Русский

Война и революция

Война — это преддверие революции. Исторически войны глобального масштаба служили решающим толчком для революций глобального масштаба.

Война — это ситуация, революция — это стратегия. В центре внимания в нынешней ситуации находится Третья мировая война, а основная задача революционных сил — антиимпериалистическое освобождение. Научный анализ текущей ситуации раскрывает суть Третьей мировой войны, а революционное изучение стратегии приводит к выводу о необходимости антиимпериалистического освобождения.

Ключ к научному анализу ситуации лежит в понимании логики действий империалистического лагеря, а ключ к выработке революционной стратегии — в выработке теории антиимпериалистического сопротивления. Стратегическая цель империалистического лагеря — сформировать систему «новой холодной войны», а стратегическая цель антиимпериалистического лагеря — добиться освобождения.

С точки зрения обоснованности, потенциала и оперативности антиимпериалистический лагерь в настоящее время имеет подавляющее превосходство.

1. Империализм является главным виновником Третьей мировой войны

Буря Третьей мировой войны, развязанная империализмом, проносится от Восточной Европы через Западную Азию (Ближний Восток) до Восточной Азии и западной части Тихого океана.

Первая мировая война была межимпериалистической войной. Она привела к появлению первого в мире социалистического государства.

Вторая мировая война была антифашистской войной. Она превратилась из межимпериалистической войны в антифашистскую войну. Под руководством Советского Союза сформировался мировой антифашистский фронт, который привел к победе антифашистского лагеря. В глобальном масштабе возникли социалистические и национально-освободительные лагеря, что положило начало историческому революционному подъему.

Третья мировая война — это антиимпериалистическая война. В этой войне сформируется мировой антиимпериалистический фронт, который приведёт к победе антиимпериалистического лагеря. Если антиимпериалистические силы одержат победу в этой антиимпериалистической войне, империалистические силы будут окончательно разгромлены и начнется новый великий период подъема, отмеченный значительным расширением социалистических и национально-освободительных сил.

Восточная Европа, Западная Азия (Ближний Восток) и Восточная Азия составляют три основных театра Третьей мировой войны.

Россия, Китай и КНДР (Корейская Народно-Демократическая Республика) являются ядерными и ракетными сверхдержавами. Восточная Европа и Восточная Азия являются стратегическими театрами, где Россия противостоит НАТО, а КНДР-Китай-Россия противостоят США, соответственно. Восточная Азия является главным театром Третьей мировой войны.

Между тем, Западная Азия является тактическим полем битвы между «Осью сопротивления», включающей ракетную державу Иран, и израильским сионистско-империалистическим блоком.

Горячей точкой в Восточной Европе является Украина, в Западной Азии — Палестина. Горячими точками в Восточной Азии являются

«Республика Корея (РК)» и Тайвань. Войны на Украине и в Западной Азии уже идут, а война в Восточной Азии неизбежна.

Война на Украине началась с Майданного переворота 2014 года, затем тянулась на протяжении следующих восьми лет в виде конфликта на Донбассе, а позже развернулась в полную силу с началом «специальной военной операцией» в 2022 году.

Война в Палестине в 2023 году сразу же переросла в войну в Западной Азии, к которой присоединилась «Ось сопротивления», включающая Хезболлу, Йемен и Иран.

Короче говоря, война на Украине началась в феврале 2022 года, а война в Западной Азии — в октябре 2023 года.

С сентября по ноябрь 2024 года «РК» осуществляла локальные военные провокации против КНДР. Если бы не «стратегическое терпение» КНДР, вспыхнула бы локальная война и быстро переросла бы в войну полномасштабную.

3 декабря 2024 года в «РК» произошел военный переворот. Если бы он не был немедленно остановлен народом «РК», процесс превращения «РК» в фашистскую диктатуру был бы завершён, а за ним последовала бы война против КНДР. Вкратце, война в «РК» была бы спровоцирована империализмом в сентябре-ноябре и декабре 2024 года. Именно в этот период, согласно плану империализма по развязыванию Третьей мировой войны, должна была разразиться война в «РК». Империализм спровоцировал войну на Украине в Восточной Европе в 2022 году и войну в Палестине в Западной Азии в 2023 году. Он осуществил решительные провокации с целью развязать войну в «РК» в Восточной Азии, но они были сорваны «стратегическим терпением» КНДР и героической борьбой народа «РК».

Чтобы выйти из самого тяжелого политического и экономического кризиса в своей истории, империализм пытается развязать третью мировую войну и объявить КНДР, Китай, Россию и «ось сопротивления», таких как Иран, «новой осью агрессоров», с тем чтобы начать «новую холодную войну». Империализм мобилизует все свои военные, политические и экономические возможности для достижения своей цели — формирования структуры «новой холодной войны», развязывая гроху wars на трех основных театрах военных действий.

Во Второй мировой войне Германия, Италия и Япония образовали

«Ось». Во время «холодной войны» империалистический лагерь осудил социалистический лагерь как «зло». В 2003 году американский империализм назвал Ирак, Иран и КНДР «Осью зла», развязал войну в Ираке и усилил наступление на КНДР. В 2024 году империализм назвал Россию, Иран, Китай и КНДР «Новой осью агрессоров». Когда стало невозможно навесить ярлык «агрессоров» на КНДР и Китай, поскольку они не ответили на империалистические военные провокации, империализм объединил их с Россией и Ираном и переименовал в «Новую ось зла». Какой бы ярлык ни использовался, это - зловещий заговор, направленный на изоляцию и блокаду антиимпериалистического лагеря и создание структуры «новой холодной войны».

«Холодная война» была уловкой, придуманной для отвлечения внимания от самого серьезного политического и экономического кризиса империализма, вызванного появлением на мировой арене лагерей социализма и национального освобождения после Второй мировой войны и провалом «политики Нового курса». Империалистический лагерь проводил политику «блокады» в отношении социалистического и национально-освободительного лагерей, чтобы предотвратить продвижение на запад социалистических сил под руководством Советского Союза. Осуществлял он эту политику с помощью плана Маршалла в Европе, а продвижение на юг Китая и других социалистических сил пытался остановить путём создания АСЕАН в Азии.

Корейская война 1950 года, унесшая жизни около 5 миллионов человек, воплотила в жизнь политику «холодной войны». Во время «холодной войны» империализм сосредоточился на блокаде, конкуренции режимов и гонке вооружений с социалистическим лагерем, одновременно ведя «горячие войны» против стран национального освобождения.

«Новая холодная война» — это уловка империализма, направленная на то, чтобы отвлечь внимание от беспрецедентного политического и экономического кризиса в истории с помощью третьей мировой войны.

В то время как «холодная война», начавшаяся после Второй мировой войны, закончилась распадом Советского Союза и социалистического блока в Восточной Европе, «новая холодная война», разворачивающаяся параллельно третьей мировой войне, закончится распадом

империалистического лагеря.

Во время «холодной войны» империалистический лагерь вел «холодную войну» против социалистических стран и «горячие войны» против национально-освободительных государств. В «новой холодной войне», напротив, империалистический лагерь либо уже ведет, либо провоцирует «горячие войны» даже против социалистических стран. Однако эти «горячие войны» в эпоху «новой холодной войны» ведутся в форме ограниченных вооруженных конфликтов, таких как войны по доверенности и локальные войны.

В эпоху «холодной войны» между двумя крупнейшими державами социалистического лагеря, Советским Союзом и Китаем, велись споры о социалистических принципах, однако в эпоху «новой холодной войны» нет разногласий по поводу того, что КНДР является наиболее последовательной социалистической страной, а союз между Китаем, социалистической страной со своими особенностями, и Россией, наследницей СССР, остается прочным.

В отличие от эпохи предыдущей «холодной войны», в «новой холодной войне» КНДР, как наиболее социалистическая и антиимпериалистическая страна, вошла в число ядерных и ракетных сверхдержав, сформировав вместе с Китаем и Россией три основные антиимпериалистические силы. С присоединением «оси сопротивления», включающей Иран, эти четыре страны составляют четыре ведущие силы.

Как в эпоху «холодной войны», так и в эпоху «новой холодной войны», империализм был обречен на гибель из-за своих неразрешимых и переплетенных противоречий — между империалистическими и социалистическими государствами, империалистическими и национально-освободительными государствами, империалистическими государствами и мировыми миролюбивыми силами, империалистическими государствами и колонизированными народами, монопольным капиталом и трудящимися массами внутри империалистических государств, а также между самими империалистическими державами. Это общая черта обеих эпох. Однако, в отличие от «эпохи холодной войны», «эпоха новой холодной войны» отличается одной существенной деталью: хотя социалистический блок относительно ослаблен, антиимпериалистический лагерь

остается в целом единым. Напротив, в империалистическом лагере не воинственные империалистические силы теперь обладают значительным потенциалом, противостоящим рьяным сторонникам войны.

В «эпоху холодной войны» экономический кризис в империализме углубился — от относительного кризиса перепроизводства 1929 года до инфляционного кризиса 1974 года. «Эпоха новой холодной войны» стала свидетелем кризисов совершенно иного масштаба: она принесла глобальный финансовый кризис 2008 года, спровоцированный США, и кризис 2019 года, вызванный пандемией. В результате экономические потрясения в капиталистическом мире достигли беспрецедентного уровня. В частности, государственный долг США достиг 36 триллионов долларов, а гегемония доллара США ослабла до невиданного ранее уровня.

Если «эпоха холодной войны» характеризовалась биполярной структурой, в центре которой находилось противостояние США и СССР, то «эпоха новой холодной войны», начавшаяся после кратковременной однополярной гегемонии США, последовавшей за окончанием «холодной войны», превратилась в многополярную систему, в которой участвуют несколько противоборствующих сил, включая Китай и Россию, помимо США. Хотя многополярная система не является стратегической целью антиимпериалистического лагеря, она имеет важное тактическое значение для ослабления империалистического лагеря. «Новая эпоха холодной войны» по сути является «новой биполярной структурой» между антиимпериалистическим и империалистическим лагерями. В этом смысле «новая холодная война» служит стратегическим выражением, а «многополярность» — тактическим. С точки зрения диалектического отрицания, последовательность «утверждение — отрицание — отрицание отрицания» выражается как «биполярность — однополярность/многополярность — новая биполярность». По-настоящему революционным понятием, соответствующим диалектическому принципу противоречия между старым и новым, а также принципу преобразования системы, в которой доминирует старое, в систему, в которой доминирует новое, является не «многополярность», а «новая холодная война».

Империалистический и антиимпериалистический лагеря противостоят друг другу в экономической и дипломатической сферах в виде G7 против

БРИКС, а в военной — в виде НАТО против Шанхайской организации сотрудничества (ШОС). В «эпоху новой холодной войны», когда Китай и Россия стали представлять позицию антиимпериалистического лагеря, Совет Безопасности Организации Объединенных Наций фактически оказался парализован.

В ответ империалистический лагерь отстранил Совет Безопасности ООН и вместо этого продвигает свою империалистическую повестку дня через G7 и НАТО, тем самым приближая начало мировой войны.

«Новая холодная война» существенно отличается от «холодной войны» тем, что она является целью мировой войны. Империалистический лагерь активно приближает начало Третьей мировой войны, - она является следствием и логическим продолжением «новой холодной войны». Империалистический лагерь не имеет ни воли, ни возможности уничтожить КНДР, Китай и Россию.

Напротив, называя эти страны «новой осью агрессоров» и «новой осью зла», он просто пытается провести линию между империалистическим и антиимпериалистическим лагерями и навязать стратегию «новой блокады». Сдвиг этой линии можно выразить в стратегических терминах как переход от «Азиатско-Тихоокеанской стратегии» к «Индо-Тихоокеанской стратегии», а в геополитическом плане — как трансформацию от «W-образной» конфигурации, включающей Китай, к «U-образной» конфигурации, исключаящей Китай. Другими словами, решающее различие между двумя сторонами заключается в Китае. После визита президента Си Цзиньпина в КНДР в 2019 году Китай хотел решить вопрос Гонконга с помощью полиции, тем самым подтвердив переход от политики «незаметного выжидания» (taoguang yanghui) к политике «мирного подъема» (heping qijǐ). Для империализма, который придерживается «индо-тихоокеанской стратегии» и «U-образной стратегии окружения», война в Восточной Азии — не возможный вариант, а необходимость. Именно поэтому империалистические военные силы настойчиво разжигают конфликты в «Республике Корея» и на Тайване для того, чтоб начать войну в Восточной Азии.

Если капиталистическое общество — это автомобиль, то капиталисты — водители. Первое — система, второе — управляющие. По мере того как капитализм эволюционировал от монопольного капитализма к государственному монопольному капитализму, управляющие

этой системой также естественным образом эволюционировали. Понимание стратегических целей основных сил империализма — управляющих сил внутри империализма — является наиболее важной предпосылкой для формулирования революционной стратегии и тактики антиимпериалистического лагеря.

В научном анализе текущей ситуации и формулировании революционных стратегий на его основе, одним из фундаментальных компонентов является не только анализ системного кризиса, но и анализ стратегий его виновников, которые пытаются выйти из этого кризиса.

Необходимо проводить различие между евреями в целом и сионистами среди них. Проблема заключается не в «еврейском капитале» в целом, а конкретно в «сионистском транснациональном капитале», включая финансовый капитал. Антисемитизм — это ошибочная, фашистская точка зрения, но антисиионизм не является ошибкой, поскольку он является революционной точкой зрения.

Национальное освобождение палестинского народа в основном направлено на то, чтобы положить конец оккупации сионистами, а не на противодействие евреям в целом. Исторически палестинцы никогда не были антисемитами, в то время как сионисты исторически были антипалестинцами. Суть палестинского вопроса заключается не в религии или этнической принадлежности, а в фашизме. Шовинизм проявляется как фашизм в политической сфере.

Трампа является меньшим из зол в том смысле, что он относительно не воинственен; однако его сущность империалистична.

Его подавление антисиионистских движений в США, которые он называет антисемитскими, раскрывает его империалистическую сущность. Это отражает его фашистскую сущность, по крайней мере в этой сфере. Антиимпериалистический лагерь должен тактически сотрудничать с Трампом как с менее воинственной силой внутри империализма, чтобы углубить противоречия с империалистическими агрессивными силами, но должен решительно противостоять империалистической и фашистской политике Трампа.

Что касается Китая, то первая администрация Трампа проводила политику «разъединения», в то время как администрация Байдена приняла политику «снижения рисков». Хотя «снижение рисков» кажется более мягким подходом по сравнению с «разъединением» в плане

санкций против Китая, на самом деле все наоборот. «Дерискинг» скрывает план ведения войны на Тайване посредством провокаций, направленных на отделение Тайваня. Администрация Трампа заявила, что даже если Китай начнет войну на Тайване, она ответит лишь 200-процентным повышением тарифов. Такое заявление, конечно, не представляет угрозы для китайского правительства, которое готово пойти на любые жертвы во имя воссоединения.

Перейдя от Бреттон-Вудской системы 1944 года к системе Форталеза 2014 года, империалистические державы оказались на империалистической качели, с Международным банком реконструкции и развития (МБРР) и Всемирным банком (ВБ), Азиатским банком развития (АБР), Международным валютным фондом (МВФ) справа, и Новым банком развития (НБР), Азиатским банком инфраструктурных инвестиций (АБИИ) и Соглашением о резервах на случай непредвиденных обстоятельств (СРНО) слева — в попытке продолжить манипулирование мировой экономикой с помощью тщательно рассчитанного баланса сдержек и противовесов.

С этой целью Китай был включен в систему глобального экономического контроля путем создания в 2001 году Всемирной торговой организации (ВТО).

Как бы для проверки этой интеграции, в 1999 году НАТО бомбило Белград, даже разрушив китайское посольство. Подобно историческому анекдоту о Хань Сине, прошедшем между ног бандита, Китай перенес это унижение и, благодаря вступлению в ВТО, поднялся на позицию державы G2. Империалистические державы в рамках «Вашингтонского консенсуса» 1989 года проводили «неолиберальную политику».

Между тем США использовали Плаза-соглашение 1985 года для подавления таких новых конкурентов, как Япония и Западная Германия. В частности, Япония пережила «L-образную» рецессию, длившуюся более 30 лет и известную как «потерянные десятилетия», и до сих пор не смогла полностью восстановиться. Западная Германия, напротив, преодолела рыночные проблемы благодаря воссоединению и созданию Европейского союза, получив доступ к дешевому газу из России, что позволило ей относительно быстро восстановиться.

США попытались применить эту методологию к Китаю, который набирал силу как вторая мировая держава. Однако Китай, извлекая уроки

из опыта Японии, отверг это «Второе соглашение Плаза».

В ответ администрация Байдена объявила о политике «Нового Вашингтонского консенсуса» и «снижения рисков» в 2024 году. Хотя это может показаться продолжением и модернизацией первоначального «Вашингтонского консенсуса», это не более чем обманчивая тактика. Суть этой политики заключается в стратегическом намерении спровоцировать сепаратистское движение Тайваня, тем самым разжигая войну на Тайване и в Восточной Азии, что, безусловно, более опасно, чем политика «декуплинга» Трампа.

К 2019 году Китай достиг одной из двух основных целей развития, поставленных на следующее столетие Коммунистической партии Китая в 2021 году, — достичь ВВП на душу населения в 10 000 долларов США. Это экономическое достижение дало мощный импульс формированию БРИКС и Шанхайской организации сотрудничества (ШОС).

Когда Китай и Россия твердо присоединились к антиимпериалистическому лагерю и характер системы «качелей» трансформировался в противостояние между антиимпериалистическим и империалистическим лагерями, основные империалистические силы больше не могли оставаться в центре «качелей» и были вынуждены сместиться дальше вправо, на сторону империалистического лагеря. В результате империалистический лагерь больше не мог поддерживать свою систему глобального господства — «однополярный порядок».

Кроме того, внутри самого империалистического лагеря возникли империалистические силы, не поддерживающие военную политику, противостоящие агрессивной военной политике империалистических воинствующих сил. Это внутреннее противоречие усилилось в связи с подготовкой к Третьей мировой войне.

Граница между Европой и Азией меняется в зависимости от применяемых критериев. С этой точки зрения, Восточная Европа может рассматриваться как Северо-Западная Азия, а Западная Азия может быть более точно описана как Юго-Западная Азия.

Буря мировой войны пронесится от Северо-Западной Азии через Юго-Западную и Южную Азию в Восточную Азию. В рамках стратегии «новой холодной войны» целью «U-образной» стрелы войны, которую империалистический лагерь нацеливает на реализацию своей «индо-тихоокеанской стратегии» и политики «новой блокады», явно является

Восточная Азия. В настоящее время он открыто демонстрирует свое намерение разжечь войну в Восточной Азии против Китая и КНДР — вслед за конфронтацией с Россией и «осью сопротивления», такой как Иран, — с целью превратить этот регион в главный театр и решающий фронт Третьей мировой войны.

Учитывая, что буря мировой войны окружает Азию, можно сделать обоснованный прогноз, что она выйдет за пределы Южной Азии и продвинется в сторону Восточной Азии.

Конфликт в Кашмире между Индией и Пакистаном является локальной войной в Южной Азии. Эта война соответствует стратегии империалистического лагеря в Индо-Тихоокеанском регионе, поскольку она усиливает напряженность между Индией и Китаем, тем самым способствуя отрыву Индии от антиимпериалистического блока и втягиванию ее в империалистический блок. Китай и Пакистан поддерживают очень тесные отношения, и пакистанский истребитель, сбивший индийский самолет Rafale, был самолётом J-10C китайского производства.

Индия является одним из основателей БРИКС, и премьер-министр Моди, обеспечив себе переизбрание, пропустил саммит НАТО в Вашингтоне в июле 2024 года и вместо этого посетил Москву для переговоров с президентом Путиным. Между тем «четверка» становится все менее эффективной. В этом контексте вспышка локального конфликта между Индией и Пакистаном усилила напряженность между Индией и Китаем, еще больше накалив атмосферу третьей мировой войны.

Трамп, после относительно успешных переговоров с Россией и Ираном, также выступил посредником в локальном конфликте между Индией и Пакистаном. После того как Индия потерпела поражение в ходе первого удара по Пакистану, она нанесла второй удар по пакистанскому ядерному объекту. Сразу после этого администрация Трампа решительно вмешалась в конфликт. Локальный конфликт между Индией и Пакистаном всегда несет в себе риск перерастания в ядерную войну.

2. Подавляющее превосходство антиимпериалистических сил в мотивации, потенциале и стратегии.

Антиимпериалистический лагерь обладает подавляющим превосходством в мотивации, потенциале и стратегии. Национальная политика монопольного капитала, использовавшаяся капиталистическим обществом, — это социал-демократия и фашизм. Империализм, как внешнее проявление монополистической капиталистической системы, представляет собой метод господства над другими нациями. Основной целью метода национального господства является класс, а основной целью метода господства над другими странами является народ. Класс — это структура внутри единого целого, а нация — это само единое целое. Сегодня класс расширился и сформировал народ, а народ, включая класс, составляет основу нации. В колониальной «Республике Корея» национальная буржуазия принадлежит нации, но не народу, а иностранные рабочие принадлежат народу, но не нации.

Социал-демократия и фашизм — это лишь разные формы господства, но их сущность — система, служащая монопольным капиталистам, — одинакова. До Второй мировой войны нацистская Германия сменила форму правления с социал-демократии на фашизм. Социал-демократия и фашизм — это взаимозаменяемые формы правления. Поначалу Вторая мировая война была конфликтом между империалистическими державами с социал-демократическими режимами с одной стороны и империалистическими державами с фашистскими режимами — с другой. Позже она превратилась в антифашистскую войну, когда фашистское государство начало вторжение в социалистический Советский Союз, что привело к созданию тактического единого фронта — антифашистского фронта — Советский Союз объединился с империалистами, США и Великобританией. Фашизм в империалистических государствах отличается от фашизма в колониальных государствах. Фашизм в колониях — один из методов, с помощью которого империализм осуществляет колониальное господство. С 1950-х по 1970-е годы империалистические державы часто использовали фашизм как средство колониального господства. В случае «РК» страна находилась под гнётом фашистского режима в течение примерно 30 лет, с 1961 по 1992 год. Эта военная диктатура, управляемая американским империализмом,

полностью служила интересам США.

В Третьей мировой войне империалистический лагерь использует неонацистов на Украине, сионистов в Израиле и компрадорских фашистов в «РК» в качестве ударных отрядов в своих проху-войнах. Народы каждой страны, вместе с Россией, «Осью сопротивления», включая ХАМАС и КНДР, не только ведут антифашистскую борьбу против этих коллаборационистов, но и ведут антиимпериалистическую борьбу против империалистических сил, стоящих за ними.

Россия ведет антиимпериалистическую, антинеонацистскую войну; ХАМАС ведет антиссионистскую, антиимпериалистическую войну; а Ось сопротивления в целом, включая Иран, ведет антиимпериалистическую, антиссионистскую войну. КНДР готовится к антифашистской, антиимпериалистической войне. Если США вмешаются в справедливую войну КНДР — антифашистскую, антиимпериалистическую войну — конфликт перерастет в полномасштабную антиимпериалистическую, антифашистскую войну, в которой главный враг КНДР сменится с «РК» на США.

Стратегия и тактика — это комплексная система целей, средств и методов. Стратегия и тактика антиимпериалистического лагеря также составляют целостную систему, состоящую, с одной стороны, из целей, средств и методов, а с другой — из мотивации, потенциала и тактики.

Характер войны определяется целями и задачами ее основных участников. Поскольку природа войны очевидна, её оценка, характеристика Третьей мировой войны и локальных конфликтов её сопровождающих уже сейчас должна быть дана с позиций антиимпериалистического лагеря.

Война на Украине — это антиимпериалистическая, антифашистская война, война за освобождение.

Поскольку украинские неонацисты действуют в качестве прокси-сил НАТО, империалистического агрессора, суть войны на Украине является антиимпериалистической. Когда в Восточной Азии разразится война, Россия расширит украинский фронт до более широкой войны в Восточной Европе. Это нанесет серьезный удар по империалистическим и фашистским силам, освободит народы Восточной Европы и позволит России предотвратить вторжение на свою территорию армии НАТО.

Если Россия реинтегрирует бывшие советские республики в

Российскую Федерацию и будет содействовать выводу НАТО из бывших социалистических государств Восточного блока, а также из Финляндии и Швеции, с целью создания буферной зоны, то по мере перехода Третьей мировой войны в более позднюю стадию такие шаги могут вызвать обвинения в «экспансионистских устремлениях». Однако это не делает Россию империалистической державой. Необходимо проводить различие между экспансионизмом и империализмом.

Война в Палестине является антиссионистской, антиимпериалистической и национально-освободительной войной. Война в Западной Азии является антиимпериалистической, антиссионистской и освободительной войной.

Война на Тайване является антиимпериалистической, национально-освободительной и воссоединительной войной. Коренные народы составляют лишь 2% населения Тайваня. Исторически и практически Тайвань является неотъемлемой частью Китая.

Война в «РК» является антифашистской, антиимпериалистической войной и войной за «порабощение». Война за «порабощение» по сути означает гражданскую войну. Война в «РК» является гражданской войной на Корейском полуострове. В настоящее время фашистские группировки внутри «РК» пытаются разжечь гражданскую войну в «РК». Когда локальная война против КНДР сочетается с гражданской войной внутри «РК», это составляет войну в «РК».

Если взглянуть на историю Южной Кореи, то в 1948 году была внутренняя гражданская война, в 1949 году — локальная война против КНДР, а в 1950 году — Корейская война. Корейская война 1950 года была антиимпериалистической, антифашистской войной, войной за национальное освобождение и войной за воссоединение. КНДР называет объединенную войну за национальное освобождение и воссоединение «Войной за освобождение Отечества». Корейская война, которую корейский народ вел против американских империалистических агрессоров, была, по сути, антиимпериалистической войной и войной за освобождение Отечества.

Общим между продолжающейся войной на Украине в Восточной Европе, войной в Западной Азии, надвигающейся войной в «РК» и на Тайване в Восточной Азии является то, что все они являются по сути антиимпериалистическими войнами. Короче говоря, Третья

мировая война — это по сути антиимпериалистическая война. Хотя ее можно различить по характеристикам и условиям трех основных театров военных действий, ее фундаментальная общая черта — антиимпериалистический характер — остается неизменной.

Война в Палестине — это антиссионистская, антиимпериалистическая война, а война в «РК» — антифашистская, антиимпериалистическая война. Хотя на первый план выходят соответственно антиссионизм и антифашизм, сущность обоих конфликтов остается фундаментально антиимпериалистической. В конечном счете, за израильскими сионистами и фашистами «РК» стоят империалисты.

Без империализма эти войны не начались бы, а если бы и начались, то были бы легко выиграны угнетенными и эксплуатируемыми народами и нациями. Американский империализм организует S-QUAD, чтобы втянуть Филиппины в войну в Восточной Азии. Если Китай будет неизбежно вынужден вступить в войну с Филиппинами и их империалистическими покровителями, эта война на Филиппинах будет отличаться от войны на Тайване.

Война на Тайване — это война за национальное освобождение и воссоединение Китая, гражданская война, ведущаяся внутри одной страны с целью территориальной целостности. Однако война на Филиппинах не является ни войной за национальное освобождение, ни войной за воссоединение Китая. Тем не менее, обе войны — на Тайване и на Филиппинах — являются антиимпериалистическими войнами, и нет сомнений, что война на Филиппинах решительно продвинет филиппинскую национально-освободительную революцию.

Цели можно разделить на цели приобретения и цели удара. Каждая из них, в свою очередь, может быть далее классифицирована на стратегический и тактический уровни.

Стратегической целью антиимпериалистического лагеря является победа в Третьей мировой войне, то есть решительное поражение империалистического блока. Его тактическими целями являются победы на каждом из трех основных театров военных действий.

Даже если в ходе Третьей мировой войны будет применено тактическое ядерное оружие, его использование обязательно останется ограниченным. Империалистический блок с самого начала ведет ограниченную войну, включая войны по доверенности, со стратегической

целью построения нового порядка «холодной войны». Соответственно, даже если конфликт будет носить характер мировой войны, полностью уничтожить империалистический блок, обладающий стратегическим ядерным оружием, невозможно. Таким образом, стратегической целью антиимпериалистического лагеря не может быть уничтожение империализма как такового, а его поражение — точнее, его решительное поражение.

Период мировой войны — это период великих потрясений. Антиимпериалистический лагерь должен сначала превратить эти потрясения в великие перемены, обратив вспять траекторию упадка нашей цивилизации, последовавшую за победой империализма в предыдущей «холодной войне», и превратив ее в подъем. Это можно сравнить с тем, как период потрясений Второй мировой войны стал периодом великих перемен после Сталинградской битвы. Как только будет подтверждено решающее поражение империалистического блока, наступит период великого подъема. Великий подъем, последовавший за Второй мировой войной, повторится после третьей мировой войны.

Третья мировая война будет проходить на трех основных театрах: в Восточной Европе, Восточной Азии и Западной Азии. Восточноевропейский и восточноазиатский театры являются стратегическими фронтами, а Западная Азия — тактическим фронтом. Тем не менее, победа на каждом из этих фронтов остается тактической задачей. Третья мировая война охватывает все три театра в целом и имеет универсальный характер, а потому носит стратегический характер, тогда как каждый из трех театров, являясь составной частью мировой войны, имеет особый характер и поэтому сохраняет тактический характер.

Стратегической целью антиимпериалистического лагеря является империализм, а тактической целью — фашизм. Империализм является коренной причиной мировой войны, а фашизм — его слуга.

Неонацисты в Украине, сионисты в Израиле и коллаборационистские фашисты в «РК» действуют под тщательным контролем империализма, выполняя роль передовых ударных сил на каждом театре военных действий для достижения стратегических целей империализма.

Поскольку Третья мировая война носит стратегический характер, а три ее основных театра — тактический, империализм — главный зачинщик войны — является стратегической целью удара, а фашизм — передовые

ударные отряды на каждом театре — тактической целью удара.

Стратегические и тактические цели удара делятся на основные и второстепенные.

Основной стратегической целью является американский империализм, а второстепенными стратегическими целями являются европейские империалистические державы и японский милитаризм.

Империализм является стратегической целью, но американский империализм, как глава империалистического блока, является главной целью, а другие империалистические державы являются второстепенными целями.

Основными тактическими целями являются украинские неонацисты и компрадорские фашисты в «РК», а второстепенной тактической целью являются израильские сионисты. Поле боя в Восточной Европе, включая Украину, и поле боя в Восточной Азии, включая «РК», составляют стратегические театры военных действий, на которых непосредственно противостоят друг другу ядерные и ракетные сверхдержавы. Соответственно, фашистские силы, которые служат ударными отрядами империализма на этих театрах военных действий, рассматриваются как основные цели для удара.

Израильские сионисты, с точки зрения регионального театра, являются стратегическими целями и первичными целями для Оси сопротивления, включая Иран.

Однако с точки зрения глобальной войны, поскольку Западная Азия считается тактическим театром военных действий, израильские сионисты рассматриваются как тактические цели и второстепенные цели антиимпериалистического лагеря.

Хотя Израиль является государством, обладающим ядерным оружием, а Иран — ракетной державой с ядерным потенциалом, ни один из них не является ядерно-ракетной сверхдержавой, оснащенной водородными бомбами и гиперзвуковым оружием. Таким образом, конфликт на этом региональном театре, вероятно, останется ограниченным по масштабам и не перерастет в полномасштабное взаимное уничтожение. Таким образом, в контексте глобальной войны война в этом регионе сохраняет тактический и вспомогательный характер.

Война, которую ведет антиимпериалистический лагерь, является антиимпериалистической и, следовательно, справедливой.

Антиимпериалистический лагерь твердо стоит на стороне справедливости; противостоя империализму, он также противостоит фашизму и стремится к освобождению и воссоединению. Исторического прецедента определения империализма как справедливого не существует, но, так же как империалисты противостояли фашизму во время Второй мировой войны, он никогда не может отрицать оправданность антифашизма. Оправданность освобождения и воссоединения столь же объективна, как и антифашизм.

Под знаменем антиимпериализма антиимпериалистический лагерь ведет справедливую войну за антифашизм, освобождение и воссоединение. С точки зрения аргументации, антиимпериалистический лагерь значительно превосходит империалистический лагерь. В войне аргументация является одним из решающих факторов, определяющих победу или поражение, определяющих политическое и моральное превосходство сил.

Империалистический лагерь, продвигая третью мировую войну и планируя войну на Украине и Западной Азии, упустил из виду логическое противоречие между антироссийской пропагандой и произраильской пропагандой. Империалистическая пропаганда, осуждающая антифашистскую войну России — справедливую войну — как несправедливую, одновременно защищая несправедливую войну израильских сионистов и фашистов, не имеет никакой внутренней логики. В результате империалистический лагерь лишился даже того слабого оправдания, которое он создал, назвав Россию «агрессором».

Пресловутые двойные стандарты империалистического лагеря вызвали сильную негативную реакцию даже в империалистических странах. Не случайно крупномасштабные протесты под лозунгами против Нетаньяху, против сионизма и в поддержку Палестины проходят как в самом Израиле, так и во многих странах Западной Европы.

Одной из важнейших стратегических задач по укреплению антиимпериалистического фронта и повышению его роли является активная поддержка антиимпериалистическим лагерем России в войне на Украине и «оси сопротивления», включая Палестину и Иран, в войне в Западной Азии, при одновременном продвижении стратегической солидарности между пророссийскими и пропалестинскими силами в глобальном масштабе.

Средства — это потенциал. В революции и борьбе потенциал делится на ведущий и вспомогательный. Могут быть разногласия при принятии точки зрения, что вооруженные силы составляют ведущий потенциал, а массы — вспомогательный, но нет разногласий при принятии этой точки зрения как теории революционной войны.

Ведущей способностью антиимпериалистического лагеря являются «Три страны и один корпус». Три страны — это КНДР, Китай и Россия — все ядерные ракетные сверхдержавы. «Один корпус» означает «Ось сопротивления», включая Иран.

Все члены «Трех стран и одного корпуса» являются антиимпериалистическими силами вооруженной борьбы.

Россия и «Ось сопротивления», включая Иран, в настоящее время ведут вооруженную борьбу. КНДР и Китай считают войны в «РК» и на Тайване неизбежными.

Три страны и один корпус» как антиимпериалистические вооруженные силы составляют ведущую силу, а остальные антиимпериалистические силы мира, участвующие в массовой борьбе, образуют вспомогательную силу.

Антиимпериалистические правящие силы в Латинской Америке и регионе Сахель в Африке обладают потенциалом для ведения антиимпериалистической вооруженной борьбы при определенных обстоятельствах. Однако, поскольку они находятся за пределами трех основных театров Третьей мировой войны и в настоящее время не участвуют в войне и не стоят перед угрозой ее начала, они не считаются частью ведущей силы.

КНДР является наиболее последовательным социалистическим государством, Китай — социалистической страной со своими особенностями, а Россия — важнейшим наследником Великого Октября.

КНДР, как наиболее дисциплинированное государство, основанное на социалистических и антиимпериалистических принципах, воплощает их не только в военной и дипломатической сферах, но и в экономической и культурной.

Китай, как экономическая сверхдержава, образующая вместе с США «Группу двух», является одной из основных опор БРИКС, экономического сообщества антиимпериалистического лагеря вместе с Россией. Суть политики «Один пояс, один путь» заключается в прорыве

империалистической блокады.

Россия, как страна, обладающая самыми мощными в мире ядерными ракетами, оказывает военную поддержку антиимпериалистическим государствам в рамках антиимпериалистического лагеря.

Поля сражений, непосредственно связанные с тремя ведущими государствами — восточноевропейский и восточноазиатский фронты — являются региональными полями сражений стратегического значения среди трех основных театров военных действий и поэтому считаются стратегическими фронтами. Фронт «Оси сопротивления», включающий Иран, является региональным полем сражений тактического значения и, следовательно, тактическим фронтом.

Крах режима Асада в Сирии и ослабление Хезболлы в Ливане и ХАМАС в секторе Газа носят стратегический характер с точки зрения ближневосточного фронта как регионального поля сражений, но с точки зрения мировой войны в целом и глобальных фронтов они остаются тактическими.

С сентября по декабрь 2024 года империализм, используя израильских сионистов, развернул концентрированные наступления в Сирии, Ливане и Газе в Западной Азии, нанеся значительный ущерб антиимпериалистическим силам.

Напротив, в отношении вторжения в Курск в России в августе 2024 года и снятия ограничений на ракеты дальнего радиуса действия против России в ноябре 2024 года антиимпериалистические силы России и КНДР объединили свои силы, чтобы победно завершить битву за Курскую область, а впечатляющая мощь российской ракеты «Орешник» вселила страх в лагерь империалистов.

Провокации против КНДР с целью развязать локальную войну, осуществляемые фашистами с сентября по ноябрь 2024 года, были сорваны «стратегическим терпением» КНДР, основанным на подавляющей военной мощи. Между тем, проамериканская попытка военного самопереворота в «РК» в декабре 2024 года была сорвана героической борьбой народа «РК».

С точки зрения мировой войны, антиимпериалистический лагерь нанес военный удар по империалистическому лагерю на стратегическом фронте в Восточной Европе, а также военные и политические удары на стратегическом фронте в Восточной Азии, что, естественно, имеет

стратегическое значение.

Россия недавно отметила 80-летие победы во Второй мировой войне триумфом в Курской битве. КНДР установила самый прочный военный союз в своей истории с Россией, подписав 19 июня 2024 года Договор между КНДР и Россией, и конкретизировала этот договор, приняв участие в Курской битве. Участие войск КНДР в этой битве является ярким примером стратегической солидарности ведущих стран антиимпериалистического лагеря.

В 1961 году КНДР подписала договоры с Советским Союзом и Китаем, подтверждающие автоматическое вмешательство СССР и Китая в случае возобновления империалистической агрессии против КНДР. Поскольку Китай остается социалистическим государством, в ходе визита Си Цзиньпина в 2019 году не было необходимости возобновлять договор между КНДР и Китаем.

Однако, учитывая разницу между Россией и советским социалистическим государством, возникла необходимость в новом договоре между КНДР и Россией, который был подписан во время визита Путина в 2024 году. Договор между КНДР и Россией от 19 июня 2024 года устанавливает самый прочный союз между КНДР и Россией, даже более прочный, чем предыдущий договор между КНДР и Советским Союзом.

В договоре было закреплено, что КНДР и Россия автоматически вмешаются в случае, если империалисты нападут на одну из этих двух стран. В соответствии с этим договором, участие КНДР в битве за освобождение Курской области было полностью законным с точки зрения международного права. Путин и Россия высоко оценивают героическую самоотверженность вооруженных сил КНДР.

Антиимпериалистический фронт является стратегическим единым фронтом, а антифашистский фронт — тактическим единым фронтом. Для антиимпериалистического лагеря силы, не стремящиеся к войне, являются объектами тактического сотрудничества.

Стратегический единый фронт может сохраняться на протяжении всего исторического хода революции и ее последующих этапов, тогда как тактический единый фронт эффективен только в течение ограниченного периода времени.

Типичным примером первого является национальный единый фронт, а второго — антифашистский демократический фронт. Антияпонские

национальные единые фронты в КНГРК и Китае превратились в правительства, которые продолжают процесс социалистической революции и строительства. Однако всемирный антифашистский фронт во время Второй мировой войны был распущен после войны из-за стратегии «холодной войны» империалистического лагеря.

Рассмотрение постоянного стратегического единого фронта как временного тактического единого фронта является отклонением вправо, а рассмотрение временного тактического единого фронта как постоянного стратегического единого фронта является отклонением влево.

Тактическое сотрудничество предполагает временное согласование действий с целью изолировать и ослабить общего врага, воздерживаясь от взаимных атак между сотрудничающими силами. Участвуя в тактическом сотрудничестве, можно избежать ситуаций, когда борьба между сотрудничающими силами в конечном итоге приносит пользу общему врагу.

Поскольку тактическое сотрудничество не является единым фронтом, встречи, соглашения или декларации не являются необходимыми. Другими словами, те, кто участвует в тактическом сотрудничестве, не являются ни субъектами солидарности, ни субъектами, которым нужно пожимать руки. Формирование тактического единого фронта с так называемыми «новыми правыми», имеющими корни в фашизме, или объединение с ними в знак солидарности является ошибкой правых и ошибкой правой политики открытых дверей.

В политической ситуации Третьей мировой войны, если «новые правые» выступают против войны и занимают позицию, отличную от позиции воинственных сил в империалистическом лагере, то тактическое сотрудничество, направленное на усугубление раскола в империалистическом лагере и содействие победе антиимпериалистического лагеря в Третьей мировой войне является оправданным и необходимым.

Другими словами, когда империалистический лагерь разделен на сторонников войны и противников войны, как это имеет место сегодня, для антиимпериалистического лагеря важно тактически сотрудничать с силами, не поддерживающими войну, внутри империалистического лагеря. Отрицание этого было бы ошибкой левых, ошибкой левой политики «закрытых дверей». Единство антиимпериалистического лагеря

имеет стратегическое значение, а раскол империалистического лагеря — тактическое.

Методы — это вооруженная борьба и массовая борьба. В сочетании они образуют так называемую всенародную войну. Основная форма борьбы антиимпериалистического лагеря — всенародная война.

Как показывает исторический опыт, Советский Союз вел войну на истощение во время Второй мировой войны; Китай выиграл свою освободительную войну в ходе длительной войны; КНДР добилась победы в своей освободительной войне с помощью партизанской войны.

После Второй мировой войны итальянские революционные силы разработали концепцию позиционной войны. В течение последних трех лет Россия также в основном полагалась на войну на истощение в ходе конфликта на Украине.

Формы народной борьбы можно классифицировать по интенсивности и ориентации на: всенародную войну сопротивления, всенародную борьбу сопротивления, народное восстание и массовое восстание.

Всенародная война сопротивления, всенародная борьба сопротивления, народное восстание — все это формы революционного сопротивления:

Всенародная война сопротивления — это война сопротивления, которую ведут вместе регулярные вооруженные силы и массы; всенародная борьба сопротивления — это сочетание вооруженной и массовой борьбы нерегулярных вооруженных сил и народа; народное восстание — это высшая форма народной борьбы, возглавляемая непосредственно самим народом; массовое восстание — это также массовая борьба высокого уровня, но, как правило, возглавляемая реформистскими, а не революционными силами.

В истории «Республики Корея» Корейская война 1950 года характеризуется как всенародная война; восстание на острове Чеджу в 1948 году и восстание в Кванджу в 1980 году — как всенародные восстания; восстание апреля 1960 года и восстание июня 1987 года — как народные восстания; «восстание свечей» 2016 года и декабрьское восстание 2024 года — как массовое восстание.

Империалистический лагерь проводит военные операции в форме прокси-войн, экспедиционных войн, «неядерных гибридных войн» и ограниченных войн. В отличие от этого, антиимпериалистический лагерь обычно ведет прямые войны, ближние войны, «ядерные гибридные

войны» и полномасштабные войны.

В контексте Третьей мировой войны Россия ведет войну на истощение против украинских неонацистов и НАТО, в то время как КНДР и Китай, готовясь к решающей империалистической провокации, разработали военные оперативные планы, направленные на достижение победы в течение «72 часов», основанные на блицкриге (молниеносной войне), тотальной войне и тактических ядерных ударах. В последние годы они совершенствовали эти планы в ходе неоднократных учений.

В ноябре 2022 года КНДР ответила на совместные воздушные учения США и «Южной Кореи» «Vigilant Ace» мобилизацией 500 самолетов в рамках контрнаступления. Поскольку их оперативный план рассчитан на три дня, на четвертый день они вернулись к плану первого дня. В апреле 2025 года Китай провел учения по военному окружению Тайваня на основе оперативного плана, который предусматривал применение тактического ядерного оружия с воздуха, моря и суши. С 2024 года в кинотеатрах всей страны КНДР непрерывно демонстрируется фильм «72 часа».

Гибридная война империалистического лагеря представляет собой «безоружную гибридную войну», в которой использование ядерного оружия полностью исключено. В отличие от этого, антиимпериалистический лагерь ведет «ядерную гибридную войну», которая включает использование тактического ядерного оружия.

Тактическая ядерная война — это стратегия, которая на раннем этапе войны нацелена на подземные командные бункеры противника с помощью тактического ядерного оружия с целью вынудить его к быстрой капитуляции и минимизировать человеческие и материальные потери.

КНДР обладает даже тактическим ядерным оружием и готова применить его. В отличие от этого, «РК» не имеет тактического ядерного оружия, а США, хотя и обладают им, не имеют намерения его применять. Тактическое ядерное оружие КНДР предназначено для применения против «РК», а не против США. Однако если США применят тактическое ядерное оружие, то это будет направлено против КНДР, и в частности на территорию КНДР.

В этом случае КНДР нанесет ответный удар по США, в частности по территории США. Если такая ситуация сложится, в конфликт будут вовлечены Китай и Россия. Если КНДР применит ядерное оружие,

особенно водородную бомбу, против США, то США будут вынуждены нанести ответный удар не только по КНДР, но и по Китаю и России с помощью водородных бомб.

Это связано с тем, что США не могут допустить, чтобы Китай и Россия остались нетронутыми после того, как их территория будет уничтожена термоядерным оружием. В свою очередь, Китай и Россия, естественно, нанесут ответный удар, запустив водородные бомбы по США, и, не имея возможности оставить Европу невредимой, также нацелятся на Европу.

Эта катастрофическая цепь взаимного гарантированного уничтожения в глобальном масштабе является именно той причиной, по которой США ни при каких обстоятельствах не могут нанести тактический ядерный удар по территории КНДР. Таким образом, КНДР, обладая тактическим ядерным оружием, сможет быстро и относительно легко — в течение трех дней — завершить войну против «РК», которая не имеет такого оружия.

Применение тактического ядерного оружия КНДР, Китаем и Россией ограничивается их историческими территориями и направлено на достижение давних целей территориальной целостности и точного уничтожения фашистских сил. Тактическое ядерное оружие используется для быстрого завершения войны с помощью сверхкороткой кампании, именно для того, чтобы предотвратить затяжную конвенциональную войну и связанные с ней астрономические человеческие и материальные потери.

Оно является средством, используемым в справедливых целях — для минимизации последствий войны. Однако если США и НАТО, действуя в качестве покровителей «РК», Тайваня и Украины, нанесут тактические ядерные удары по материковой части КНДР, Китая или России, ситуация перейдет на совершенно новый уровень.

В таком случае КНДР, Китай и Россия будут вправе немедленно нанести ответные тактические ядерные удары по территории США и НАТО, погрузив мир в состояние взаимного гарантированного уничтожения. По этой причине тактическое ядерное нападение со стороны США или НАТО было бы не только несправедливым, но и практически неосуществимым. Такие действия означали бы уничтожение человечества и разрушение планеты.

Исторически единственной страной, которая когда-либо применяла ядерное оружие, являются Соединенные Штаты — американский

империализм. Разрушительная сила бомб «Малыш» и «Толстяк», сброшенных ими, превышала в десятки раз мощность тактического ядерного оружия, которое планируется использовать в настоящее время.

Атомная бомба, сброшенная на Хиросиму, имела мощность 16 килотонн, тогда как недавно представленная КНДР тактическая ядерная боеголовка «Хвасан-31», предназначенная для использования в войне в «РК», имеет мощность 0,9 килотонн.

«Хвасан-31» предназначена для развертывания во всех сферах — на суше, на море, под водой и в воздухе — и совместима с широким спектром систем доставки, включая баллистические ракеты, крылатые ракеты, гиперзвуковые ракеты, маневренные планирующие ракеты и даже 600-мм сверхкрупные реактивные системы залпового огня. КНДР завершила все необходимые приготовления для своей программы тактического ядерного оружия, включая производство, развертывание, оперативную подготовку и юридическое оформление.

Во время Второй мировой войны Соединенные Штаты использовали ядерное оружие для уничтожения японского милитаризма и фашизма. В Третьей мировой войне тактическое ядерное оружие КНДР, Китая и России будет использовано для уничтожения фашизма.

США — первая и единственная страна, которая когда-либо применяла ядерное оружие и которая постоянно шантажирует ядерным оружием неядерные государства, а сейчас ведет мир к третьей мировой войне — не имеют права осуждать КНДР, Китай и Россию за нанесение тактических ядерных ударов в качестве оправданного акта самообороны.

КНДР и Китай в настоящее время придерживаются позиции «стратегического терпения», отказываясь поддаваться на провокации, даже несмотря на то, что в Тихом океане разворачиваются крупнейшие в истории военные учения, направленные против обеих стран, а планы по разжиганию войн в «РК» и на Тайване ускоряются. Их позиция отражает твердую приверженность делу сохранения мира.

Война КНДР в «РК» является войной антифашистской, антиимпериалистической и войной против порабощения. Хотя антифашистская война по своей сути является антиимпериалистической, в данном случае антифашистский аспект имеет приоритет. Это означает, что Корейская народная армия не будет вступать в бой с войсками США, если Соединенные Штаты не вмешаются в войну.

Конечно, в таком сценарии американские войска и связанные с ними элементы будут фактически ограничены пределами своих баз. Учитывая, что КНДР уже подчинит и освободит «РК», их положение будет еще более тяжелым, чем положение так называемой «зеленой зоны» в Ираке.

В отличие от Украины, которая граничит не только с Россией, но и с Польшей, Румынией и другими странами, и в отличие от Тайваня, который, хотя и отделен от Китая морем, является островом, полностью окруженным водой, «РК» граничит только с КНДР, а с трех остальных сторон окружена морем. Это дает России географическое преимущество при наступлении на Украину на суше и её защитники имеют возможности бежать. Китай, напротив, находится в географически невыгодном положении, поскольку для нападения на Тайвань и его освобождения ему необходимо пересечь пролив, но Тайвань полностью изолирован и его защитники не имеют возможности бежать. Что касается КНДР, то она имеет географическое преимущество при нападении на «РК» на суше, в то время как армия «РК» остается географически изолированной и не имеет путей отступления.

КНДР провела обширные приготовления к войне в «РК», прокопав многочисленные туннели для проникновения на юг и стратегические подземные сооружения. Фашисты в «РК» и империалисты, такие как Вооруженные силы США в Корее (USFK), окажутся немедленно изолированными и фактически взятыми в заложники.

Кроме того, США будут нести ответственность за обеспечение безопасности не только своих граждан, но и граждан других стран «Пяти глаз», а также граждан Японии. Похоже, КНДР намерена использовать американские войска и гражданский персонал в качестве заложников в случае революции в «РК», чтобы оказать давление на империалистические державы с целью снятия экономической блокады.

Полностью осознавая это, Трамп стремится вывести войска США из Южной Кореи до начала войны «покорения», однако его усилия сдерживаются империалистическими силами, выступающими за разжигание войны. По состоянию на май 2025 года, согласно сообщениям, администрация Трампа рассматривает план сокращения войск, который предусматривает передислокацию 4500 военнослужащих США из «Южной Кореи» на Гуам.

КНДР никогда не возобновит переговоры, пока не будут выполнены

соглашения, достигнутые в ходе саммитов 2018–2019 годов с США и «РК». Не случайно администрация Трампа признала КНДР ядерной державой и теперь предпринимает шаги по сокращению АСК на 4500 человек.

Реформистские силы во главе с Ли Чжэ Ыном, победившие на досрочных президентских выборах в «РК» 3 июня, также должны принять конкретные меры, отменив Закон о национальной безопасности. Американские войска в Корее являются оккупационными и захватническими силами, а Закон о национальной безопасности — фашистский закон. Само их существование доказывает, что «РК» остается колонией США под фашистским правлением. Основополагающая концепция КНДР, по-видимому, заключается в том, что она готова вступить в диалог с США и «РК» только в том случае, если будут выведены американские войска из Южной Кореи и отменен Закон о национальной безопасности.

С этой целью КНДР опубликовала «Декларацию о «порабощении»» во время политического доклада Верховного Народного Собрания в январе 2024 года и, что примечательно, полностью опустила политический доклад в январе 2025 года.

С момента вступления в должность администрации Трампа в январе 2025 года КНДР приостановила учения по запуску межконтинентальных баллистических ракет (МБР), нацеленных на материковую часть США, и вместо этого сосредоточилась на учениях по нанесению тактических ядерных ударов по предательским и фашистским силам в «РК» с использованием баллистических ракет малой дальности, стратегических крылатых ракет, 600-мм реактивных систем залпового огня, ракет «воздух-воздух» и других платформ.

Для империалистических военных сил, отчаянно стремящихся развязать третью мировую войну, война в Восточной Азии является необходимостью, а ее ядром является война в «РК» как точка возгорания. Потерпев поражение в военном перевороте 3 декабря 2024 года, фашистская и реакционная клика в «РК», стоящая перед политической гибелью, видит в гражданской войне единственный путь к выживанию.

Когда гражданская война накладывается на локальную войну, она превращается в полномасштабную войну — войну в «РК». Историческая последовательность событий 1948 года — гражданская война в Южной Корее, локальная война против КНДР в 1949 году и начало Корейской

войны в 1950 году — сейчас повторяется в настоящем.

С точки зрения империалистических и фашистских сил, провокация локальной войны против КНДР в период с сентября по ноябрь 2024 года является планом А. Подстрекательство к гражданской войне в декабре 2024 года, становится планом Б. Если оба плана провалятся, война на Тайване станет планом В.

В соответствии с Договором о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи между КНДР и Китаем от 1961 года, который был подтвержден во время визита Си Цзиньпина в КНДР в 2019 году, любое начало войны, будь то в «Республике Корея» или на Тайване, неизбежно вызовет войну в другой стране.

С победой реформистского кандидата Ли Чжэ Ына на президентских выборах 3 июня план Б стал трудным путем для империалистических и фашистских сил. Теперь они стоят на перепутье: либо снова попытаться реализовать план А, либо приступить к плану В.

Конечно, план Б в «РК» не снят с повестки дня, поскольку возможность военного переворота все еще остается.

План А, как ясно продемонстрировали крупнейшие в истории совместные военные учения США и «РК», направленные на вторжение в КНДР, остается актуальным вариантом.

Американский империализм ускорил свои военные учения, направленные на вторжение в КНДР: 132 раза с 2003 по 2022 год, 123 раза в 2023 году, 134 раза в 2024 году, и они уже близки к тому, чтобы побить этот рекорд в 2025 году. В августе 2023 года империалистический лагерь фактически создал «азиатский НАТО», основанный на трехстороннем военном сотрудничестве, в ходе саммита в Кэмп-Дэвиде между США, Японией и «РК». Впоследствии подготовка к «тихоокеанской интеграции НАТО» продолжилась как на политическом, так и на военном фронтах: на политическом уровне — с принятием в июле 2024 года Вашингтонской декларации саммита НАТО; на военном уровне — с проведением в июне-августе 2024 года серии совместных учений, включая «Freedom Edge», «RIMPAC» и «Ulchi Freedom Shield».

«Freedom Edge» — это трехсторонние учения с участием США, Японии и «РК», явно направленные на обеспечение совместной оперативной готовности в отношении КНДР, которые стали одним из результатов саммита в Кэмп-Дэвиде. «RIMPAC» — крупнейшие ежегодные морские

учения в Тихом океане, масштабы которых постоянно расширяются, при этом все больше внимания уделяется сценариям, затрагивающим как КНДР, так и Китай. «Ulchi Freedom Shield» — крупнейшие совместные военные учения в регионе, специально предназначенные для моделирования войны с КНДР.

В период с июня по август 2024 года «RIMPAC» проводились в беспрецедентном масштабе в Тихом океане с участием 29 стран, 40 военных кораблей, 3 подводных лодок, более 150 самолетов и около 25 000 военнослужащих.

Эти учения обнажили реальность «тихоокеанской политики НАТО» и ясно продемонстрировали, как империалистический лагерь готовится к тому, что многие теперь называют «Второй тихоокеанской войной».

Серия событий, которые произошли: покушение на кандидата Трампа в июле 2024 года, вторжение в Курскую область, концентрированные удары по Хезболле и атака беспилотников на Пхеньян в августе, сентябре и октябре, — за которыми последовало снятие ограничений на ракеты дальнего радиуса действия против России в ноябре, военный переворот в «РК» и падение правительства Асада в Сирии в декабре, — не могут рассматриваться как простые совпадения.

То, что эти провокации и атаки империалистических военных сил и фашистов произошли во время президентских выборов в США, а затем относительно утихли после января 2025 года, когда к власти вернулся Трамп (представитель умеренно агрессивных сил империализма) указывает на то же.

Трамп вступил в серьезные переговоры с Россией и Ираном. Даже когда в первый день переговоров между иранской и американской делегациями в Омане произошел мощнейший и необъяснимый взрыв в крупнейшем порту Ирана, Иран не приостановил переговоры.

Под руководством НАТО, представляющего империалистические военные силы, его ставленники, украинские неонацисты и израильские сионисты, продолжают свои атаки и провокации против России и Ирана соответственно. Неоднократно появлялись тревожные признаки возможных ударов по российским атомным реакторам и иранским ядерным объектам. Израильские сионисты усилили свои нападения на ХАМАС в Газе и Хезболлу в Ливане. Мы должны внимательно следить

за тем, направлены ли эти провокации империалистических военных сил и их фашистских марионеток лишь на срыв переговоров Трампа или же они перерастут в более широкую войну в Восточной Европе и полномасштабную войну в Западной Азии. Это связано с тем, что империалистические военные силы не только сознательно подталкивают к развязыванию войны в Восточной Азии, но и безжалостно продвигают расширение войны как в Восточной Европе, так и в Западной Азии, чтобы сокрушить империалистические антивоенные силы и полностью разжечь Третью мировую войну.

Локальный конфликт между Индией и Пакистаном, который служил для эскалации напряженности между Индией и Китаем и для привлечения Индии в империалистический лагерь в рамках Индо-Тихоокеанской стратегии, также был прекращен благодаря посредничеству Трампа.

Администрация Трампа заявила, что даже в случае начала войны на Тайване она ответит исключительно 200-процентным пошлиной на китайские товары.

Она также заблокировала реализацию плана, инициированного администрацией Байдена, по передаче оперативного контроля над Вооруженными силами США в Японии (USFJ) от Индо-Тихоокеанского командования к USFJ.

Публично продолжая переговоры с КНДР, администрация Трампа неоднократно подчеркивала, что КНДР является ядерной державой, и, по некоторым данным, рассматривала план вывода 4500 военнослужащих США, дислоцированных в «Республике Корея».

Хотя в «РК» при администрации Байдена произошел военный переворот, шаги к гражданской войне были деэскалированы во время администрации Трампа.

В основном, попытка развязать локальную войну против КНДР была сдержана благодаря подавляющей военной мощи КНДР и ее «стратегическому терпению», а попытка спровоцировать гражданскую войну в «РК» была блокирована героическим сопротивлением народа «РК».

Благодаря великому декабрьскому восстанию народ «РК» предотвратил повторение мрачного прошлого Индонезии — переворота Сухарто и

массовых убийств — в «РК».

В ходе этих событий народ избавился от апатии, что привело его к прямому столкновению с силами буржуазной демократии в «РК», открыло ему глаза на реакционный характер существующего общества и подтолкнуло к коллективному пониманию необходимости продвижения к новому обществу, основанному на принципах народной демократии.

Как единственная революционная сила, возглавляющая революцию в «РК», Народно-демократическая партия стояла в центре политической борьбы за превращение антифашистского фронта в антиимпериалистический и антифашистский фронт и выполняла свою историческую миссию «локомотива борьбы» на протяжении всего декабрьского восстания.

Для империалистических сил, для сторонников войны, война в «КНДР» является первым шагом для развязывания Третьей мировой войны через развязывания войны в Восточной Азии и главным козырем для подавления умеренных империалистических сил, не поддерживающих войну, которые противостоят движению к мировой войне.

Если в «РК» разразится война, почти одновременно вспыхнет война на Тайване, которая быстро перерастет в войну в Восточной Азии с участием Японии и Филиппин, а затем в войну в западной части Тихого океана с участием Австралии и других стран.

Война в «РК», война в Восточной Азии и война в западной части Тихого океана — это для них не прихоть, а необходимость; когда это произойдёт - вопрос времени.

Этот момент будет определен не антиимпериалистическим лагерем, а империалистическим лагерем — империалистическими военными силами.

Как ясно показывает логика развития событий, антиимпериалистический лагерь превосходит империалистический лагерь во всех отношениях — в целях, средствах и методах, в обосновании, возможностях и стратегиях.

КНДР и Китай постоянно демонстрируют «стратегическое терпение», в то время как Россия и Иран, полностью осознавая неизбежность войны в Восточной Азии, также проявляют «стратегическое терпение», воздерживаясь от решительных контрмер и эскалации.

Задержка начала войны в Восточной Азии, расширение войны в Восточной Европе и расширение войны в Западной Азии полностью обусловлены «стратегическим терпением» КНДР и Китая в первом случае и России с Ираном во втором.

3. Окончательная победа антиимпериалистического лагеря неизбежна

Капитализм прошел путь от монопольного капитализма и империализма к государственному монопольному капитализму и современному империализму. Идеология отражает свое время; когда времена меняются, меняется и идеология. Ленинизм возник как продолжение универсальных принципов марксизма, которые отражали эпоху монопольного капитализма, преодолев его исторические ограничения.

Ленин определил империализм как высшую и конечную стадию капитализма. Хотя эпоха современного империализма уже наступила, универсальные принципы теории Ленина остаются актуальными и по сей день. Как указано в предисловии, работа Ленина «Империализм как высшая стадия капитализма» была написана в первую очередь с акцентом на экономику и поэтому имеет свои ограничения.

Империализм, конечно, не ограничивается экономическим аспектом; он также обладает военными и политическими чертами. Например, само по себе наличие монополистических форм капитала, явление экспорта капитала или доминирующее положение над другими странами в качестве экономической державы не может служить достаточным основанием для определения страны как империалистической. В своей основе империализм обязательно предполагает колониальное господство, а такое господство основано не только на экономическом контроле, но и, в качестве предварительного условия, на военном и политическом господстве. Как показывает история, военное господство является решающим фактором колониального господства в условиях империализма.

Наиболее важным критерием для определения колониального характера общества — основным показателем, который необходимо

изучить, — является то, находится ли оно под военным господством. Империализм военным путем оккупирует свои колонии, управляет ими политически и эксплуатирует их экономически. В отсутствие военной оккупации и политического контроля, даже если существуют формы экономического подчинения или эксплуатации, эти отношения не могут быть охарактеризованы как отношения между империализмом и колонией.

Однако существует так называемая «теория», утверждающая, что все капиталистические общества по своей природе являются империалистическими. Поистине прискорбно, что эта псевдотеория, не имеющая даже малейшего научного основания, чтобы считаться теорией, пропагандируется под названием «империалистическая пирамида», сея тем самым смуту в международном коммунистическом движении.

Это ясно показывает, насколько плачевным является состояние международного коммунистического движения.

Именно в этом заключается причина, по которой Solidnet — некогда уважаемая организация в международном коммунистическом движении — не смогла выполнить поставленную перед ней задачу, погрязла в расколе, оказалась парализованной.

До тех пор, пока сторонники теории «империалистической пирамиды» остаются у руля Коммунистической партии Греции, Solidnet — под организационным руководством этой партии — не сможет преодолеть своей внутренней ограниченности.

Руководство Коммунистической партии Греции (ККЕ) допустило серьезную теоретическую ошибку в понимании текущей международной ситуации, прибегнув к абсурдной софистике, к теории «империалистической пирамиды», назвав Россию империалистическим государством и определив войну на Украине как «межимпериалистический конфликт».

Следует также подчеркнуть, что другие политические силы в международном коммунистическом движении — хотя они и не следуют явно теории «империалистической пирамиды» — тем не менее, допускают ту же ошибку, выдвигая аналогичные тезисы, которые затуманивают истинную природу войны на Украине и в конечном итоге служат интересам империализма.

Руководство ККЕ не только классифицирует Россию как империалистическое общество, но и включает в эту категорию Китай и даже КНДР.

Эта логика приводит к выводу, что надвигающиеся войны на Тайване и в «РК» также являются межимпериалистическими войнами. В результате основные стратегические фронты Третьей мировой войны сводятся к конфликтам между несправедливыми силами, стирая образ любого реального врага для международного коммунистического движения и мировых антиимпериалистических сил — поистине абсурдная логика.

Смешивать друзей и врагов — это самая серьезная стратегическая ошибка, которую коммунисты никогда не должны допускать. Именно эту ошибку совершил Карл Каутский во время Первой мировой войны и Троцкий во время Второй мировой войны. Именно поэтому теория «империалистической пирамиды» руководства ККЕ напоминает как теорию «ультраимпериализма» Каутского, так и ультралевые тенденции троцкизма.

Уже не секрет, что руководство ККЕ последовало за ревизионизмом Хрущева и даже поддержало политику «перестройки» и «гласности» Горбачёва.

Некоторые могут защищать руководство ККЕ, утверждая, что в то время большая часть международного коммунистического движения следовала за Коммунистической партией Советского Союза и, таким образом, также совершила ревизионистские ошибки. Однако, учитывая центральную роль ККЕ как одной из основных организующих сил в SolidNet, она должна нести соответствующую политическую ответственность за тяжелые последствия этих ошибок.

Стоит напомнить, что Никос Захариадис, наиболее представительный генеральный секретарь ККЕ, был революционным коммунистом, который твердо противостоял ревизионизму Хрущева — наряду с Ким Ир Сеном, генеральным секретарем Трудовой партии Кореи, Мао Цзэдуном из Коммунистической партии Китая и Энвером Ходжой из Партии труда Албании. С момента исключения генерального секретаря Захариадиса и других стойких коммунистов, руководство ККЕ следует ревизионистской линии, ни разу по-настоящему не проанализировав своих ошибок.

ККЕ, которая продолжает придерживаться псевдотеории

«империалистической пирамиды» и совершать серьезные ошибки в своей ревизионистской идеологии и оппортунистической политической линии, должна немедленно уйти со всех ответственных постов в международном коммунистическом движении. Она должна провести строгую, научную и самокритичную коммунистическую оценку идеологических, организационных и практических последствий своих действий.

Руководство ККЕ сегодня создает серьезнейшие проблемы в международном коммунистическом движении: ревизионизм в идеологии, «левый» и правый оппортунизм в политической линии и сектантство в организационной практике. Прямо сейчас его ошибочные идеи и теории сеют смуту в международном коммунистическом движении и раскол между коммунистическими партиями разных стран.

Руководство ККЕ должно быть привлечено к строгой ответственности за политические, стратегические и исторические последствия ослабления международного коммунистического движения и за помощь силам империализма.

Не случайно истинная сущность ККЕ все больше раскрывается в идеологической борьбе, которую ведут революционные коммунисты, и в том, что она становится все более изолированной в международном коммунистическом движении.

В феврале 2022 года разразилась война на Украине. Начавшись с переворота на Майдане в 2014 году, конфликт перерос в полномасштабную войну в первые часы «специальной военной операции» России, положившей начало Третьей мировой войне.

Несмотря на начало Третьей мировой войны, международное коммунистическое движение по-прежнему находилось в состоянии глубокой растерянности, было не в состоянии вырваться из-под влияния руководства ККЕ и его догматического следования так называемой теории «империалистической пирамиды».

Поскольку руководство ККЕ определило войну на Украине как конфликт между империалистическими державами, съезд SolidNet, состоявшийся в Гаване (Куба) в октябре 2022 года, не смог даже принять совместную декларацию.

В этих условиях коммунистические силы, объединенные

революционной теорией, собрались в Париже в октябре 2022 года, чтобы провести 1-ю Международную антиимпериалистическую конференцию, которая приняла Парижскую декларацию. На следующий день после публикации декларации была основана «Всемирная антиимпериалистическая платформа» на базе изложенной в этой декларации политической программы.

С тех пор «Всемирная антиимпериалистическая платформа» (далее – Платформа) организовала семь международных антиимпериалистических конференций: в Белграде (Сербия, декабрь 2022 года); в Каракасе (Венесуэла, март 2023 года); в Кванджу и Сеуле («Республика Корея», май 2023 г.); в Афинах (Греция, ноябрь 2023 г.); в Вашингтоне (США, июль 2024 г.); и в Дакаре (Сенегал, ноябрь 2024 г.).

Наряду с организацией международных конференций для научного анализа глобальной ситуации и формулирования революционных стратегий, «Всемирная антиимпериалистическая платформа» активно ведёт борьбу за их практическую реализацию. На каждом мероприятии проводились митинги и марши, на которых члены коммунистических партий и антиимпериалистические активисты собирались для обсуждения и распространения научного понимания Платформой нынешней конъюнктуры, а также ее революционной стратегии и тактики.

Ежемесячно проводятся массовые антиимпериалистические акции, возглавляемые Народно-демократической партией «РОК» и другими партиями и организациями, подписавшими Парижскую декларацию.

Всемирная антиимпериалистическая платформа провела свою 2-ю Антиимпериалистическую международную конференцию в Белграде (Сербия), поскольку НАТО — военный инструмент империалистического блока — бомбила Белград в 1999 году. Платформа придает стратегическое значение противостоянию НАТО, которая в настоящее время ведет третью мировую войну непосредственно от имени империалистического лагеря. Сербия является самым опасным местом на Балканах, где НАТО, потерпев поражение в войне на Украине, может начать ответную войну. Платформа выбрала Каракас (Венесуэла) — сердце Боливарианской революции — местом проведения своего первого мероприятия в Латинской Америке.

Мероприятие было приурочено к 10-й годовщине смерти Уго Чавеса, что придало ему историческое значение. Платформа последовательно выражает свою поддержку правительству Мадуро, которое отстаивает идеи Боливарианской революции, антиимпериализма и антифашизма, укрепляет народную власть коммун и продвигается к социализму. В резком контрасте с этим руководство ККЕ сыграло разъединяющую роль в расколе Коммунистической партии Венесуэлы, манипулировало отколовшейся фракцией и абсурдно назвало правительство Мадуро «империалистическим правительством». Это вылилось в их шокирующую поддержку проамериканского фашистского кандидата на недавних президентских выборах. Подлинные коммунистические силы Венесуэлы, твердо противостоящие этим псевдокоммунистическим элементам, отстаивали революционные традиции Коммунистической партии Венесуэлы и сохранили свою революционность.

Следующее мероприятие прошло в Кванджу и Сеуле в «Республике Корея», расположенной в геополитической горячей точке Восточной Азии — на главном поле битвы разворачивающейся Третьей мировой войны. Массовая уличная демонстрация в Кванджу, проведенная под знаменем антиимпериализма и возглавленная рабочим классом, стала не только первой подобной акцией Платформы, но и беспрецедентным моментом в истории самой «РК», что придало ей огромное политическое значение и широкий резонанс.

В «РК», колониальном и фашистском обществе, где расположена крупнейшая в мире военная база США и где действуют самые драконовские фашистские законы, для рабочих и масс беспрецедентным историческим событием стало шествие по улицам с высоко поднятыми знаменами антиимпериализма и антиамериканизма, с лозунгами свержения фашистского режима. Такая борьба была бы невозможна без силы Платформы, истинной объединяющей силы мирового коммунистического движения и антиимпериалистической борьбы. Получив импульс от международной антиимпериалистической конференции Платформы и массовой антиимпериалистической борьбы, Народно-демократическая партия успешно провела съезд партии, сформировала новое руководство и провозгласила свою «Теорию революции XXI века», ориентированную на интересы народа.

Решение Платформы выбрать Афины (Греция) в качестве места проведения следующей конференции было обусловлено многими факторами: в ознаменование 120-летия со дня рождения Никоса Захариадиса и 50-летия антифашистского и антиимпериалистического восстания в Политехническом университете; для продолжения идеологической борьбы против ревизионизма и оппортунизма руководства ККЕ; и для подчеркивания геополитического значения Греции, расположенной между фронтом на Украине и новыми фронтами, возникающими в Палестине и Западной Азии. На Афинской международной антиимпериалистической конференции Платформа приняла «Декларацию о Палестине», в которой подтвердила международную солидарность с палестинской освободительной борьбой.

Впоследствии Платформа, преодолев огромные препятствия, провела в Вашингтоне, округ Колумбия, Международную антиимпериалистическую конференцию в противовес саммиту НАТО. Несмотря на интенсивные репрессии и блокаду со стороны американского империализма, вынудившую сократить масштаб мероприятия, оно имело стратегическое значение и было проведено на высоком политическом уровне. Платформа организовала мощные антиимпериалистические митинги, марши и пропагандистские акции в самом сердце империализма. Никакие преследования и фашистские репрессии не могут помешать «Всемирной антиимпериалистической платформе».

Через несколько месяцев Всемирная антиимпериалистическая платформа провела свое первое мероприятие в Африке, в Дакаре (Сенегал) выразив солидарность с антиимпериалистической борьбой, разворачивающейся в Сахеле, который сегодня стоит на переднем крае сопротивления Африки империализму. Мероприятие также было посвящено 100-летию со дня рождения Амилькара Кабрала, известного африканского революционера из Гвинеи-Бисау. Со времени мероприятия в Дакаре Платформа также инициировала международную кампанию солидарности с призывом освободить Жоржа Абдалла, ливанского революционера, который более 40 лет провёл во французской тюрьме за своё участие в палестинской освободительной борьбе.

После саммита НАТО 2022 года в Мадриде (Испания) в рамках усилий этого блока по провоцированию и приближению Третьей мировой

войны, в июне 2025 года в Западной Европе, в Гааге (Нидерланды) снова состоится новый саммит НАТО. Решительно выступая против экспансии и военных планов НАТО, Платформа продолжает действовать с непоколебимой решимостью и революционной ясностью — до тех пор, пока НАТО не будет ликвидировано и не будет достигнут мир во всем мире.

Более 80 политических организаций по всему миру подписали Парижскую декларацию, и все практические мероприятия, теоретическая и пропагандистская работа, борьба за осязаемые цели и повседневная деятельность «Всемирной антиимпериалистической платформы» последовательно ориентированы на три основные задачи: содействие мировой антиимпериалистической массовой борьбе, активизация идеологической борьбы против ревизионизма и оппортунизма и укрепление международного коммунистического движения.

Платформа проводит свою теоретическую и практическую деятельность под лозунгами «Пролетарии всех стран, соединяйтесь!» и «Народ един и он непобедим!».

Наиболее фундаментальной задачей Платформы является выработка революционной стратегии, основанной на научном анализе глобальной ситуации. Анализируя глобальную конъюнктуру Третьей мировой войны, развязанной империализмом, и представляя революционную антиимпериалистическую стратегию, Платформа находится на переднем крае борьбы за укрепление антиимпериалистического фронта и приближение окончательной победы антиимпериалистического дела.

Как мировой антифашистский фронт одержал победу во Второй мировой войне, так и мировой антиимпериалистический фронт обязательно победит в Третьей мировой войне. Как показывает реальность, антиимпериалистический лагерь превосходит империалистический лагерь в обоснованности, потенциале и действиях. Окончательная победа народов, идущих под знаменами антиимпериализма и революции, неизбежна.

Революция — это наука. Победа Революции — тоже.

코리아어

전쟁과 혁명

전쟁은 혁명전이다. 역사적으로 세계적범위에서의 전쟁은 세계적범위에서의 혁명의 결정적계기였다.

전쟁은 정세고 혁명은 전략이다. 현정세의 초점은 3차세계대전이고 혁명세력의 기본과제는 반제해방이다. 현정세를 과학적으로 분석하면 3차세계대전의 본질이 나오고 전략을 혁명적으로 연구하면 반제해방의 결론이 나온다.

과학적정세분석의 요점은 제국주의진영의 노림수고 혁명적전략수립의 요점은 반제진영의 노림수다. 제국주의진영의 전략적목표는 <신냉전>구도를 형성하는 것이고 반제진영의 전략적목표는 해방을 전취하는것이다.

현재 반제진영은 명분·역량·작전에서 압도적우위를 차지하고있다.

1. 제국주의는 3차세계대전의 원흉

제국주의가 일으킨 3차세계대전의 폭풍이 동유럽에서 서아시아(중동)를 거쳐 동아시아·서태평양으로 불고있다.

1차세계대전은 제국주의간전쟁이다. 그결과 세계최초의 사회주의국가가 출현했다.

2차세계대전은 반파쇼전쟁이다. 2차세계대전은 제국주의간전쟁에서 반파쇼전쟁으로 전화됐다. 소련주도로 세계반파쇼전선이 형성돼 반파쇼진영이 승리했고, 전세계적범위에서 사회주의진영·민족해방진영이 형성되며 역사적대고조기를 이

튀넛다.

3차세계대전은 반제전쟁이다. 반제전쟁인 3차세계대전에서 세계반제전선이 형성돼 반제진영의 승리를 이끌고있다. 이반제전쟁에서 반제진영이 승리하면 제국주의세력이 결정적으로 패퇴하며 사회주의진영·민족해방진영이 크게 확장되는 새로운 대고조기를 맞게 될것이다.

동유럽과 서아시아(중동), 동아시아는 3차세계대전의 3대전장이다.

러시아와 중국, 조선은 핵미사일최강국들이다. 동유럽과 동아시아는 각각 러시아와 나토, 조선·중국·러시아와 미국이 맞붙어있는 전략전장이다. 이중 동아시아는 3차세계대전의 주전장이다.

한편 서아시아는 미사일강국 이란을 비롯한 <저항의축>과 이스라엘시오니즘·제국주의가 맞붙어있는 전술전장이다.

동유럽의 화점은 우크라이나고 서아시아의 화점은 팔레스타인이다. 동아시아의 화점은 <한국>과 대만이다. 우크라이나전과 서아시아전은 이미 진행중이고 동아시아전은 임박했다.

우크라이나전은 2014 <마이단>쿠데타로 시작돼 그이후 8년간 돈바스전으로 심화되다가 2022 러시아의 특수군사작전으로 본격화됐다.

2023 팔레스타인전은 터지자마자 바로 헤즈볼라·예멘·이란등 <저항의축>이 가세하는 서아시아전으로 확대됐다.

한마디로 우크라이나전은 2022.2, 서아시아전은 2023.10에 발발했다.

2024.9~11 <한국>의 대조선국지전도발이 있었다. 조선의 <전략적인내>가 아니었다면 국지전이 터졌고 이는 바로 전면전으로 비화됐을것이다. 2024.12.3 <한국>에서 군사쿠데타가 있었다. <한국>민중에 의해 바로 제압되지않았다면 <한국>의 파쇼화가 완성되고 이내 대조선전쟁으로 나아갔을것이다. 한마디로 <한국>전은 2024.9~11·12에 제국주의에 의해 결정적으로 도발됐다. 2024.9~11·12는 제국주의의 3차세계대전계획대로라면 <한국>전이 터졌어야 하는 시기다. 제국주의에 의해 2022 동유럽의 우크라이나전, 2023 서아시아의 팔레스타인전이 발발했고, 제국주의에 의해 2024 동아시아의 결정적인 <한국>전도발이 있었으나 조선의 <전략적인내>와 <한국>민중의 영웅적투쟁으로 제압됐다.

제국주의는 사상최악의 정치경제위기를 모면하기 위해 3차세계대전을 일으켜 조선·중국·러시아와 이란등〈저항의축〉을 〈신침략자의축〉으로 매도하며 〈신냉전〉구도를 형성하려하고있다. 제국주의는 〈신냉전〉구도형성이라는 목표를 달성하기 위해 모든 군사·정치·경제역량을 총동원하면서 3대전장에서의 대리전을 추진하고있다.

2차세계대전에서 독일·이탈리아·일본은 〈축〉을 이뤘다. 제국주의진영은 〈냉전기〉에 사회주의진영을 〈악〉이라 매도했다. 미제국주의는 이라크·이란·조선등을 〈악의축〉이라고 매도하며 2003 이라크전을 개시했고 대조선공세를 취했다. 2024 제국주의는 러시아·이란·중국·조선을 〈신침략자의축〉으로 매도했다. 조선·중국이 제국주의의 전쟁도발에 응하지않아 〈침략자〉로 규정하는것이 무리로 되자, 조선·중국·러시아·이란을 묶어 〈신악의축〉으로 바꿔 매도하고있다. 무엇이 라고 부르든, 반제진영을 고립·봉쇄하며 〈신냉전〉구도를 형성하기 위한 희대의 음해모략이다.

〈냉전〉은 2차세계대전이후 사회주의진영·민족해방진영이 세계적범위로 형성되고 〈뉴딜〉정책의 실패로 제국주의가 사상최악의 정치경제위기를 겪게 되자 이를 모면하기 위해 세운 책략이다. 제국주의진영은 유럽에서 마샬정책으로 소련 등사회주의세력의 서진을 막고 아시아에서 아세안(ASEAN)결성으로 중국 등사회주의세력의 남진을 막는 사회주의진영·민족해방진영에 대한 〈봉쇄〉정책을 실시했다.

제국주의에 의해 약500만의 희생자가 발생한 1950코리아전으로 〈냉전〉정책이 현실화됐다. 〈냉전기〉에 제국주의는 사회주의진영과는 체제경쟁·군비경쟁을 하며 봉쇄에 주력하는 한편 민족해방국가를 상대로는 〈열전〉을 벌였다.

〈신냉전〉은 3차세계대전과 동시에, 3차세계대전을 통해 제국주의가 사상최악의 정치경제위기를 모면하려고 세운 책략이다.

2차세계대전이후 시작된 〈냉전기〉는 소련·동유럽사회주의진영이 와해되면서 끝났으나, 3차세계대전과 동시에 진행중인 〈신냉전기〉는 제국주의진영이 와해되면서 끝날것이다.

〈냉전기〉에 제국주의진영은 사회주의국가와 〈냉전〉, 민족해방국가와 〈열전〉을 벌였으나, 〈신냉전기〉에는 제국주의진영이 사회주의국가들과도 〈열전〉을 벌이

고있거나 도발중이다. 단, <신냉전기>의 <열전>은 대리전·국지전등 제한전으로 진행되고있다.

<냉전기>에는 사회주의진영의 2대강국인 소련과 중국간의 사회주의원칙을 둘러싼 논쟁등 분쟁이 있었으나, <신냉전기>에는 조선이 가장철저한사회주의국가라는데에 이견이 없으며 자국특색사회주의국가 중국과 사회주의유산국 러시아간의 동맹이 굳건하다.

<냉전기>와 달리 <신냉전기>에는 가장 철저한 사회주의·반제국가인 조선이 핵미사일최강국대열에 들어가 중국·러시아와 함께 3대반제주력국가를 형성하고, 여기에 이란등<저항의축>이 가세하며 4대주도역량을 형성하고있다.

<냉전기>와 <신냉전기> 모두 제국주의는 제국주의국가와 사회주의국가, 제국주의국가와 민족해방국가, 제국주의국가와 세계평화에호세력, 제국주의국가와 식민지민중, 제국주의국가내 독점자본과 반독점노동자·민중, 제국주의국가와 제국주의국가간의 모순을 갖고있고 이를 해결할수 없다는 공통점을 갖고있다. <냉전기>와 달리 <신냉전기>에는 사회주의진영이 상대적으로 약화됐음에도 반제진영으로 크게 단결해있는 반면 제국주의진영내에 비호전세력이 상당한 역량을 차지하며 호전세력과 대치하고있다는 중요한 차이점이 있다.

<냉전기>는 제국주의내에서 1929상대적과잉생산공황을 겪은후 출발해서 1974인플레이션공황을 겪으며 경제위기가 심화됐다면, <신냉전기>는 제국주의내에서 이2개공황을 전제로 2008미국발세계금융공황과 2019바이러스공황을 겪으며 경제위기가 이전과 비교할수 없는 수준에 이르렀다. 특히 미국의 국가부채는 36조달러를 넘어섰고 달러패권이 전례없이 약화되었다.

<냉전기>는 소련과 미국의 대결구도라는 양극체제였다면, <냉전기>가 끝나면서 잠시 미국중심의 1극체제를 거쳐 시작된 <신냉전기>는 미국외에 중국과 러시아 등 다양한 세력이 대결하는 다극체제를 이루고있다. 다극체제책략은 반제진영의 전략적목표는 아니지만 제국주의진영을 약화시키는 전술적의의가 크다. <신냉전기>는 본질상 반제진영과 제국주의진영간의 <신양극체제>다. 이런 의미에서 <신냉전>은 전략적표현이고 <다극주의>는 전술적표현이다. 변증법적부정의 범주로 보면, 긍정-부정-부정의부정은 <양극-1극·다극-신양극>인것이다. 낡은것과 새것의 대립과, 낡은것위주체제의 새것위주의체제로의 전화의 변증법의 이치에 맞

는 변혁적개념은 <다극주의>가 아니라 <신냉전>이다.

제국주의진영대 반제진영은 경제·외교분야에서 G7대 브릭스(BRICS), 군사분야에서 나토대 상하이협력기구(SCO)로 대치하고있다. <신냉전기>에 중국·러시아가 반제진영의 입장을 대변하면서 유엔안보리는 무력화됐다. 제국주의진영은 유엔안보리대신 G7과 나토를 내세워 제국주의정책을 관철하며 세계대전을 도발하고있다.

<신냉전>은 세계대전의 목적인데서 <냉전>과 결정적차이가 있다. 제국주의진영은 <신냉전>구도를 형성하기 위해 3차세계대전을 추진중이다. 제국주의진영은 조선·중국·러시아의 존재를 없앨 의지도 능력도 없다. 제국주의진영은 <신침략자의축>·<신악의축>으로 제국주의진영과 반제진영간에 선을 그으며 <신봉쇄>정책을 관철하려는것뿐이다. 그선의 변화를 책략적으로 표현하면 <아시아태평양중시전략>에서 <인도태평양전략>으로, 지정학적도해로 표현하면 중국이 포함된 <W>형에서 중국이 배제된 <U>형으로가 된다. 즉, 이양자간의 결정적차이에 중국이 있다. 중국은 2019 시진핑의 방조이후 홍콩문제를 경찰력으로 해결하는 결단을 내리며 <도광양희(韜光養晦)>에서 <화평굴기(和平掘起)>로의 정책전환을 내외에 확인했다. <U>형을 그리며 반제진영을 포위하는 <신봉쇄>정책인 <인도태평양전략>에서 동아시아전은 선택이 아니라 필수다. 제국주의호전세력이 동아시아전을 위해 <한국>전과 대만전을 끊임없이 도발하는 이유다.

자본주의사회가 자동차면 자본가는 운전자다. 전자는 시스템이고 후자는 조종자다. 자본주의가 독점자본주의를 거쳐 국가독점자본주의로 전화발전하면서 당연히 그시스템의 조종자도 전화발전했다. 제국주의내 조종세력, 제국주의핵심세력의 전략적목표가 무엇인지 정확히 파악해야 반제진영은 과학적이고 혁명적인 전략전술을 수립할수 있다.

과학적정세분석과 그에 기초한 혁명적전략수립에서 시스템의 위기에 대한 분석과 함께 이위기를 모면하려는 그시스템의 조종자의 책략에 대한 분석은 그기본적내용중 하나다.

유대인일반과 그유대인중 시오니스트는 구별해봐야한다. <유대자본>일반이 아니라 그중에서 특히 금융자본을 비롯한 <시오니스트초국적자본>이 문제인것이다. 반유대주의는 파쇼적관점으로서 오류지만 반시온주의는 혁명적관점으로서

오류가 아니다.

팔레스타인인의 민족해방은 본질상 유대인일반이 아니라 시오니스트의 점령을 끝장내는것이다. 팔레스타인인은 역사적으로 반유대주의를 한적이 없으나 시오니스트는 역사적으로 반팔레스타인이었다. 팔레스타인문제의 본질은 종교나 인종이 아니라 파시즘이다. 쇼비니즘은 정치분야에서 파시즘으로 드러난다.

트럼프는 전쟁을 하지않는 비호전이라는 측면에서 긍정적이지만 본질은 제국주의자가 맞다. 그트럼프가 미국내에서 반시온운동을 반유대운동이라며 탄압하는것은 제국주의자로서의 본성, 이분야에서만큼은 파쇼적본질이 드러나는것이다. 반제진영은 제국주의비호전세력으로서의 트럼프와 전술적공조를 취하며 제국주의호전세력과 모순을 심화시켜야하지만, 트럼프의 제국주의적이고 파쇼적인 정책에는 응당 반대해야한다.

중국을 상대하는데서 트럼프1기정부는 <디커플링>, 바이든<정부>는 <디리스킹> 정책을 폈다. 현상적으로 <디리스킹>정책이 <디커플링>정책보다 대중국제재·공격에서 약해보이지만, 정반대다. <디리스킹>에는 대만분리독립도발로 대만전을 일으키려는 책략이 숨겨져있기때문이다. 트럼프정부는 중국이 대만전을 일으켜도 200%관세증세공격만 하겠다고 공언했다. 이런 공언은 당연히 통일을 위해 어떤 대가도 감수하겠다는 중국정부에게 사실상 아무런 위협이 되지않는다.

제국주의핵심세력은 1944 브레튼우즈체제를 2014 포르탈레자체제로 바꾸면서, 그자신을 시소의 중심에 놓고 그우측에 국제부흥개발은행(IBRD)·세계은행(WB), 아시아개발은행(ADB), 국제통화기금(IMF), 좌측에 신개발은행(NDB), 아시아인프라투자은행(AIIB), 위기대응기금(CRA)을 조직해 견제와 균형으로 세계경제를 계속 조종하려했다.

이를 위해 중국을 2001 세계무역기구(WTO)에 가입시키며 세계경제지배체계의 하위에 편입했다. 그러면서 그검증으로 1999 베오그라드공습시 중국대사관까지 공격해 파괴했다. 중국은 <건달가랑이사이를지나가는한신>의 일화처럼 굴욕을 참고 세계무역기구에 가입해 결국 G2의 위치에까지 올라갔다.

제국주의핵심세력은 1989 <워싱턴컨센서스>에 의거해 <신자유주의>정책을 추진했다. 한편 미국은 1985 플라자합의를 통해 경쟁국으로 떠오른 일본·서독을 눌러앉혔다. 정확히 보면, 일본은 <잃어버린30년>의 <L>형불황을 겪었고 지

금까지 회복하지 못했으나 서독은 통일과 유럽연합형성으로 시장문제를 해결하고 러시아로부터 저가의 가스를 공급받으며 회복이 빨랐다.

미국은 이방법론을 G2로 떠오르는 중국에 적용하려 했으나 이미 일본의 경험에서 교훈을 얻은 중국은 <제2의 플라자 합의>를 거부했다.

이에 바이든<정부>는 2024 <신워싱턴 컨센서스>와 <디리스크> 정책을 발표했다. 이는 <워싱턴 컨센서스>의 계승·혁신처럼 보이나 여론을 호도하기 위한 교란책에 불과하다. 그본질은 대만 분리 독립 도발을 염두에 둔 대만전, 동아시아전의 도발과 유도로서 트럼프의 <딤키플링> 정책보다 훨씬 위험하다.

중국 공산당 당원 100명이 되는 2021까지의 2대 목표 중 하나인 1인당 GDP 1만 달러를 2019에 초과 달성했다. 중국이 이룬 경제 성적과는 브릭스·상하이 협력 기구를 형성하는데서 큰 힘이 됐다.

중국·러시아가 반제진영안에 확실히 들어오고 반제진영대 제국주의 진영으로 시소체제의 성격이 바뀌자 제국주의 핵심 세력은 그 시소의 정중앙이 아니라 제국주의 진영 측 우측으로 이동해야 했다. 제국주의 진영은 단일한 세계 지배 체제, 이른바 <1극 체제>를 더 이상 유지할 수 없게 됐다.

더욱이 제국주의 진영 내에 제국주의 호전 세력의 전쟁 정책에 맞서는 제국주의 비호전 세력이 등장했다. 이내부 모순은 3차 세계 대전이 추진되면서 갈수록 심화되고 있다.

유럽과 아시아의 경계는 조건에 따라 달라진다. 그렇게 보면 동유럽은 곧 서북아시아고 서아시아는 보다 정확히 서남아시아라고 할 수 있다.

세계 대전의 폭풍이 서북아시아에서 서남아시아, 남아시아를 거쳐 동아시아로 불고 있다.

제국주의 진영이 <신냉전> 책략하에 <인도태평양 전략>·<신봉쇄> 정책을 구현하기 위해 그리는 <U>형의 전쟁화살표가 향하는 곳은 분명 동아시아다. 러시아·이란 등 <저항의 축>에 이어 중국·조선을 상대로 동아시아전을 터뜨려 3차 세계 대전의 주전장·결전장으로 만들려는 저의를 갈수록 노골적으로 드러내고 있다.

인도·파키스탄의 카슈미르 분쟁은 남아시아에서의 국지전이다. 이 전쟁은 제국주의 진영의 인도태평양 전략에 맞게 인도와 중국간의 갈등을 촉진하며, 인도를 반제진영에서 분리시켜 제국주의 진영으로 견인하는데 기여하고 있다. 중국과 파

키스탄은 매우 밀접한 관계고 인도의 라팔전투기를 떨어뜨린 파키스탄의 전투기는 중국의 J-10C전투기다.

인도는 브릭스의 창립멤버고, 재선에 성공한 모디총리는 2024.7 워싱턴나토서 미에 불참하고 모스크바를 방문해 푸틴대통령과 회담했다. 인도가 참여한 군사협력기구 쿼드(QUAD)는 갈수록 유명무실해지고있다.

이런 국면에서 터진 인도·파키스탄국지전으로 인도·중국갈등이 고조되고 3차 세계대전의 전쟁분위기가 이어지고있다.

트럼프는 러시아와의 협상, 이란과의 협상에 이어 인도·파키스탄국지전도 중재했다. 인도는 파키스탄에 대한 1차공격에서 패배하자 2차로 핵기지를 공격했고, 그직후 미트럼프정부의 전격적개입이 이뤄졌다. 인도·파키스탄국지전은 언제든 핵전의 위험성을 갖고있다.

2. 반제진영의 명분과 역량, 작전에서의 압도적우위

발전된자본주의사회에서 독점자본의 자국지배방식은 사민주의와 파시즘이다. 독점자본체제의 대외표현인 제국주의는 타국지배방식이다. 자국지배방식의 기본대상은 계급이고 타국지배방식의 기본대상은 민족이다. 계급은 단위내의 구조고 민족은 그단위자체다. 오늘날 계급은 확장돼 민중을 이루고, 계급을 비롯한 민중은 민족의 기본을 이룬다. 식민지<한국>에서 민족자본가는 민족에는 속하지만 민중에는 속하지않고, 외국노동자는 민중에는 속하지만 민족에는 속하지않는다.

사민주의와 파시즘은 지배방식의 차이일뿐 독점자본을 위해 복무하는 사회체제라는 본질은 같다. 2차세계대전직전 나치독일은 사민주의에서 파시즘으로 방식을 전환했다. 사민주의와 파시즘은 조건에 따라 상호전화한다. 2차세계대전은 사민주의국내체제의 제국주의와 파시즘국내체제의 제국주의간의 전쟁으로 시작해서, 파쇼국가가 사회주의소련을 침공하고 사회주의소련과 제국주의미국·영국간에 전술적공동전선인 반파쇼전선이 형성되면서 반파쇼전쟁으로 전화됐다.

제국주의내의 파시즘과 식민지의 파시즘은 다르다. 식민지파시즘은 제국주의의 식민지배방식의 하나다. 1950~70년대 제국주의는 식민지배방식중 하나로 파시즘을 널리 이용했다. 식민<한국>은 1961~92 약30년간 군사파쇼통치하에

있었고 미제국주의에 의해 조종된 군사파쇼통치는 철저히 미제국주의를 위해 기능했다.

3차세계대전에서 제국주의진영은 우크라이나의 신나치, 이스라엘의 시오니스트, <한국>의 매국파쇼를 대리전의 돌격대로 이용하고있다. 각국의 민중과 러시아·하마스등<저항의축>·조선은 앞잡이를 반대하는 반파쇼투쟁만이 아니라 그배후조종자인 제국주의를 반대하는 반제투쟁도 함께 전개하고있다.

러시아는 반제반신나치전, 하마스는 반시온반제전, 이란등<저항의축>전체는 반제반시온전을 전개하고있다. 조선은 반파쇼반제전을 전개하려고한다. 조선의 평정전인 반파쇼반제전에 미제가 개입하면 반제반파쇼전으로 전화되며 평정전에서 조선의 주적이 <한국>에서 미제로 바뀐다.

전략전술은 목표와 수단, 방법의 전일적체계다. 반제진영의 전략전술도 목표·수단·방법, 명분·역량·작전의 전일적체계로 이뤄져있다.

전쟁의 성격은 주체의 목적·목표에 의해 좌우된다. 전쟁의 성격은 상대적인만큼, 3차세계대전과 그국지전의 경우 반제진영의 입장에서 규정해야한다.

우크라이나전은 반제반파쇼전·해방전·예방전이다. 우크라이나신나치가 제국주의침략군 나토의 주구가 돼 대리전을 전개하는만큼, 우크라이나전의 본질은 반제전이다. 러시아는 동아시아전이 터지면 우크라이나전을 동유럽전반으로 확대할것이다. 이는 제국주의와 파쇼들에게 치명타가 되고 동유럽국가민중들에게는 해방이 되며 러시아는 나토로부터의 침공을 예방하게 된다. 세계대전이 본격적인 단계에 들어갈때, 러시아가 구소련국가들을 러시아연방에 포섭하고 구동유럽 사회주의국가들과 핀란드·스웨덴의 나토탈퇴를 이뤄내 완충지대를 만들면 <방어적팽창주의>라는 비난에 직면할수 있다. 그러나 그렇다고 제국주의가 되는것은 아니다. 팽창주의와 제국주의는 구별해봐야한다.

팔레스타인전은 반시온반제전·민족해방전이다. 서아시아전은 반제반시온전·해방전이다.

대만전은 반제전·민족해방전·조국통일전이다. 대만에서 원주민은 2%에 불과하다. 대만은 역사적으로나 현실적으로나 중국의 불가분의 일부다.

<한국>전은 반파쇼반제전·평정전이다. 평정전은 곧 내전이다. <한국>전은 코리아차원에서 내전이다. 현재 <한국>파쇼무리가 <한국>안의 내전을 일으키려하고

있다. <한국>안의 내전에 대조선국지전을 더하면 바로 <한국>전이다. 남코리아 역사를 보면, 1948에 남측내내전, 1949에 대조선국지전, 1950에 코리아전이 일어났다. 1950코리아전은 반제반파쇼전·민족해방전·조국통일전이었다. 조선은 민족해방전과 조국통일전을 합쳐 조국해방전이라고 부른다. 미제침략세력과 맞서 싸운 조선민족의 코리아전은 본질상 반제전·조국해방전이다.

현재 진행중인 동유럽의 우크라이나전과 서아시아의 서아시아전, 임박한 동아시아의 <한국>전과 대만전의 공통성은 반제전이다. 한마디로 3차세계대전은 본질상 반제전이다. 3대전장의 특징과 조건에 따라 구별될수는 있어도 반제전이라는 본질적공통성은 달라지지않는다.

팔레스타인전은 반시온반제전, <한국>전은 반파쇼반제전으로서 각각 <반시온>, <반파쇼>가 앞에서 강조됐으나 본질은 역시 반제전이다. 결국 이스라엘시오니스트, <한국>파시스트의 배후는 제국주의다. 제국주의가 없었으면 일어나지도 않았을 전쟁이고 일어나도 피억압피착취민중·민족이 쉽게 이기는 전쟁이다.

미제국주의는 스퀴드(S-QUAD)를 조직해 필리핀을 동아시아전에 끌어들이고 있다. 불가피하게 중국이 필리핀과 그배후인 미제국주의와 전쟁을 벌이게 된다. 그필리핀전은 대만전과 차이가 있다. 대만전은 중국에게 민족해방전·조국통일전으로서 중국이라는 1국가안에서 영토완정을 목적으로 벌어지는 내전인것이다. 그러나 필리핀전은 중국에게 민족해방전·조국통일전이 아니다. 물론 대만전과 필리핀전은 모두 반제전이고, 필리핀전이 필리핀의 민족해방혁명을 결정적으로 촉진할것이라는 사실은 의심의 여지가 없다.

목표는 전취목표와 타격목표로 나뉜다. 또 각각은 전략과 전술로 나뉜다.

반제진영의 전략적전취목표는 3차세계대전에서의 승리, 곧 제국주의진영의 결정적패배고, 반제진영의 전술적전취목표는 3대전장 각각에서의 승리, 곧 3대전장 각각에서의 해방이다.

3차세계대전에서 전술핵이 쓰여져도 제한적일수밖에 없다. 제국주의진영은 애초에 대리전을 비롯한 제한전으로 3차세계대전을 전개하며 <신냉전>체제구축을 전략적목표로 삼고있다. 그런만큼 이전쟁이 세계대전이라고 해도, 전략핵으로 무장한 제국주의진영을 완전히 소멸시키는것은 불가능하다. 반제진영의 전략적전취목표는 제국주의진영의 소멸이 아니라 패배, 그중에서도 결정적패배일수밖

에 없다.

세계대전기는 대격변기다. 반제진영은 우선 이대격변기를 <냉전>에서 제국주의진영의 승리이후 하강하는 정세를 상승으로 역전시키는 대전환기로 만들어야 한다. 이는 2차세계대전의 대격변기가 스탈린그라드전투이후 대전환기로 바뀐 것과 같다. 그리고 제국주의의 결정적패배가 확인되면서 대고조기로 바뀐다. 2차 세계대전이후의 대고조기가 3차세계대전이후 새롭게 재현되는것이다.

3차세계대전에서 3대전장은 동유럽·동아시아의 전략전장과 서아시아의 전술전장으로 구분되지만, 이 각각의 전장에서의 승리는 모두 전술적전취목표다. 3차 세계대전은 각각의 전장전체를 포괄하는 동시에 그자체의 일반적성격을 갖고있어 전략적성격을 띠고, 3대전장 각각은 세계대전의 부분을 이루며 개별적성격을 갖고있어 전술적성격을 띤다.

반제진영의 전략적타격목표는 제국주의고 전술적타격목표는 파쇼다. 제국주의는 세계대전의 원흉이고 파쇼는 그주구다.

우크라이나의 신나치, 이스라엘의 시오니스트, <한국>의 매국파쇼는 모두 제국주의의 철저한 통제하에서 제국주의의 전략적목표를 달성하는 각전장의 전쟁돌격대의 역할을 수행한다.

3차세계대전이 전략적성격을 띠고 3대전장이 전술적성격을 띠는만큼, 3차세계대전의 원흉인 제국주의는 전략적타격목표고 각전장의 전쟁돌격대인 파쇼는 전술적타격목표다.

전략적타격목표와 전술적타격목표는 각각 주요와 보조로 나뉜다.

주요전략적타격목표는 미제국주의고 보조전략적타격목표는 유럽제국주의·일군국주의다. 전략적타격목표는 제국주의고 주요타격목표는 그중에서 제국주의의 수괴인 미제국주의고 보조타격목표는 기타제국주의다.

주요전술적타격목표는 우크라이나신나치와 <한국>매국파쇼고 보조전술적타격목표는 이스라엘시오니스트다. 우크라이나를비롯한동유럽전장과 <한국>을비롯한동아시아전장은 핵미사일최강국들이 맞붙은 전략전장으로서는, 반제진영이 상대하는 제국주의의 전쟁돌격대들도 주요타격목표가 된다. 이스라엘시오니스트는 지역전장의 측면에서는 이란등<저항의축>의 전략적타격목표고 주요타격목표지만, 세계전장의 측면에서는 전술전장인만큼 반제진영의 전술적타격목표고 보

조타격목표다. 이스라엘이 핵무장국가고 이란이 미사일강국이며 잠재적핵무장 국가지만, 수소탄과 극초음속미사일로 무장한 핵미사일최강국들은 아닌만큼, 전쟁은 지역범위로 한정되고 상호확증파괴의 극단적방향으로 나아가지않으므로 그지역전장에서의 전쟁은 세계전장에서 보면 전술적이고 보조적 성격을 띤다.

반제진영의 전쟁은 반제전쟁으로서 정의의 전쟁이다. 반제진영은 제국주의를 반대하면서도 동시에 파쇼를 반대하고 해방과 통일을 지향하며 확고히 정의의 편에 서있다. 제국주의를 정의로 규정한 역사적전례가 없지만, 2차세계대전에서 파쇼를 반대했던만큼 제국주의도 반파쇼의 정당성을 결코 부정할수 없다. 반파쇼만큼 해방과 통일의 정당성도 객관적이다. 반제진영은 반제의 기치를 들고 반파쇼와 해방, 통일을 위해 정의의 전쟁을 벌이고있다. 반제진영은 명분에서 제국주의진영을 압도한다. 전쟁에서 명분은 전쟁의 승패를 좌우하는 결정적요인중 하나로서 무력의 정치도덕적우월성을 규정한다.

3차세계대전을 일으킨 제국주의진영은 우크라이나전과 서아시아전을 기획하며 각각 반러프로파간다와 친이스라엘프로파간다간의 논리적모순을 간과했다. 파쇼에 반대하는 러시아의 정의의 전쟁을 불의의 전쟁으로 매도하면서, 팔레스타인과 <저항의축>에 반대하는 이스라엘시오니스트의 불의의 전쟁을 정의의 전쟁으로 오도하는 제국주의진영의 프로파간다는 어떤 설득력도 가질수 없다. 그 결과 제국주의진영은 러시아를 <침략자>로 규정하며 쌓은 알량한 명분마저도 상실하고 말았다. 제국주의진영의 악명높은 2중잣대는 제국주의국가내에서도 강력한 반발을 불러일으키고있다. 이스라엘내에서와 서유럽의 많은 나라에서 반네타냐후·반시오니스트와 친팔레스타인의 기치를 들고 대규모시위가 벌어지고있는것은 결코 우연이 아니다.

반제진영이 우크라이나전장과 서아시아전장에서 각각 러시아와 팔레스타인·이란등<저항의축>을 적극 지지하는 동시에 세계적범위에서 친러시아세력과 친팔레스타인세력간의 전략적연대를 추진하는것은 반제전선을 강화하고 그역할을 높이기 위한 필수적인 전략적과제중 하나다.

수단은 역량이다. 혁명과 투쟁에서 역량은 주도역량과 보조역량으로 나뉜다. 무장투쟁세력은 주도역량, 대중투쟁세력은 보조역량을 이룬다는 견해를 혁명일반론으로 삼는데서는 이견이 있으나 혁명전쟁론으로 삼는데서는 이견이 없다.

반제진영의 주도역량은 3국1단(3國1團)이다. 3국은 조선·중국·러시아고 모두 핵미사일최강국으로서 주력국가들이다. 1단은 이란을 비롯한 <저항의축>이다.

3국1단은 모두 반제무장투쟁세력이다. 러시아와 이란등<저항의축>은 현재 무장투쟁을 전개중이다. 조선과 중국은 <한국>전과 대만전이 임박했다고 보고있다.

반제무장투쟁세력인 3국1단은 주도역량이고 반제대중투쟁세력인 그외 세계반제세력은 보조역량이다.

라틴아메리카와 아프리카사헬지역의 반제집권세력은 경우에 따라 반제무장투쟁을 전개할수 있는 잠재력을 가지고있다. 그러나 3차세계대전의 3대전장밖에 존재하고 전쟁이 현재진행중이거나 임박한 경우가 아니기에 주도역량에 편재되지는 않는다.

조선은 가장철저한사회주의국가고 중국은 자국특색사회주의국가고 러시아는 가장중요한사회주의유산국이다.

조선은 사회주의와 반제의 원칙에서 가장 철저한 국가로서 이는 군사와 외교의 측면만이 아니라 경제와 문화의 측면에도 구현돼있다.

중국은 미국과 함께 G2를 이루는 경제대국으로서 러시아와 함께 반제진영의 경제공동체인 브릭스를 형성한 주축이다. <1대1로>정책의 본질은 제국주의의 봉쇄망을 돌파하는데 있다.

러시아는 세계에서 가장 강력한 핵미사일을 보유한 국가로서 반제진영내의 반제국가들을 군사적으로 지원하고있다.

3대주력국가와 직접 연결된 전장, 동유럽전장과 동아시아전장은 3대전장중 전략적의의가 있는 지역전장, 전략전장이다. 이란등<저항의축>의 전장은 3대전장중 전술적의의가 있는 지역전장, 전술전장이다.

시리아아사드정권의 붕괴와 레바논헤즈볼라와 가자지구하마스의 약화는 서아시아전의 측면, 지역전장에서는 전략적성격을 떠나 세계대전의 측면, 세계전장에서는 전술적성격에 머문다. 2024.9~12 제국주의는 이스라엘시오니스트를 앞세워 서아시아에서 시리아-레바논-가자지구에 대한 집중공세를 가했고 반제세력은 상당한 타격을 입었다.

반면 2024.8 러시아쿠르스크침공과 2024.11 대러시아장거리미사일제한조치 해제조치에 대해, 러시아와 조선의 반제무력이 힘을 합쳐 쿠르스크해방전을 승

리로 이끌고, 러시아의 <오레스니크>미사일의 놀라운 위력이 제국주의진영을 공포로 몰아넣었다.

2024.9~11 파쇼를 앞세운 제국주의의 대조선국지전도발은 조선의 압도적군사력에 기초한 <전략적인내>로, 2024.12 <한국>의 친미친위군사쿠데타는 <한국>민중의 영웅적항쟁에 의해 좌절됐다.

세계대전의 측면에서, 전략전장인 동유럽과 동아시아에서 반제진영이 제국주의진영을 각각 군사적으로, 군사·정치적으로 타격한것은 당연히 전략적의의를 가진다.

러시아는 최근 쿠르스크해방전에서 승리하며 2차세계대전전승80돌을 뜻깊게 맞이했다. 조선은 러시아와 2024.6.19 조려조약을 체결하며 사상최강의 군사동맹관계를 맺었고, 쿠르스크해방전에 참전하면서 그조약을 현실화했다. 조선군대의 쿠르스크해방전참가는 반제진영내 주력국가간의 전략적연대의 최고모범으로 빛나고있다.

조선은 1961 조소조약과 조중조약을 맺고, 제국주의와 전쟁이 재현되면 소련·중국의 자동참전을 확인했다. 중국은 사회주의국가 그대로그만만큼 2019 시진핑의 방조때 굳이 이조중조약을 갱신할 필요가 없었으나, 러시아는 사회주의국가 소련에서 변화가 있는만큼 2024 푸틴의 방조때 조려조약을 새로 체결할 필요가 있었다.

2024.6.19 조려조약은 이전의 조소조약을 능가하는 사상최강의 조려동맹관계를 규정하고있다. 이조약에 의해 조선과 러시아는 각국의 제국주의와의 전쟁시 자동개입하는것이 명문화됐다. 조선군의 쿠르스크해방전참가는 조약에 의거해 국제법적으로 완전히 합법적인 활동이었다. 푸틴과 러시아는 조선군의 영웅적이고 희생적인 위훈을 가장 높이 평가하고있다.

반제전선은 전략적통일전선이고 반파쇼전선은 전술적공동전선이다. 반제진영에게 제국주의비호전세력은 전술적공동대상이다.

전략적통일전선은 혁명의 역사적노정, 축차적발전단계에서 끝까지 함께할수 있으나 전술적공동전선은 소여시기안에서만 유효하다. 대표적인 예에서 전자는 민족통일전선, 후자는 반파쇼민주전선이 있다. 조선과 중국의 항일민족통일전선은 그대로 정권으로 전화발전했고 이는 사회주의 혁명과 건설에도 계속 이어지

고있다. 2차세계대전시기의 세계반파쇼전선은 제국주의진영의 <냉전>책략에 의해 2차세계대전이후 해소됐다. 항구적인 전략적통일전선을 일시적인 전술적공동전선으로 대하는것은 우경적편향이고, 일시적인 전술적공동전선을 항구적인 전략적통일전선으로 대하는것은 좌경적편향이다.

전술적공조는 공동의 적을 고립약화시키기 위한 공격에서 일시적으로 공동보조를 맞추고 공조대상끼리의 상호공격을 자제하는것이다. 전술적공조를 하면 그 대상끼리 싸우면서 결과적으로 공동의 적을 이롭게 하는 상황을 피할수 있다. 한편 전술적공조는 통일전선이 아닌만큼 회담·합의·선언이 불필요하다. 즉, 전술적공조대상은 <연대대상>이나 <손을잡는대상>이 아니다. 파쇼에 부리를 둔 이른바 <신우파>와 손을 잡거나 연대하는 전술적공동전선을 형성하는것은 우경적오류, 우경개방주의의 오류를 범하는것이다. 3차세계대전의 정세에서 <신우파>가 전쟁을 반대하며 제국주의호전세력과 노선을 달리할 경우, 전술적공조로 제국주의진영내 분열을 증폭시키며 3차세계대전에서 반제진영의 승리를 촉진하는것은 정당하고 필요한 일이다.

다시말해 지금처럼 제국주의진영이 호전세력과 비호전세력으로 분열해있을 경우, 반제진영은 제국주의비호전세력과 전술적으로 공조해야한다. 이를 부정하는것은 좌경적오류, 좌경관문주의의 오류를 범하는것이다. 아축, 반제진영의 단결은 전략적의의가 있고 타축, 제국주의진영의 분열은 전술적의의가 있다.

방법은 무장투쟁과 대중투쟁이다. 이들을 하나로 합쳐 전민항전이라고 부른다. 반제진영의 기본투쟁방식은 전민항전이다.

역사적경험을 보면 소련은 2차세계대전에서 소모전, 중국은 해방전쟁에서 지구전, 조선은 해방전쟁에서 유격전을 전개해 승리했다. 2차세계대전이후 이탈리아혁명세력은 진지전개념을 제시했다. 러시아는 우크라이나전을 전개해온 3년내내 소모전을 기본으로 삼고있다.

민중의 투쟁방식은 그수위에 따라 전민항전, 전민항쟁, 민중항쟁, 대중항쟁으로 나뉜다. 전민항전·전민항쟁·민중항쟁은 모두 변혁적성격을 띠는 저항들로서, 전민항전은 정규무력과 민중이 함께 전쟁을 전개하는것이고, 전민항쟁은 비정규무력과 민중이 함께 무장·대중투쟁을 전개하는것이다. 민중항쟁은 민중이 주도하는 최고수준의 대중투쟁이고, 대중항쟁은 개혁세력이 주도하는 최고수준의 대

중투쟁이다.

〈한국〉역사에서, 1950코리아전은 전민항전, 1948제주항쟁·1980광주항쟁은 전민항쟁, 19604월항쟁·19876월항쟁은 민중항쟁, 2016〈촛불항쟁〉·202412월 항쟁은 대중항쟁이다.

제국주의진영은 군사작전에서 대리전·원정전·〈비핵혼합전〉·제한전을 전개하고 있다. 반제진영은 공통적으로 직접전·근접전·〈핵혼합전〉·전면전을 전개하고있다.

3차세계대전에서, 러시아는 우크라이나신나치와 나토를 상대로 소모전을 전개하고있고 조선과 중국은 제국주의의 결정적인 전쟁도발이 있을시 〈72시간〉안에 승리한다는 전격전, 총력전, 전술핵전의 군사작전안을 수립한후 최근년에 반북훈련으로 숙달중이다. 2022.11 조선은 미·〈한〉의 대조선공중침략연습 〈비질런트에이스〉에 대응해 조선의 500대비행기를 동원한 대응훈련을 벌이는데서, 3일작전안밖에 없는만큼 4일째 되는날에 첫째날 작전안으로 되돌아갔다. 2025.4 중국은 대만포위훈련을 공중·해상·지상에서 각각 전술핵을 투사하는것을 기본으로 하는 군사작전안으로 전개했다. 2024~ 조선은 〈72시간〉을 전국극장에서 계속상영중이다.

제국주의진영의 혼합전은 어떤 핵도 쓸수 없는 〈비핵혼합전〉이고 반제진영의 혼합전은 전술핵사용을 포함하는 〈핵혼합전〉이다.

전술핵전은 상대의 지휘부가 있는 지하벙커를 전쟁초반에 전술핵으로 타격해 최단시간내에 상대의 항복을 받아내 전쟁의 인명·재산피해를 최소화하는 전술이다.

조선은 전술핵도 있고 쓸 의지도 있는 반면, 〈한국〉은 전술핵이 없고, 미국은 전술핵은 있는데 쓸 의지가 없다. 조선이 전술핵을 〈한국〉을 상대로 쓰는것이지 미국을 상대로 쓰는것이 아니다. 하지만 미국이 전술핵을 쓴다는것은 조선을 상대로, 정확히 조선영토를 상대로 쓰는것이다. 그경우 조선은 미국을 상대로, 정확히 미국영토를 상대로 보복하게 된다.

이렇게 되는 상황이면 중국·러시아도 가세하게 된다. 조선이 미국에 핵탄, 특히 수소탄을 쓰게 되면 미국은 조선만이 아니라 중국·러시아에도 수소탄을 쓰지않을수 없다. 미국이 수소탄으로 파괴될때 중국·러시아가 견재하도록 남겨둘수 없기때문이다. 그러면 당연히 중국·러시아도 미국에 보복으로 수소탄을 발사하면서, 동시에 역시 유럽이 견재하도록 남겨둘수 없기에 유럽에도 수소탄을 발사하

게 된다. 이 전지구적범위의 상호확증파괴의 치명적인 대악순환을 우려해 미국은 절대로 조선영토를 전술핵으로 공격할수 없다. 하여 전술핵을 쓰는 조선은 전술핵이 없는 <한국>을 상대로 3일이내로 가장 빠르게, 손쉽게 전쟁을 완료하게 된다.

조선과 중국, 러시아의 전술핵사용은 자국의 역사적영토안에서 오랜 숙원인 영토완정과 파쇼무리의 외과수술식제거의 목적으로 제한된다. 전술핵은 재래전이 장기간 지속되며 천문화적인 인명·재산피해가 생기는것을 막기 위해, 초단기전으로 전쟁을 끝내기 위해 사용되는것이다. 전술핵은 정의의 목적에서 전쟁의 후과를 최소화하기 위해 사용되는 수단이다.

그러나 <한국>·대만·우크라이나의 배후인 미국·나토가 각각 조선·중국·러시아의 본토를 전술핵으로 공격한다면 차원이 달라진다. 이경우 조선과 중국, 러시아는 응당 즉각적으로 미국과 나토의 본토를 전술핵으로 보복공격하며 상호확증파괴의 상황으로 진입하게 된다. 그런만큼 미국과 나토의 전술핵공격은 불의의 목적일뿐아니라 실제 가능하지도 않다. 미국과 나토의 전술핵공격은 인류공멸, 지구파괴를 의미하기때문이다.

역사적으로 유일하게 핵무기를 쓴 국가는 미국, 미제국주의다. 그 <리틀보이>·<팻보이>의 파괴력은 현재 사용예정인 전술핵의 10배가 훨씬 넘는다. 히로시마를 타격한 원자탄의 위력은 16kt이지만 지금 조선이 <한국>전에 쓰겠다고 공개한 전술핵 <화산31>의 위력은 0.9kt다. 조선의 <화산31>은 지상·해상·수중·공중의 모든 영역에서, 다양한 탄도미사일·순항미사일과 극초음속미사일과 변칙비행미사일, 600mm방사포에 장착돼 사용될 예정이다. 조선은 전술핵의 제작·배치·훈련과 법률적준비를 모두 완료했다.

2차세계대전때 미국의 핵무기는 일본군국주의, 파시즘을 격멸하기 위해 사용됐다. 3차세계대전에서 조선·중국·러시아의 전술핵도 역시 파시즘을 격멸하기 위해 사용될것이다.

사상최초의 핵무기사용국가로서 비핵국가들을 상대로 핵공갈을 일삼았으며 현재 3차세계대전을 추진중인 미국은, 불가피하게 전술핵으로 정당방위하겠다는 조선·중국·러시아를 비난할 자격이 없다.

조선과 중국은 지금도 사상최대규모의 대조선·중국침략전쟁연습이 태평양에서

벌어지며 <한국>전·대만전도발책동이 가속화되는데에도 말려들지않고 평화를 수호하기 위해 <전략적인내>입장을 견지하고있다.

조선의 <한국>전은 반파쇼반제전·평정전이다. 반파쇼전이 곧 반제전이지만, 어쨌든 반파쇼전이 선행한다. 미국이 <한국>전에 개입하지않는한 조선군은 미군과 전쟁을 하지않는다는 뜻이다. 물론 이경우 미군등은 미군기지에 갇히게 된다. 이는 조선군이 <한국>을 평정·점령한 상태이기에 이라크에 있었던 <그린존>보다 심각한 상황이다.

우크라이나는 러시아만이 아니라 폴란드·루마니아등과도 육로로 연결돼있고, 대만은 섬으로서 중국과도 바다로 분리돼있지만 4면이 바다로 고립돼있고, <한국>은 조선과만 육로로 연결돼있고 다른3면은 바다로 고립돼있다. 러시아는 우크라이나를 육로로 공격하고 점령하는데 유리하지만 우크라이나는 육로로 피할 수 있다. 중국은 대만을 해협을 넘어 공격·점령해야하니 불리하지만 대만은 고립돼 피할수 없다. 조선은 <한국>을 육로로 공격·점령하는데 유리하고 <한국>은 고립돼 피할수 없다.

조선은 <한국>전을 대비해 수많은 남진궤도·전략궤도를 뚫어놓았으며 <한국>파쇼와 주<한>미군등제국주의는 전쟁으로 고립돼 바로 인질로 전략한다. 미국은 나머지 <5Eyes>국민과 일본인의 안전까지 책임져야한다. 조선은 미군등의 인질을 <한국>혁명이후 제국주의에 의한 경제등봉쇄정책을 해제하게 만드는데 활용할것으로 보인다. 이런 사실을 잘알고있는 트럼프는 평정전에 주<한>미군을 철거하려고하고있으나, 제국주의호전세력에 막혀 순조롭게 진행되지않고있다. 2025.5 트럼프정부가 주<한>미군4500명을 <한국>에서 꺾으로 이동배치한다는 감축안을 검토중이라는 보도가 이어지고있다.

조선은 2018~19 미국·<한국>과의 수차례 정상·수뇌회담을 통해 합의한 내용이 먼저 이행되지않으면 회담을 재개하지않을것이다. 트럼프정부가 <조선핵보유국>을 언명하고 주<한>미군4500명을 감축하려는것은 우연이 아니다. 6.3조기대선에서 승리한 이재명개혁신세력도 국가보안법을 철폐하는 행동을 보여야한다. 주<한>미군은 점령·침략군이고 국가보안법은 파쇼악법이다. <한국>이 미제국주의의 식민지고 파쇼치하라는 사실을 이 점령군과 파쇼악법이 증명한다. 조선의 기본입장은 주<한>미군철거와 <국가보안법>철폐가 선행돼야만 각각 미

국·〈한국〉과 대화를 시작하겠다는것으로 추정된다. 이를 위해 2024.1 최고인민회의의 시정연설로 〈평정선언〉을 발표했고 2025.1 최고인민회의의 시정연설을 생략했다. 조선은 2025.1 트럼프정권출범이후 미본토를 위협하는 대륙간탄도미사일발사훈련은 중지하고, 근거리탄도미사일·전략순항미사일·600mm방사포·공대공미사일등발사훈련으로 〈한국〉매국파쇼를 겨냥한 전술핵타격훈련에 집중하고있다.

3차세계대전에 필사적인 제국주의호전세력에게 동아시아전은 필수고 동아시아전의 뇌관은 〈한국〉전이다. 2024.12.3 군사쿠데타에 실패해 죽기직전인 〈한국〉의 내란·파쇼·반동무리는 내전만이 유일한 살길이다.

내전에 국지전이 겹치면 전쟁, 〈한국〉전이다. 1948남코리아내내전, 1949대조선국지전, 1950코리아전의 역사가 오늘에 재현되고있다.

제국주의·파쇼의 입장에서 2024.9~11 대조선국지전도발을 플랜A로 보면, 2024.12부터의 내전책동이 플랜B가 되고, 이들이 모두 실패하면 대만전이 플랜C가 된다. 1961 조중조약에 의거하고 2019 시진핑방조때 확인된대로 〈한국〉전과 대만전은 어느한쪽이 터지면 다른한쪽도 자동으로 터지게 돼있다.

6.3대선에서 이재명개혁후보가 승리하면서 플랜B가 어렵게 된 제국주의·파쇼는 플랜A를 다시 시도하든지 플랜C를 결행하든지의 기로에 서있다. 물론 〈한국〉에서 플랜B는 여전히 군사쿠데타의 가능성으로 인해 완전히 불가능한 일은 아니다. 플랜A는 금년 미·〈한〉의 사상최대의 대조선침략전쟁연습으로 확인되듯이 언제든지 가능하다.

미제국주의는 2003~22 132회, 2023 123회, 2024 134회로 대조선침략전쟁연습을 가속적으로 벌였으며 2025 이기록을 갱신하고있다. 제국주의진영은 2023.8 미·일·〈한〉정상들의 미캠프데이비드회의를 통해 3국간군사공조를 주축으로 삼는 〈아시아판나토〉를 사실상 결성했다. 이어 제국주의호전세력은 〈나토의태평양화〉와 관련해서 2024.7 워싱턴나토서밋선언으로 정치적준비, 2024.6~8 〈프리덤에지〉·〈림팩〉·〈을지프리덤실드〉침략전쟁연습으로 군사적준비를 완료했다. 〈프리덤에지〉는 미캠프데이비드회의의 결의사항중 하나인 미·일·〈한〉의 3국의 대조선침략전쟁다자연습이고, 〈림팩〉은 연례적으로 심화확대해온 조선·중국을 겨냥한 태평양에서의 최대침략전쟁연습이고, 〈을지프리덤실

드)는 역대 최대규모의 대조선침략전쟁연습이다. 2024.6~8 두달간 태평양상에 서 29개국의 40척함선, 3척잠수함, 150여대비행기, 2만5000명병력이 참가하며 사상최대규모로 진행된 <림팩>은 <나토의태평양화>가 무엇이고, 제국주의진영이 <제2의태평양전>을 어떻게 준비하고있는가를 여실히 보여준다.

2024.7 트럼프후보피격사건이 벌어지고 2024.8·9·10 쿠르스크침공·헤즈볼라 집중공격·무인기평양공격이 다발·연발적으로 벌어진것, 2024.11 대러시아장거리미사일제한조치해제와 2024.12 <한국>군사쿠데타·시리아아사드정권붕괴가 감행된것은 우연일수 없다. 미대선을 전후해서 벌어진 이런 제국주의호전세력·파쇼의 도발·공격이 제국주의비호전세력을 대표하는 트럼프가 집권한 2025.1이후 상대적으로 잠잠해진것도 같은 맥락이다.

트럼프는 러시아, 이란과의 협상을 진지하게 진행했다. 이란·미의 대표단이 오만에서 만난 첫날 이란최대항구에서 전대미문의, 의문의 폭발사건이 터졌음에도 불구하고 이란은 협상을 중단하지않았다. 제국주의호전세력을 대표하는 나토의 조종아래 그주구인 우크라이나신나치와 이스라엘시오니스트는 각각 러시아와 이란에 대한 공격과 도발을 멈추지않고있다. 특히 러시아의 원자로와 이란의 핵시설에 대한 심상치않은 공격징후들이 계속 발견되고있다. 이스라엘시오니스트는 가자의 하마스와 레바논의 헤즈볼라에 대한 공격도 최근 강화하고있다. 제국주의호전세력과 그파쇼주구들의 이런 공격·도발이 트럼프의 협상에 대한 꺾방에 그칠지 동유럽전으로의 확전과 서아시아전의 전면화로 이어질지를 예의주시해야한다. 제국주의호전세력은 제국주의비호전세력을 제압하고 3차세계대전을 본격화하기 위해 동아시아전의 개전을 목적의식적으로 추진하는 동시에 동유럽에서의 확전과 서아시아전의 확대도 줄기차게 밀어붙이고있기때문이다.

인도와 중국의 갈등을 증폭시키며 인도를 인도태평양전략대로 제국주의편으로 견인하는데 작용한 인도·파키스탄국지전도 트럼프의 중재로 중단됐다.

트럼프정부는 대만전이 터져도 대중국200%관세만 매기겠다고했고, 바이든 <정부>때 결정·추진한 주일미군작전권을 인도태평양사령부에서 주일미군으로 이전하는것도 중지시켰다. 트럼프정부는 조선과의 협상추진을 공언하면서 <조선핵보유국>을 누차 강조하고 주<한>미군4500명감축안을 검토하고있다. <한국>에서 바이든<정부>때 군사쿠데타가 벌어졌지만 트럼프정부때 내전책동이 완화

됐다.

물론 본질적으로 대조선국지전도발은 조선의 압도적군력과 <전략적인내>, <한국>내전책동은 <한국>민중의 영웅적항쟁에 의해 저지됐다. <한국>민중은 위대한 12월항쟁으로 자칫 인도네시아의 과거 수하르토쿠데타·대량학살극이 <한국>에서 재현되는것을 막아냈다. 이과정을 통해 민중은 <한국>식민주주의·법치주의의 한계, 예측·반동적인 사회의 본질을 직시하고 민중민주의 새사회로 나아가야 한다는 민중의 대각성이 크게 촉진됐다.

<한국>의 민중민주당은 반파쇼전선을 반제반파쇼전선으로 승화발전시키는 정치투쟁의 중심에 있는, <한국>변혁의 유일한 주체세력으로서 12월항쟁의 전과정내내 <항쟁의기관차>로서의 역사적사명을 충실히 수행했다.

제국주의호전세력에게 <한국>전은 동아시아전을 통해 3차세계대전을 본격화하기 위한 최고노림수이자, 3차세계대전흐름에 역행하는 제국주의비호전세력을 제압하기 위한 최적의 카드다. <한국>전이 터지면 거의 동시에 대만전이 터지고, 즉시 일본·필리핀이 가세하는 동아시아전으로, 바로 호주등이 합류하는 서태평양전으로 확전된다. <한국>전과 동아시아전, 서태평양전은 선택이 아니라 필수며, 오직 언제냐는 시간문제만 남아있다. 그시간은 반제진영이 아니라 제국주의진영, 제국주의호전세력이 결정한다.

현실이 보여주듯이, 반제진영은 목표·수단·방법, 명분·역량·작전의 모든 면에서 제국주의진영을 압도하고있다. 조선과 중국은 <전략적인내>로 더욱 명분을 축적하고있고, 러시아와 이란은 동아시아전이 임박했음을 알고 역시 <전략적인내>로 결정적대응과 확전을 자제하고있다. 동아시아개전과 동유럽전으로의확전·서아시아전확대가 지연되고있는것은 전적으로 각각 조선·중국의 <전략적인내>와 러시아·이란의 <전략적인내>덕분이다. 제국주의호전세력은 이<전략적인내>를 시험하며 끊임없는 도발과 유도로 세계대전으로 확대시키기 위해 광분하고있다.

3. 반제진영의 최후승리는 필연

자본주의는 독점자본주의, 제국주의를 거쳐 국가독점자본주의, 현대제국주의로 진화했다. 사상은 시대의 반영, 시대가 바뀌면 사상도 바뀐다. 독점전자본주

의시대를 반영한 맑스주의의 보편적원리를 계승하고 그시대적한계를 혁신한 레닌주의가 등장했다.

레닌은 제국주의를 자본주의의 최고·최후단계라고 규정했다. 이후 현대제국주의시대가 도래했지만 그보편적원리는 지금도 유효하다. 레닌의 〈제국주의-자본주의의최고단계〉는 서문에 피력돼있듯이 불가피하게 경제위주로 집필된 한계를 가지고있다.

제국주의는 당연히 경제만이 아니라 군사·정치적징표를 가지고있다. 가령 자본의 독점형태가 나타난다, 자본수출적현상이 있다, 경제대국으로서 타국과 우위의 관계를 맺는다는것만으로 제국주의라고 규정할수 없다. 제국주의는 본질적으로 식민지를 지배해야한다. 그지배는 경제만이 아니라 군사·정치적지배를 전제로 한다.

역사가 증명하듯이, 제국주의의 식민지지배에서 결정적인것은 군사적지배다. 한사회의 성격을 식민지로 규정하는데서 가장 중요한 징표, 우선적으로 봐야하는 징표는 군사적지배여부다. 제국주의는 식민지를 군사적으로 점령하고 정치적으로 지배하며 경제적으로 착취한다. 군사적점령과 정치적지배라는 조건이 없으면 경제적으로 일부 예측과 착취의 현상이 나타난다고 제국주의와 식민지의 관계로 볼수 없다.

그런데 모든 자본주의사회는 제국주의사회라는 〈이론〉이 있다. 이론으로서의 최소한의 과학적내용도 갖추지못한 사이비이론이 〈제국주의피라미드〉라는 이름으로 국제공동주의운동을 교란시키고있다는것은 개탄스러운 일이다.

이는 국제공동주의운동이 얼마나 침체돼있는가를 단적으로 보여준다. 국제공동주의운동의 권위 있는 공동체인 솔리드넷이 시대가 부여한 사명을 제대로 수행하지못하고 분열하고 답보하는 이유가 다른데 있지않다.

〈제국주의피라미드〉론을 숭배하는 무리가 그리스공산당지도부를 구성하는한 그리스공산당이 조직자적역할을 수행하는 솔리드넷의 한계는 결코 극복되지않을것이다.

그리스공산당지도부가 〈제국주의피라미드〉론과 같은 황당한 궤변에 빠져 러시아를 제국주의국가로 매도하며 우크라이나전을 제국주의간전쟁으로 규정하는것은 현국제정세를 분석하는데서 가장 심각한 오류를 범하는것이다.

이는 <제국주의피라미드>론을 신봉하지않아도, 유사한 분석으로 우크라이나전의 본질을 흐리며 결과적으로 제국주의에 이롭게 만드는 국제공동주의운동내의 일부 다른 정치세력들도 마찬가지로의 오류를 범하고있다는 사실을 간과하지말아야한다.

그리스공산당지도부는 러시아만이 아니라 중국, 심지어 조선도 제국주의사회로 규정한다. 이는 임박한 대만전·<한국>전도 제국주의간전쟁이라는것을 의미한다. 이결과는 3차세계대전의 전략적인 주요전장들이 모두 제국주의간전쟁이라는 뜻이 되고 오직 불의의 세력들간의 전쟁이 된다. 국제공동주의운동과 세계반제세력에게는 적이 사라지는 어처구니없는 일이 벌어지는것이다.

동지와 적을 혼동하는것은 공동주의세력이 절대 범하지말아야할 가장 큰 전략적오류다. 1차세계대전시의 카우츠키와 2차세계대전시의 트로츠키가 범한 오류의 본질이기도 하다. 그리스공산당지도부의 <제국주의피라미드>론에서 카우츠키의 <초제국주의>론과 좌경적인 트로츠키주의가 연상되는 이유다.

그리스공산당지도부가 1956 현대수정주의의 수괴인 흐루시쵸프를 추종하며 고르바쵸프의 <개혁>·<개방>정책까지 지지했다는 사실은 이제 더이상 비밀이 아니다.

당시 국제공동주의운동이 대부분 소련공산당을 추종하며 수정주의의 오류를 범했다며 그리스공산당지도부를 변호할수는 있다. 그러나 솔리드넷의 주요조직자인만큼 그오류로 인한 치명적후과에 대한 응당한 정치적책임을 져야한다.

그리스공산당의 대표적인 총서기 자카리아디스는 조선노동당총서기 김일성, 중국공산당총서기 모택동, 알바니아노동당총서기 호자와 함께 흐루시쵸프의 수정주의에 반대해 끝까지 싸운 견결한 공동주의혁명가다. 그리스공산당지도부는 바로 자카리아디스총서기를 비롯한 견결한 공동주의자들을 제명한 이래 내내 수정주의노선을 걸었고 단한번도 그오류를 제대로 총화한적이 없다.

사이비이론 <제국주의피라미드>론을 숭배하며 수정주의이념과 기회주의노선으로 심각한 오류를 범하고있는 그리스공산당은 즉각 국제공동주의운동의 모든 책임적지위에서 물러나고 그간의 사상적, 조직적, 실천적 후과에 대한 공산당다운 과학적이고 주체적인 엄격한 총화를 해야한다.

그리스공산당지도부는 사상에서 수정주의, 노선에서 좌우경기회주의, 조직에

서 종파주의의 가장 심각한 문제를 야기하고있다. 지금 이순간에도 그릇된 사상 이론과 노선으로 국제공동주의운동을 혼란에 빠뜨리고 다른나라 공산당들을 분열시키고있다.

그리스공산당지도부는 국제공동주의운동을 약화시키며 제국주의세력을 이롭게 한 정치적, 전략적, 역사적 후과에 대해 엄중히 책임져야한다.

그리스공산당이 혁명적공동주의세력의 사상전에 의해 갈수록 그본질이 폭로되고 국제공동주의운동내에서 고립되는것은 결코 우연이 아니다.

2022.2 우크라이나전이 발발했다. 2014 〈마이단〉쿠데타에서부터 시작된 우크라이나전은 러시아의 〈특수군사작전〉으로 본격화하며 3차세계대전의 신호탄이 됐다. 3차세계대전이 개시됐으나 국제공동주의운동은 〈제국주의피라미드〉론을 숭배하는 그리스공산당지도부에 의해 극심한 혼란에서 벗어나지못했다. 우크라이나전을 제국주의간전쟁으로 규정하는 그리스공산당지도부에 의해 2022.10 쿠바 하바나에서 솔리드넷은 2개의 서로 반대되는 선언을 발표하는 초유의 분열 사태를 겪어야했다.

이런 정세에서 뜻을 같이하는 공동주의세력이 2022.10 파리에 모여 1회반제국제컨퍼런스를 열고 파리선언을 발표했다. 파리선언이 발표된 다음날 이를 정치강령으로 하는 세계반제플랫폼이 창립됐다.

세계반제플랫폼은 이후 2022.12 세르비아 베오그라드, 2023.3 베네수엘라 카라카스, 2023.5 〈한국〉의 광주·서울, 2023.11 그리스의 아테네, 2024.7 미국의 워싱턴, 2024.11 세네갈의 다카르에서 총7차례 반제국제컨퍼런스를 연속 개최했다. 세계반제플랫폼은 과학적정세분석과 혁명적전략수립을 위한 국제컨퍼런스를 개최하면서 동시에 그실천을 위한 세계반제공동투쟁도 힘있게 전개했다. 매행사때마다 집회를 열고 행진을 했고 공동주의당원·반제활동가들과 만나 세계반제플랫폼의 과학적정세인식과 혁명적전략전술에 대해 토론하고 그 내용을 공유했다. 세계반제대중투쟁은 〈한국〉의 민중민주당을 필두로 해서 가능한 당·단체들에 의해 매월 정기적으로 진행되고있다.

세계반제플랫폼이 2회반제국제컨퍼런스를 세르비아의 베오그라드에서 개최한 이유는 제국주의진영의 군사도구인 나토가 1999 베오그라드를 폭격했고 나토의 유럽최대군사기지가 세르비아 코소보에 있기때문이다. 3차세계대전을 직

접 집행하고있는 제국주의의 전쟁도구 나토를 반대하는 투쟁에 세계반제플랫폼은 전략적의의를 두고있다. 세르비아는 우크라이나전에서 패배한 나토가 보복 전쟁을 일으킬수 있는 발칸반도에서 가장 위험한 열점국가다.

세계반제플랫폼은 라틴아메리카에서의 첫행사로 볼리바리안혁명의 중심지인 베네수엘라 카라카스를 선택했다. 행사는 차베스서거10돌기념식과 결합하며 뜻깊게 진행됐다. 세계반제플랫폼은 볼리바리안혁명과 반제반파쇼의 기치를 높이 들고 민중정권인 꼬무나를 강화하며 사회주의로 나아가는 마두로정권을 일관되게 지지해왔다. 반면 그리스공산당지도부는 베네수엘라공산당을 분열시킨후, 그 떨어져나간 일부세력을 조종해 마두로정부를 <제국주의정부>라고 황당하게 비난하더니 급기야 지난 대선에서 미제국주의의 주구이자 파쇼인 후보를 지지하게 만들었다. 베네수엘라의 진정한공동주의세력은 사이비공동주의세력과 맞서 베네수엘라공산당의 혁명전통을 계승하고 혁명적독자성을 견지하고있다.

그다음행사는 3차세계대전의 주전장이 될 동아시아의 뇌관인 <한국>의 광주·서울이었다. 광주에서 반제기치를 높이 들고 노동자중심으로 전개된 대중적가두행진은 세계반제플랫폼으로도 처음이지만 <한국>에서도 사상초유라서 그 의의와 반향이 컸다. 세계최대규모의 미군기지가 있고 사상최악의 파쇼악법이 존재하는 식민지파쇼사회 <한국>에서 반제반미의 기치를 높이 들고 파쇼정권타도를 외치며 노동자·민중이 가두행진을 한다는것은 전대미문의 역사적사건이다. 세계공동주의운동·반제투쟁의 참결집체인 세계반제플랫폼의 힘이 아니었다면 불가능한 투쟁이다. 세계반제플랫폼의 반제국제컨퍼런스와 반제대중투쟁의 열기속에 민중민주당은 당대회를 성공리에 개최하며 새로운 지도부를 구성하고 민중중심의 <21세기혁명론>을 천명했다.

세계반제플랫폼이 그다음으로 그리스 아테네를 선택한 이유는 자카리아디스 탄생120돌과 폴리테크반파쇼반제항쟁50돌을 기념하고 그리스공산당지도부의 수정주의·기회주의와의 사상전을 전개하는 의의와 함께 우크라이나전장과 새로 시작된 팔레스타인등서아시아전장 사이에서 그리스가 차지하고있는 지정학적중요성을 감안했기때문이다. 아테네반제국제컨퍼런스에서는 팔레스타인해방투쟁과의 국제연대를 위한 팔레스타인선언을 발표했다.

이후 세계반제플랫폼은 워싱턴나토서밋에 반대해 온갖 어려움을 뚫고 미국

워싱턴에서 반제국제컨퍼런스를 개최하고 반제 집회와 행진, 각종선전투쟁을 힘차게 전개했다. 미제국주의의 탄압과 봉쇄속에 어쩔수 없이 규모가 축소됐지만 매우 질적으로 전개된 전략적행사·투쟁이었다. 제국주의와 파쇼의 그 어떤 탄압도 세계반제플랫폼의 앞길을 가로막을수 없다.

몇개월후 세계반제플랫폼은 아프리카에서의 첫행사를 세네갈 다카르에서 진행했다. 오늘날 아프리카반제투쟁의 초점인 사헬지역에서의 반제투쟁을 지지하며 기니비사우출신 저명한 아프리카혁명이가 까브랄의 탄생100돌을 뜻깊게 기념했다. 다카르행사때부터 팔레스타인해방투쟁을 전개하다가 프랑스제국주의에 의해 부당하게 40년이상 구금된 레바논의 혁명이 압달라의 석방을 위한 국제연대투쟁이 시작됐다.

3차세계대전을 도발하고 가속화하기 위한 나토정상회의가 2022.6 스페인 마드리드에 이어 2025.6 네덜란드 헤이그에서, 또다시 서유럽에서 열리게 됐다. 나토의 팽창과 전쟁책동에 반대하며 투쟁하는 세계반제플랫폼의 혁신과 전진은 나토해체와 세계평화가 이뤄지는 그날까지 굴함없이, 중단없이 계속될것이다.

전세계 80개이상의 정치조직들이 파리선언에 서명하며 함께하는 세계반제플랫폼의 모든 실천적행사와 이론·선전사업, 계기별투쟁과 일상활동은 시종일관 세계반제대중투쟁, 반수정·기회주의사상전, 국제공동주의운동강화의 3대목표를 지향하고있다.

<만국의프롤레타리아여단결하라>와 <단결한민중은결코패배하지않는다>는 세계반제플랫폼이 심장으로 외치는 2대구호다.

과학적정세분석에 기초한 혁명적전략수립은 세계반제플랫폼의 가장 중요한 기본과제다.

세계반제플랫폼은 제국주의가 일으킨 3차세계대전정세를 분석하며 반제혁명전략을 제시함으로써 반제전선을 강화하며 반제투쟁의 최후승리를 앞당기기 위해 앞장서 투쟁하고있다.

2차세계대전에서 세계반파쇼진영이 승리했듯이, 3차세계대전에서 세계반제진영은 반드시 승리할것이다. 현실이 증명하듯이, 반제진영은 제국주의진영을 명분과 역량, 작전에서 압도하고있다. 반제의 기치, 혁명의 기치를 높이 들고 계속 전진하는 세계민중의 최후승리는 필연이다. 혁명도 과학, 혁명의 승리도 과학이다.